

မွဒ္ဒဟစာစဉ်

ဓမ္မဒူတ

ဒေါက်တာဘဏ္ဍင်ပညိဿရ

B.A (Myanmar), M.A (SriLanka), Ph.D (India)

သာသနဓမ္မစာစဉ်၊ သာသနဇောတိပါလဓမ္မစာစဉ်၊ သာသနဟိတဂုဏ်ဝိဇ္ဇာဓမ္မစာစဉ်၊
ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတရေး မဟာဂန္ထဝိဇ္ဇာပဏ္ဍိတ

နှောင်းဖွဲ့စုဖြင့် သီလောကဉ်

www.dhammadownload.com

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပဉ္စိဿရ

B.A (Myanmar), M.A (SriLanka), Ph.D (India)

သာသနဓဇဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဇောတိပါလဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝါစက ဓမ္မာစရိယ
ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဓရ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ

ဇ္ဇောင့်မွှေးမမြင် ဘိယောဇဉ်

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပဉ္စိဿရ

ဇ္ဇောင့်မွှေးမမြင် ဘိယောဇဉ်

“ဓမ္မစကား၊ နေ့တိုင်းကြားကာ၊
စိတ်ထားဖွေးလက်၊ သိဉာဏ်တက်၏”

ဓမ္မဒါန အလှူဖြင့်

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဂိဇ္ဈာတိ
အလှူအားလုံးတို့တွင် တရားအလှူသည်
အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

၂၀၁၄ခုနှစ်၊ မေလ
(ဒုတိယအကြိမ်)

ပျက်စားပုံစံအပြင်အသစ်

ပန်းချီမောင်နေကြည်

ပုံနှိပ်သူ

မြိုးဝေလျှံပုံနှိပ်တိုက်
ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန်(၀၀၆၅၉)
ဆန်စက်အပိုပစ္စည်းစက်ရုံဝန်း၊
အထက်ပုဇွန်တောင်လမ်း၊ စက်ဆန်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ
ဒေါ်ခင်မာရွှေ(၀၄၆၂၆)
အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂၊ ၂(ခ)လွှာ
ပထမထပ်၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့်
ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းတောင့်၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အုပ်စု

၁၀၀၀ အုပ်

စာနံပါတ်

၁၀၀၀ ကျပ်

ဓမ္မဒူတ

ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

B.A (Myanmar), M.A (SriLanka), Ph.D (India)

သာသနဓမ္မစာရိယ၊ သာသနဇောတိပါလဓမ္မစာရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝါစကဓမ္မစာရိယ
ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဓရ၊ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ

၏

နှောင်ဖွဲ့မမြင် သံယောဇဉ်

မြန် ချီ ရေး

ချပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂-၈)၊ ပထမထပ် (သရဖီကွန်ဒို)၊ ကုန်းသည်လမ်း
(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

<http://Quality.myanmaronlinesales.com> တွင်
တိုက်မှ ထုတ်ဝေသော စာအုပ်များကို ကြည့်ရှုဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

သံယောဇဉ်စကား

သံယောဇဉ်ဟာ

ကြိုးမမြင်ပေမဲ့ ချည်နှောင်ပါတယ်။

သံယောဇဉ်ဟာ

အစိုးမမြင်ပေမဲ့ ပူလောင်ပါတယ်။

သံယောဇဉ်ကြိုးတွေနဲ့

ရှုပ်ထွေးရစ်ပတ် ကျဉ်းကျပ်နေသူများ

အနှောင်အဖွဲ့တွေပြေ လွတ်လပ်စေဖို့၊

သံယောဇဉ်မီးတွေကြောင့်

ညှိုးကြွနွမ်းလျ အက်ရနေသူများ

ပူမှုတွေသိမ်းအေးငြိမ်းစေဖို့၊

သံယောဇဉ် တစ်စွန်းတစ်စကို

လှစ်ဟပြလိုက်တာပါ။

သံယောဇဉ်ကို ကြိုးလို့သိမြင်

ရုန်းထွက်ချင်လာရင်

သံယောဇဉ်ကို မီးလို့သိမြင်

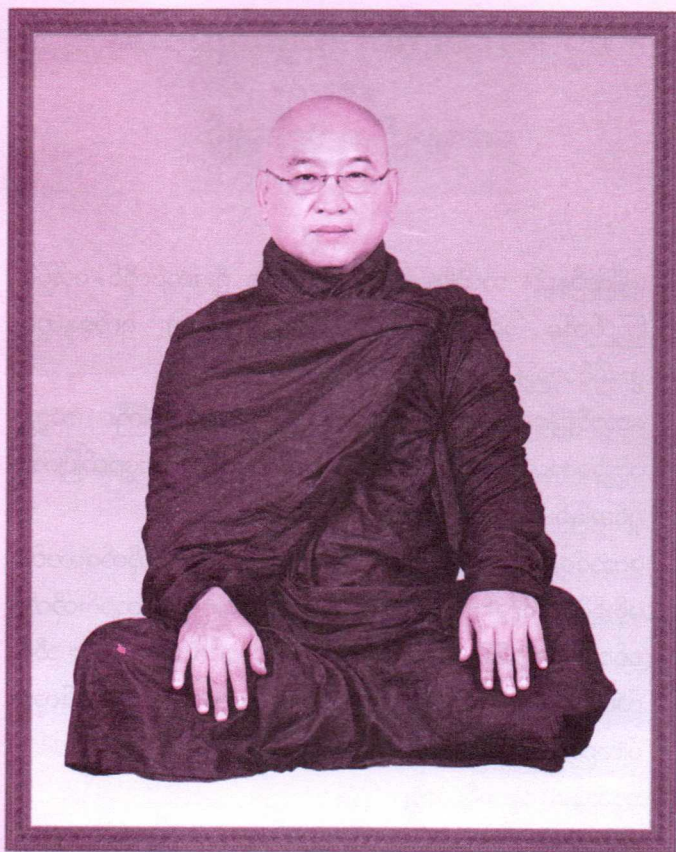
ငြိမ်းသတ်ချင်လာရင်၊

အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ

အကူအညီပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

အနှောင်အဖွဲ့တွေပြေ အားလုံးလွတ်လပ်ကြပါစေ...

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပဉ္စိဿရာဘိဝံသ

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရာဘိဝံသ

B.A (Myanmar), M.A (Sri Lanka), Ph.D (India)

သာသနဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဇောတိပါလဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝါစကဓမ္မာစရိယ
မွေကထိက ဗဟုဇနဟိတဇရ၊ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

၏

ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ်

- ❶ မွန်ပြည်နယ်၊ သထုံမြို့၊ ညောင်ဝိုင်းရပ်နေ ဦးကျော်လှိုင်+ဒေါ်မြင့်ကြည်တို့မှ ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၂၃) ရက်နေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။
- ❷ တောင်စွန်း ဓမ္မဒူတတောရကျောင်း ဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တပညာဇောတ (အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ)ကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုကာ ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။
- ❸ တောင်စွန်းဓမ္မဒူတတောရ၊ မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်တိုက်ဟောင်း၊ မစိုးရိမ်တိုက်သစ်၊ ပခုက္ကူမြို့၊ မဟာဝိသုတာရာမကျောင်းတိုက်၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး သဒ္ဓမ္မသီတဂူချောင်တို့တွင်လည်းကောင်း၊ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံတို့တွင်လည်းကောင်း ပညာသင်ယူခဲ့ပါသည်။
- ❹ သာသနဓဇ ဓမ္မာစရိယဘွဲ့၊
- ❺ သာသနဇောတိပါလ ဓမ္မာစရိယဘွဲ့၊
- ❻ သာသနဟိတ ဂဏဝါစက ဓမ္မာစရိယဘွဲ့၊
- ❼ B.A (Myanmar), M.A (SriLanka), Ph.D (India) ဘွဲ့တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။

- ❶ ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်မှ ဆက်ကပ်သော မဟာဂန္ထဝါစက ပဏှိတ ဘွဲ့တော်ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ❷ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် သထုံမြို့ သုဝဏ္ဏဘူမိ ပရိယတ္တိ သာသနဟိတ အသင်းကြီးမှ ဆက်ကပ်သော အဘိဝံသဘွဲ့တော်ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ❸ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် နိုင်ငံတော်မှ ဆက်ကပ်သော ဓမ္မကထိက ပဟုဇနဟိတဓရ ဘွဲ့တော် ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ❹ ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး လွန်တော်မူသည့် ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၅ ခုနှစ်ထိ တောင်စွန်း ဓမ္မဒူတတောရကျောင်းတိုက် နာယက ဆရာတော်အဖြစ် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
- ❺ ၂၀၀၄ ခုနှစ်မှစတင်၍ သထုံမြို့နယ်၊ ကျိုက်ကော်ကျေးရွာတွင် ဓမ္မဒူတသုခိတာရုံကျောင်းတိုက်ကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ကာ ပဓာန နာယက ဆရာတော်အဖြစ် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်သည်။
- ❻ ၂၀၀၅ ခုနှစ်မှ စတင်၍ ပဲခူးမြို့၊ ဆယ်မိုင်ကုန်းတွင် ဓမ္မဒူတတောရ သာသနာ့ရိပ်သာကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်သည်။
- ❼ ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှစတင်၍ ကျိုက်ထိုမြို့တွင် ဓမ္မဒူတတောရသာသနာ့ရိပ် သာကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်သည်။
- ❽ ဓမ္မဒူတတောရသာသနာ့ရိပ်သာများ၏ ပဓာနနာယကဆရာတော်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပြီး စာရေး၊ စာချ၊ တရားဟော၊ တရားပြကာ သာသနာ့တာဝန်များကို ထမ်းဆောင် လျက် ရှိပါသည်။

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	သံယောဇဉ်စကား	
၂။	နောင်ဖွဲ့မမြင် သံယောဇဉ်	၉
၃။	သံယောဇဉ်ဆိုသည်မှာ	၁၃
၄။	ချစ်ခြင်းအနှောင်အဖွဲ့	၂၁
၅။	ဘဝအနှောင်အဖွဲ့	၃၁
၆။	မုန်းခြင်းအနှောင်အဖွဲ့	၄၀
၇။	မာန်မာနအနှောင်အဖွဲ့	၅၄
၈။	အယူမှားအနှောင်အဖွဲ့	၆၃
၉။	အကျင့်မှားအနှောင်အဖွဲ့	၇၀
၁၀။	သံသယအနှောင်အဖွဲ့	၇၅
၁၁။	မနာလိုခြင်းအနှောင်အဖွဲ့	၈၂
၁၂။	နှမြောဝန်တိုခြင်းအနှောင်အဖွဲ့	၉၀
၁၃။	မသိခြင်းအနှောင်အဖွဲ့	၁၀၁
၁၄။	သံယောဇဉ်ပယ်သတ်နည်းပေး	၁၀၇
၁၅။	သံယောဇဉ်တွေ ဘယ်လိုဖြတ်	၁၀၉
၁၆။	အဆင်းကိုမြင် သတိဝင်	၁၁၁
၁၇။	အသံကြားရင် သတိဝင်	၁၁၄
၁၈။	အနံ့ရှူရင် သတိဝင်	၁၁၇
၁၉။	အစာစားရင် သတိဝင်	၁၂၂
၂၀။	ကိုယ်နဲ့ထိရင် သတိဝင်	၁၂၇
၂၁။	စိတ်ကကြံရင် သတိဝင်	၁၃၀
၂၂။	အနှောင်အဖွဲ့တွေ ပြတ်ချင်ရင်	၁၃၃
၂၃။	သံယောဇဉ်ပြတ်သူများ	၁၃၆
၂၄။	မသိရင်တွယ် သိရင်ပယ်	၁၃၈
၂၅။	သံယောဇဉ်နှိပ်	၁၄၂

နှောင်ဖွဲ့မှမြင် သံယောဇဉ်

လူတိုင်း လူတိုင်းလိုလို ဘဝတစ်သက်တာအတွင်းမှာ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို တစ်ကြိမ် မဟုတ်တစ်ကြိမ်ပြောဆို သုံးနှုန်းဖူးကြမှာပါ။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ဆက်စပ်ပြီးတော့ အကြိမ်ကြိမ်လည်းပြောဖူးသုံးစွဲဖူးကြမှာပါ။ ရစ်ပတ်တွယ်ငင်တတ်၊ နှောင်ဖွဲ့တတ်တဲ့ သဘာဝရှိတာမို့ သံယောဇဉ်ကို ကြိုးနဲ့ဥပမာတင်စားပြီး သံယောဇဉ်ကြိုးလို့အများက နားလည်လက်ခံထားကြပါတယ်။

မြင်ရတဲ့ကြိုး

လောကမှာ ချည်နှောင်တုပ်ဖွဲ့တတ်တဲ့ အနှောင်အဖွဲ့ အမျိုးမျိုး၊ ကြိုးအမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်။ ဘယ်လိုအရာဝတ္ထုတွေနဲ့ ဘယ်လိုပဲစီမံဖန်တီးပြီးထားထား ဒီကြိုးအမျိုးမျိုးဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်စိနဲ့ ထင်သာ မြင်သာ ရှိပါတယ်။ မြင်နိုင်တွေ့နိုင်ပါတယ်။ မြင်ရတဲ့ ကြိုးတွေပါ။

မြင်ရတဲ့ကြိုးဆိုတော့ တကယ်လို့ ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် ဖြေဖို့ဖြတ်ဖို့ လွယ်ကူပါတယ်။ ဖြေနိုင်ဖြတ်နိုင်တဲ့နည်းလမ်းတွေကိုစဉ်းစားဖို့၊ ကြိုးစားဖို့ အခွင့်အရေးတွေလည်း အများကြီးရှိပါတယ်။

မမြင်နိုင်တဲ့ နှောင်ကြိုး

သံယောဇဉ်ကြိုးဆိုတာကတော့ မမြင်ရတဲ့ကြိုး၊ မမြင်နိုင်တဲ့ ကြိုးပါ။ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှာလည်း ထင်ထင်ရှားရှား ရှိမနေပါဘူး။ ခေါင်းကိုယ်ခြေလက် ဘယ်နေရာမှာ ချည်ထားတယ်လို့လည်း မတွေ့ရပါဘူး။ တင်းကျပ်အောင် ရစ်ပတ်နေပေမဲ့ ကိုယ်တွေ လက်တွေ လှုပ်ရှားသွားလာလို့မရလောက်အောင် မလှုပ်သာမလှည့်သာ ဖြစ်နေတာလည်း မရှိပါဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က အနှောင်အဖွဲ့ထဲရောက်နေတယ်၊ အချည်ခံထားရတယ်လို့တောင် မသိတဲ့အတွက်၊ မမြင်တဲ့အတွက် ဖြေဖို့ဖြတ်ဖို့ ခက်ပါတယ်။ အလွတ်ရုန်းထွက်ဖို့ ဘယ်လောက်ခက်မလဲဆိုတာ မှန်းကြည့်လို့ရပါတယ်။

မြင်ရတဲ့ကြိုးကို ဖြတ်ရတာထက် မမြင်ရတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးကို ဖြတ်ဖို့ဆိုတာက အဆရာထောင်ပိုလို့ခက်ခဲပါတယ်။ မြင်ရတဲ့ကြိုးတွေထက် မမြင်ရတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးတွေက အဆပေါင်းရာထောင်သိန်းသန်း ပိုလို့သာ ခိုင်မာပါတယ်။ ခိုင်ခံ့ပါတယ်။ နှောင်ထားဖွဲ့ထားနိုင်ပါတယ်။

ကြိုးတကားကြိုးတွေထဲမှာ သံယောဇဉ် ဆိုတာ အခိုင်အမာဆုံး နှောင်ကြိုးပါ။ ရုန်းရ ဖြတ်ရ အခက်ဆုံးနှောင်ကြိုးပါ။

သံယောဇဉ် ကွန်ရက်

ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ မိန်းမ ဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ သံယောဇဉ် မကင်းသေးသူမှန်သမျှဟာ သံယောဇဉ် ကွန်ရက်ထဲမှာ

မလှုပ်သာမရုန်းသာရှိနေကြရပါတယ်။ တံငါသည်ရဲ့ပိုက်ကွန်ထဲမိနေတဲ့ ငါးများလို၊ ငှက်မုဆိုးရဲ့ပိုက်ကွန်အောက်ရောက်နေတဲ့ ငှက်များလိုပဲ အလွတ်ရုန်းထွက်ဖို့ ခက်ခဲလှပါတယ်။

သံယောဇဉ်ရဲ့ပိုင်နက်နယ်ပယ်ဟာ ကျယ်ဝန်း နက်ရှိုင်းလှတာမို့ လူနဲ့လူအချင်းချင်း သံယောဇဉ်တွယ်သလို တိရစ္ဆာန်နဲ့ တိရစ္ဆာန် အချင်းချင်းလည်း သံယောဇဉ် တွယ်ကြပါတယ်။ ဒါတင်မက လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်လည်း အပြန်အလှန် သံယောဇဉ်တွေ တွယ်တတ်ကြပြန်ပါတယ်။

သက်ရှိတွေကို သံယောဇဉ်တွယ်သလို သက်မဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုတွေကို လည်း သံယောဇဉ်တွယ်တတ်ကြပြန် ပါတယ်။ သံယောဇဉ်ရဲ့ကွန်ရက် က လွှမ်းအုပ်ထားတာကို ခံနေကြရတာပါ။

အမျိုးမျိုးရစ်ပတ်

မိဘနဲ့သားသမီး အပြန်အလှန် အချစ်ကြီးကြပါတယ်။ လင်နဲ့ မယားမခွဲနိုင်မခွာရက်ချစ်ခင်နှစ်သက်ကြပါတယ်။ ညီနဲ့အစ်ကို၊ မောင်နဲ့ နှမ၊ ဆရာနဲ့တပည့်၊ အပေါင်းအသင်း မိတ်သင်္ဂဟ အချင်းချင်း တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မပြတ်တောက်အောင် တွဲစပ် ပေးထားတာ သံယောဇဉ်တွေပါပဲ။ ကိုယ့် မိသားစုကို တွယ်တာတယ်။ ကိုယ့်အိုး ကိုယ့်အိမ်ကို အစွဲအလမ်းကြီးတယ်။ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာကို ချစ်ခင်တယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ့်လူမျိုးကို ချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာတွေဟာ သံယောဇဉ်က ရစ်ပတ်ထားတာပါ။ ချည်နှောင်ထားတာပါ။

ရေချင်းတူရင်တောင် ကိုယ့်ရေတွင်းထဲက ရေလေးကမှ ပိုပြီး အေးတယ်။ လေချင်းတူရင်တောင် ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာက လေကမှ ရှူရတာ ပိုပြီးကောင်းတယ်။ ရှိရှိ မရှိရှိ သူများတိုက်ပေါ်နေရတာထက်

၁၂ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ကိုယ့်တဲစုတ်လေးမှာ နေရတာက အေးချမ်းလွတ်လပ်တယ်၊ ပျော်ရွှင်တယ်ဆိုတာတွေဟာ သံယောဇဉ်ရဲ့ပြယုဂ်တွေပါ။

ဘုန်းကြီးတို့ကိုယ်တိုင် ပြည်ပနိုင်ငံတွေ အချိန် အတော်ကြာလေး နေလာရပြီဆိုရင် ကိုယ့်တိုင်း၊ ကိုယ့်ပြည်၊ ကိုယ့်နေရာ၊ ကိုယ့်အစားအစာ တွေကို သတိရလာပါတယ်။ ဘယ်လောက်ကောင်းတာတွေ စားစား ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ့်ဟင်းလေးကို သတိရလာပါတယ်။ ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်ထုံးစံ၊ ကိုယ့်ဓလေ့တွေကို လွမ်းဆွတ်လာပါတယ်။ ကိုယ့်အသိုက် အဝန်း လေးကို အောက်မေ့လာပါတယ်။ အဲဒါလည်း သံယောဇဉ် ပါပဲ။

သံယောဇဉ်မီးတောက်မီးလျှံ

မီးတကာ့ မီးတွေထဲမှာ အပူဆုံး အလောင်ဆုံးဟာ သံယောဇဉ် မီးပါ။ မီးခိုးလည်း မထင်၊ ပြာလည်း မမြင်ရပေမဲ့ အမြင့်ဆုံး အပူရှိန်ကို ပေးတတ်ပါတယ်။ မီးတောက်မီးလျှံတွေ အပြင်ကို လျှံထွက်မလာပေမဲ့ ရင်ထဲမှာအပြင်းထန်ဆုံးလောင်ကျွမ်းမှုတွေကို ဖြစ်စေပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ တငွေငွေနဲ့ လောင်မြိုက်ခံရတဲ့အတွက် ပူလွန်းမက ပူလောင်ကြရပါတယ်။ ဘယ်အပူနဲ့မျှ မတူ၊ အလွယ်တကူ ငြိမ်းသတ်လို့လည်း မရနိုင်၊ ဒီအပူငြိမ်းအောင် အပြင်လူတွေ ကူဖို့ဆိုတာကလည်း မဖြစ်နိုင်လို့ အင်မတန်မှ ခက်ပါတယ်။

စိတ်တွေပူတယ်၊ ရင်တွေပူတယ်၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်၊ စိတ်ညစ်ရတယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲရတယ်စတာတွေဟာ သံယောဇဉ်မီးရဲ့ လောင်ကျွမ်းမှု ဒဏ်တွေကြောင့်ပါ။ သံယောဇဉ်ရဲ့လက်ချက်ကြောင့် ငိုယိုရတာတွေ၊ သေကျေရတာတွေ၊ ပျက်စီးရတာတွေ၊ ပူလောင်ပြင်းပြ နွမ်းကြေရတာတွေဟာ ကြည့်တတ်မြင်တတ်ရင် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မြင်တွေ့နေရမှာပါ။

သံယောဇဉ်ဆိုသည်မှာ

ဝဋ်ဆင်းရဲမှမလွတ်ရ ချည်က သံယောဇဉ်

ဝဋ်ဆင်းရဲမှာ ချည်နှောင်

မြတ်စွာဘုရားရှင် ဆိုလိုချင်တဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်အောင်ဖွင့်ဆိုရမယ်ဆိုရင် ဝဋ်ဆင်းရဲကနေ လွတ်မသွားအောင် ချည်နှောင်ထားတတ်တဲ့ သဘောတရားကို သံယောဇဉ်လို့ပြောရမှာပါ။

ဝဋ်ဆင်းရဲနဲ့ သတ္တဝါတွေကို ထာဝစဉ် ပူးနေကပ်နေအောင်၊ ငြိနေ စပ်နေအောင်တွယ်ငင်ထားတာ၊ ရစ်ပတ်ထားတာ၊ နှောင်ဖွဲ့ထားတာဟာ သံယောဇဉ်ကပါ။

ဝဋ်သို့သတ္တေ သံယောဇဇန္တိ ဗန္ဓန္တိတိ သံယောဇနာ။

သတ္တေ - သူသူငါငါ သတ္တဝါတို့ကို၊ ဝဋ်သို့ - သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲ၌၊ သံယောဇဇန္တိ ဗန္ဓန္တိ - နှောင်ဖွဲ့ကာ ထားကြလေကုန်၏။ ဣတိတသ္မာ -

၁၄ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ထိုသို့ ချည်နှောင်ထားတတ်ကြသောကြောင့်၊ သံယောဇနာ - သံယောဇဉ် မည်ပါပေကုန်၏။

မဏ္ဍိတ်နိုင် မလွတ်နိုင်

သံသရာဝဋ်ထဲကနေ မဏ္ဍိတ်နိုင်အောင်၊ မလွတ်နိုင်အောင် တုပ်ဖွဲ့ချည်နှောင်ထားတာကို သံယောဇဉ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အိုခြင်း နာခြင်းသေခြင်းတွေ၊ စိုးရိမ်ရတာ ပူဆွေးရတာ ငိုကြွေးရတာတွေကနေ လွတ်မြောက်ချင်ပေမဲ့ ဘာလို့မလွတ်နိုင်တာလဲလို့ မေးရင် ချည်ထားခံရလို့ပါ။ သံယောဇဉ်ကြိုးတွေက ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ချည်နှောင်ထားလို့ပါ။

တစ်ဘဝရတော့လည်း အိုနာသေ၊ နောက်တစ်ဘဝ ဖြစ်ပြန်လည်း အိုနာသေ၊ ဒီဘဝမှာလည်း ငိုကြွေးရ ပူဆွေးရသောကဖြစ်ရ၊ နောင်ဘဝကျပြန်တော့လည်း ငိုကြွေးရပြန် ပူဆွေးရပြန် သောကဖြစ်ရပြန်နဲ့ တဝဲဝဲလည်နေတဲ့ သံသရာဝဋ်ဒုက္ခကြီးထဲကနေ လွတ်မြောက်ချင်တယ်၊ လွတ်ထွက်ချင်တယ်ဆိုရင် သံယောဇဉ်ကြိုးတွေပြတ်မှ ဖြစ်ပါမယ်။ သံယောဇဉ်မီးတွေ ငြိမ်းသွားမှ ဖြစ်ပါမယ်။

မမြင်ရတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးတွေ တစ်စတစ်မျှင်မျှ မကျန်အောင် ဖြတ်တောက်နိုင်ပါမှ သံယောဇဉ်မီးတွေ တစ်ကြွင်းတစ်စ မကျန်ရအောင် ငြိမ်းသတ်နိုင်မှ သံသရာဝဋ်က ကျွတ်ပါမယ်။ သံယောဇဉ်ပြတ်မှ နိဗ္ဗာန်ရပါမယ်။

အနှောင်အဖွဲ့ခံရသူများ

မြတ်စွာဘုရားရှင် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မှာ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်အချိန်က ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းချင်းယောက်ျားတွေ ဟာ အိမ်တွေခြံတွေဖောက်ထွင်း ခိုးယူတဲ့ သူခိုး၊ လမ်းခရီးမှာ ခရီးသွား

တွေကိုရိုက်နှက်လုယူတဲ့ ဓားပြတွေကို ဖမ်းဆီးပြီး ကောသလ မင်းကြီး ထံခေါ်လာကြပါတယ်။ ကောသလမင်းက သူခိုးဓားပြတွေကို သံခြေချင်း ခတ် လက်ပြန်ကြိုးတုပ်လို့ အချုပ်အနှောင်နဲ့ ထောင်ချပြီး အပြစ်ပေး စီရင်ပါတယ်။

ဘုရားရှင်ကို ဖူးမျှော်ရအောင် တောမြို့လေးက ကြွလာကြတဲ့ ရဟန်းတော်များဟာ မြို့ထဲကို ဆွမ်းခံ သွားချိန်မှာ ဖမ်းဆီးတုပ်နှောင် ခံထားရသူတွေကိုတွေ့မြင်ခဲ့ရလို့ ကျောင်းရောက်ချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရား ကို လျှောက်ထားကြပါတယ်။

“မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ဆွမ်းခံစဉ်မှာ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေကြတဲ့ ဖမ်းဆီးတုပ်နှောင်ခံရသူတွေကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပါတယ် ဘုရား။ အဲဒီခိုးသား ဓားပြတွေဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခက လွတ်မြောက်အောင် အနှောင်အဖွဲ့တွေကို ဖြတ်တောက် မပြေးနိုင်ကြပါဘုရား။ အဲဒီလို အနှောင်အဖွဲ့ထက် သာလွန်မြဲ မှီခိုခံတဲ့ အနှောင်အဖွဲ့ဆိုတာ ရှိနိုင်ပါ သေးသလား မြတ်စွာဘုရား” လို့ မေးမြန်းလျှောက်ထားကြပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က “ရဟန်းတို့ ထိုအနှောင်အဖွဲ့တို့သည် အဘယ်မှာလျှင် အနှောင်အဖွဲ့မည်ဦးအံ့နည်း။ ဥစ္စာစပါး သားမယား အစရှိသည်တို့၌ တဏှာဟုဆိုအပ်သော အကြင်ကိလေသာ သံယောဇဉ် တည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့သည်ရှိ၏။ ထိုကိလေသာတည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့သည် ထိုသံခြေချင်းအစရှိကုန်သော အနှောင်အဖွဲ့ တို့ထက် အဆအရာအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အဆအထောင်အားဖြင့် လည်းကောင်း သာလွန်၍မြဲ၏။

ဖြတ်နိုင်ခဲ့သော ထိုကိလေသာတည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့ ကို ရှေးပညာရှိတို့သည် ဖြတ်ကုန်၍ ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်ကုန်၍ ရဟန်းပြုကြ

၁၆ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ကုန်၏” လို့မိန့်တော်မူပြီးအတိတ်ဖြစ်ဟောင်းဘဝဇာတ်ကြောင်းတစ်ခုကိုဟောပြတော်မူပါတယ်။

ရဟန်းပြုချင်သော်လည်း

လွန်လေပြီးသောအခါက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဘုရားလောင်းဟာ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဖခင်ကွယ်လွန်ပြီး နောက်ပိုင်း မိခင်အိုကိုလုပ်ကျွေးနေစဉ်မှာ မိခင်ကြီးက အတင်းအကျပ်စီမံလို့ အိမ်ထောင် မပြုချင်ဘဲ ပြုခဲ့ရပါတယ်။

မကြာခင်မှာပဲ မိခင်ကြီးကွယ်လွန်သွားတော့ ဘုရားလောင်းလည်း ဇနီးမယားမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာကို မသိဘဲ “နမ ငါရဟန်းပြုတော့မယ်” လို့ ပြောတဲ့အခါ ဇနီးသည်က “အရှင် ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါတယ်။ သားသမီးမွေးဖွားပြီးမှ ရဟန်းပြုပါ” လို့ တောင်းပန် စကားဆိုပါတယ်။

“ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပါပြီ” လို့ ကလေး မွေးပြီးတဲ့ အချိန်ထိ စောင့်ဆိုင်းနေပြီး ခွင့်တောင်း ပြန်တော့ “ကျွန်မတို့ သားငယ်လေး နို့ပြတ်တဲ့ အချိန်ထိ စောင့်ပါဦး” ဆိုလို့ စောင့်ဆိုင်းရင်း ဇနီးသည်ဟာ နောက်တစ်ကြိမ် ကိုယ်ဝန်ယူပြန်ပါတယ်။

ပြေးနိုင်မှလွတ်

ဘုရားလောင်းဟာ အခြေအနေမှန်ကို ရိပ်မိလာပါပြီ။ အိမ်ရာ တည်ထောင် လူ့ဘောင်က မထွက်နိုင်အောင် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဆွဲဆောင်ထားတဲ့ အဖြစ်သနစ်တွေကို နားလည်သဘောပေါက်လာတဲ့အတွက် “ဇနီးကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ထွက်ပြေးမှရတော့မယ်” လို့တွေးပြီး တစ်ညမှာ အိမ်ကနေ ပြေးထွက်လာပါတယ်။

မြို့စောင့်တပ်သားတွေက မသင်္ကာလို့ ဖမ်းဆီး စစ်ဆေးတဲ့အခါ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြတောင်းပန်ပြီး ဟိမဝန္တာသို့ဝင်ကာ ရသေ့ ရဟန်း ပြုပါတယ်။ အဘိညာဉ်သမာပတ်တွေရလို့ ဈာန်ချမ်းသာနဲ့ တရားချမ်းသာ တွေကို ခံစားရင်း “ငါဟာ ဖြတ်နိုင်ခဲ့တဲ့ ချစ်ခြင်း အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်နိုင်ပြီ” လို့ သိမြင်တဲ့အတွက် -

“ထောင်အနှောင်အဖွဲ့၊ ကြိုးအနှောင်အဖွဲ့တို့ကို မြဲမြံခိုင်ခံ့၏ ဟု ပညာရှိတို့ မဆိုကြကုန်။

ရွှေငွေဥစ္စာတို့၌ တပ်မက်မှု၊ သားမယားတို့၌ တွယ်တာနှစ်သက်မှု အနှောင်အဖွဲ့ကိုသာ မြဲမြံခိုင်ခံ့၏ ဟု ပညာရှိတို့ ဆိုကြကုန်၏။

အပါယ်ဘုံ သို့ ဆောင်ယူတတ်သော၊ ချည်နှောင်ရာတွင် တင်းကျပ်ရာမထင်၊ ယိုစီးသော သွေးကိုလည်း မမြင်စေဘဲ ချည်နှောင် ထားမှန်း ပင်မသိစေတတ်သော၊ ဖြေဖြတ်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းသော တဏှာ အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်တောက်၍ ပညာရှိတို့သည် ကာမဂုဏ်ကို ပယ်စွန့် သွားနိုင်ကြကုန်၏” လို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဥဒါန်းကျူးပါတယ်။

သံယောဇဉ်ကောင်းသူတွေ

မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေနဲ့ မပယ်နိုင်သေးသူတွေ အားလုံးမှာ အနှောင်အဖွဲ့သံယောဇဉ်တွေ ရှိနေကြပါတယ်။ သံယောဇဉ်တွယ်တယ် လို့ ပြောရတာဟာ သံယောဇဉ်ဆယ်မျိုးနဲ့ တွယ်နေကြတာ လုံးထွေး ရစ်ပတ်နေကြတာကို ပြောတာဖြစ်ပါတယ်။

သံယောဇဉ်မကင်းသူတွေ ကင်းအောင်နေရမယ့် သံယောဇဉ်၊ သံယောဇဉ် မပြတ်သူတွေ ဒုက္ခနယ်ထဲက လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့အတွက် ဖြတ်တောက်ရမယ့် သံယောဇဉ် ဆယ်မျိုးရှိပါတယ်။ ရစ်ပတ် တွယ်ငင် တတ် ချည်နှောင်တတ်တဲ့ ဆယ်ပင်လိမ် သံယောဇဉ်ကြိုးကို အပိုင်းပိုင်း

၁၈ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ပြတ်သွားအောင် ခုတ်ဖြတ်ပစ်နိုင်မှ ဒုက္ခကင်းရာ သောကကင်းရာကို သွားရောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်က သတ္တဝါတွေ မမြင်ကြတဲ့ နောင်ကြိုးဆယ်ပင်ကို အသေအချာ မြင်အောင် ပြပေးတော်မူခဲ့ပါတယ်။

အမျိုးမျိုးသောသံယောဇဉ်

သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိပြီးတဲ့အခါ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဘာတွေလဲလို့ သိဖို့လိုပသေးတယ်။ သံယောဇဉ်ရဲ့ သရုပ်သကန်နဲ့အရေအတွက်တွေကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က သုတ္တန်တရားတွေမှာလည်း ဟောပြပါတယ်။ အဘိဓမ္မာတရားတော်တွေမှာလည်း ထည့်သွင်းဖော်ပြတော်မူပါတယ်။

သုတ္တန်နည်း၊ အဘိဓမ္မာနည်းလို့နည်းနှစ်မျိုးနဲ့ခွဲခြားတွေ့မြင်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ အဘိဓမ္မာကျမ်းစာတွေ ဖော်ပြတဲ့ အဘိဓမ္မာနည်းလာ သံယောဇဉ် ဆယ်မျိုးကို အဓိကမူတည်ပြီး ရှင်းပြချင်ပါတယ်။

သံယောဇဉ် ဆယ်မျိုးဆိုတာ -

၁။ ကာမရာဂ သံယောဇဉ်

(ချစ်ခြင်း အနှောင်အဖွဲ့)

၂။ ဘဝ သံယောဇဉ်

(ဘဝ အနှောင်အဖွဲ့)

၃။ ပဋိဃ သံယောဇဉ်

(မုန်းခြင်း အနှောင်အဖွဲ့)

၄။ မာန သံယောဇဉ်

(မာန်မာန အနှောင်အဖွဲ့)

- ၅။ ဒိဋ္ဌိ သံယောဇဉ်
(အယူမှားအနှောင်အဖွဲ့)
- ၆။ သီလဗ္ဗတပရာမာသ သံယောဇဉ်
(အကျင့်မှားအနှောင်အဖွဲ့)
- ၇။ ဝိစိကိစ္ဆာ သံယောဇဉ်
(သံသယအနှောင်အဖွဲ့)
- ၈။ ဣဿာ သံယောဇဉ်
(မနာလိုခြင်းအနှောင်အဖွဲ့)
- ၉။ မစ္ဆရိယ သံယောဇဉ်
(နုမြောဝန်တိုခြင်းအနှောင်အဖွဲ့)
- ၁၀။ အဝိဇ္ဇာ သံယောဇဉ်
(မသိခြင်းအနှောင်အဖွဲ့)တို့ဖြစ်ပါတယ်။

သံယောဇဉ်လာဖြတ်ကြ

တရားစခန်းတွေရိပ်သာတွေမှာတရားလာအားထုတ်တယ်၊ တရားလာကျင့်ကြတယ်ဆိုတာ သံယောဇဉ်လာပြီး ဖြတ်နေကြတာပါ။ ပြတ်တော့မပြတ်ကြသေးပါဘူး။ ပြတ်အောင်ကြိုးစားပြီးကျင့်နေကြတုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။

တချို့က ပြောတတ်ကြပါတယ် “တပည့်တော် တို့ ဒီကိုလာတာ သံယောဇဉ်တွေ မနည်းကို ဖြတ်လာရတယ်”တဲ့။ သူတို့ပြောပုံက သံယောဇဉ်တွေအကုန်ပြတ်နေပြီဆိုတဲ့ပြောပုံမျိုးပါ။ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မပြတ်သေးပါဘူး။ အခုမှပြတ်အောင်ဖြတ်မယ်လို့ဟန်ပြင်ရုံသာရှိသေးတာပါ။

၂၀ ♦ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဖြတ်နေရင်းနဲ့တောင် သံယောဇဉ်ကြိုးတွေက ဆွဲတာ တင်းလွန်းလို့ နောက်လှည့် ပြန်ရတာတွေ အများကြီးပါ။ သံယောဇဉ်ကြိုးတွေ ရှင်းရင်းရှင်းရင်းနဲ့ကို ရှုပ်ရှုပ်လာလို့ နောက်ဆုတ် ပြန်ရတာတွေ အများကြီးပါ။

၁။ ချစ်ခြင်းအနှောင်အဖွဲ့

ကာမဂုဏ်များတွင် တပ်မက်ခင် ကာမရာဂ သံယောဇဉ်

နှစ်သက်စရာကောင်းတဲ့ ကာမဂုဏ်တွေကို ခင်မင်တွယ်တာ နှစ်သက်တာဟာ ကာမရာဂ သံယောဇဉ်ပါ။ လူတိုင်းလူတိုင်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပြောဆိုသုံးနှုန်းနေကြတဲ့ “သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ သံယောဇဉ်တွယ်တယ်၊ သံယောဇဉ်ငြိတယ်” လို့ ပြောကြတဲ့စကားဟာ ကာမရာဂသံယောဇဉ်ကိုပဲ တင်စားပြီး ပြောနေကြတာများပါတယ်။

ချစ်တယ်၊ ခင်တယ်၊ တွယ်တာတယ်၊ သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ ဟာ ချစ်ခင်တပ်မက်တတ်တဲ့ ကာမရာဂ သံယောဇဉ် ချစ်ခြင်း အနှောင်အဖွဲ့ကိုသာ ဆိုလိုကြတာပါ။

ဝင်္ဂါမြစ်ယံက ခိုချင်းယံ

ငါးရဲ့ငါးဆယ်ဇာတ်တော်ထဲမှာ ဇာတ်ကြောင်းလေးတစ်ခုကို မှတ်မိနေပါတယ်။ ဗာရာဏသီပြည် မြစ်ကမ်းနံဘေးက တံငါသည်တွေ ဖမ်းမိလာတဲ့ ငါးကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ဖြစ်ပုံကိုပါ။ သူချစ်တဲ့ ငါးမလေးနောက်

၂၂ ◆ ဓမ္မဒုတဒေါက်တာအရှင်ပညိယာရ

တကောက်ကောက် လိုက်ရင်း ပိုက်ကွန်ကို မမြင်လို့ ဖမ်းဆီးခံရတဲ့ ငါးကြီးပါ။

တံငါသည်တွေက ပိုက်ထဲကထုတ်ပြီး မသတ်ခင် သံပြင်မှာ ပစ်ထားတဲ့အချိန်၊ မီးကင်စားမယ်လို့ မီးမွှေးနေပြင်ဆင်နေတဲ့အချိန်မှာ ငါးမလေးကို တမ်းတပြီး ငိုညည်းပါသတဲ့။

“နေပူ လေပူ သံပူထဲမှာ နေရတာက မပူလောင်ပါဘူး။ တခြား ငါးမတစ်ကောင်နောက်ကိုလိုက်သွားပြီလို့ ချစ်တဲ့ငါးမလေးက အထင်လွဲ မှာကိုတွေ့ပြီး ရင်ထဲမှာ အပူ ကြီးပူလှပါတယ်” လို့ သံပြင်မှာလူးလှိမ့်ပြီး ငိုကြွေးပါတယ်။

အပူတွေနဲ့ပူလောင်

“ဒီငါးကြီးဟာ ကိုယ်သေရမယ့်အရေး တွေးမပူဘဲ ငါးမလေး စိတ်ဆင်းရဲနေမှာကို တွေးပြီးပူနေတယ်” လို့ အပြစ်တင်မယ်ဆိုလည်း တင်စရာပါ။ “ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်မပူဘဲ သူများအတွက် သွားပြီးပူနေတယ်။ မိုက်မဲလိုက်တာ။ အသိဉာဏ်နည်းလိုက်တာ” လို့ အပြစ်ပြောမယ် ဆိုလည်း ပြောစရာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ မီးဟာ လူရယ်၊ တိရစ္ဆာန်ရယ်လို့ မခွဲခြားပါဘူး။ အသိဉာဏ်ရှိသူရယ်၊ အသိဉာဏ်နည်းသူရယ်လို့ မခွဲခြားပါဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ပူလောင်စေပါတယ်။ ငါးမလေးအတွက် ပူပန်နေတဲ့ ငါးကြီးလိုပဲ ကိုယ့် အတွက်တော့ ကိုယ်မပူဘဲ သားအတွက် ပူတယ်၊ သမီးအတွက် ပူတယ်၊ ဇနီးအတွက် ပူတယ်၊ ခင်ပွန်းအတွက် ပူတယ်၊ အိုးအိမ်တိုက်တာအတွက် ပူတယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာအတွက် ပူတယ်လို့ အပူတွေနဲ့ ပူလောင်နေကြတဲ့သူတွေ အများကြီးပါ။

ကိုယ့်အပူကိုတော့ ကိုယ်မမြင်ဘဲ သူများကို လှမ်းပူနေတဲ့ သူတွေ အများကြီးပါပဲ။

မယားက ပူဆာလို့

ရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီ ပြည်မှာ ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသား ဇနီးမောင်နှံ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပေါင်းသင်းပြီး နေထိုင်ကြပါတယ်။ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် ပွဲသဘင် ကျင်းပတဲ့ နေ့မှာ တစ်မြို့လုံးမှာရှိနေကြတဲ့ မြို့သူမြို့သားတွေ အားလုံးဟာ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ်ဆင်ပြီး ပွဲသဘင်မှာ လှည့်လည်ပျော်ရွှင်သွားလာလည်ပတ်ကြတဲ့ အစဉ်အလာ ရှိပါတယ်။

ပွဲတော်ရက်နီးလာတော့ အဝတ်အစားအသစ် ဝယ်မပေးနိုင်ရှာတဲ့ လင်ယောက်ျား ဖြစ်သူက ရှိတဲ့ အဝတ်ဟောင်းတွေထဲက အကောင်းဆုံးတစ်ထည်ကို လျှော်ဖွပ်သန့်စင်ပြီး ဇနီးသည် ဝတ်ဖို့ ဆင်ပေးရှာပါတယ်။

ဇနီးသည်က ဒါလေးနဲ့ မကျေနပ်ပါဘူး။ အသစ် မဆင်နိုင်ရင်တောင် ပန်းဝတ်ရည် ဆိုးပြီး အရောင်တင်ပေးဖို့ ပူဆာပါတယ်။ “လှလှပပလေး ဝတ်ဆင်ပြီးမှ ရွှေလက်တွဲကာ ပွဲခင်းဆီသွားနိုင်မယ်” လို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ ဆင်းရဲသားလေး ချစ်ခင် အလိုလိုက် ချင်ပေမဲ့ ပန်းဝတ်ရည် ဆေးဆိုးဖို့တောင် မတတ်နိုင်ရှာလို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး။

“ဒီလောက်လေးမျှ မကြိုးစားနိုင်ရင်၊ အဝတ်နွမ်းကိုမျှ အရောင်တင်မပေးနိုင်ရင် ပွဲခင်းထဲ ကျွန်မ မလိုက်တော့ဘူး။ ကြိုက်တဲ့ မိန်းမနဲ့သာ သွားပေတော့” လို့ အကျပ်ကိုင်ပြီး ပြောလာပါတယ်။

အချစ်အတွက်နဲ့ အသက်ဝင်သေသေ

ဆင်းရဲသားယောက်ျားဟာ ဇနီးမယားကို အင်မတန်ချစ်တဲ့သူပါ။ မတတ်နိုင်ရှာလို့ပါ။ တတ်နိုင်ရင် ဓူဝံကြယ်ကိုတောင် ဆွတ်ခူးပေးချင်တဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ချစ်မယား တောင့်တနေတဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းဖို့အတွက် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကြိုးစားမယ်။ ဝတ်ပန်းရည်ကို မဝယ်နိုင်တဲ့အတွက် ရနိုင်တဲ့နေရာ မင်းဥယျာဉ်ထဲက ဝတ်ပန်းပင်ကို ခိုးယူမယ်လို့ အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါတယ်။

မင်းပိုင်ဘဏ္ဍာ ခိုးယူရင် သေဒဏ်အထိ ကျရောက်နိုင်တယ်လို့ သိပေမဲ့ သူ့အသက်ထက်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့ ဇနီးမယား၊ သူ့အသက်ထက်ကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ဇနီးမယားအတွက် အသက်ကိုစွန့်ပြီး သွားခိုးပါတော့တယ်။

ညမှောင်မှောင်မှာ ခြံစည်းရိုးကို ချိုးဝင်လိုက်တာနဲ့ ဥယျာဉ်စောင့်တွေ မြင်ကြသိကြလို့ ဝိုင်းဖမ်းပြီး ဘုရင့်ရှေ့မှောက် ပို့လိုက်ကြပါတယ်။ ရှင်ဘုရင်ကြီးကလည်း မင်းဘဏ္ဍာစော်ကားသူကို -

“မှတ်လောက် သားလောက်အောင် အပြစ်ပေးမှ ဖြစ်မယ်”

လို့စဉ်းစားပြီးသေဒဏ်စီရင်ချက် ချမှတ်လိုက်ပါတယ်။

“တံကျင်လျှို သတ်ကြ” လို့ အမိန့်တော် မှတ်တဲ့အတွက် လက်ပြန်ကြိုးတုပ် မြို့လှည့်ပြပြီး သုသာန်သင်္ချိုင်းမှာ တံကျင်လျှိုထားချိန်မှာ မချီမဆုံ ခံနေရပါပြီ။ ကျီးတွေထိုးသုတ် စွန်ရဲတွေကုတ်နဲ့ အပြင်းအထန် ဝေဒနာခံစားနေရပါပြီ။ ဒါတောင်မှ သူ့စိတ်အာရုံရောက်နေတာကတော့ သူ့ ချစ်ဇနီးဆီကိုပါ။

ချစ်ဇနီးတမ်းတရင်းသေ

“မခိုင်းသင့်တာခိုင်း မပူဆာသင့်တာကိုပူဆာလို့ ငါ့မှာ ဒုက္ခရောက်ရတယ်” လို့ အပြစ်တင်ရမဲ့အစား အပြစ်မမြင်နိုင်တဲ့အပြင် ဇနီးကိုချစ်တဲ့ သံယောဇဉ်က ဘယ်လောက်ထိအောင် နှိပ်စက်သလဲ ဆိုတာကို ကြည့်ပါ။ သေလုမြောပါး ခံစားနေရတဲ့ အချိန်မှာတောင် “ငါ့ချစ်ဇနီးခမျာပန်းဝတ်ရည်ဆိုးတဲ့အဝတ်အစားလေးဝတ်ဆင်ပြီးတော့ ပွဲလမ်းသဘင်မသွားရရှာတော့ဘူး။ လှလှပပလေးမျှ ဆင်မပေးနိုင်တော့ဘူး” လို့တွေးတောကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး သေရှာပါတယ်။

“ရင်ဝတ်ကျင်လျှိုထားခံရတဲ့ဒုက္ခ၊ ကျီးတွေစွန့်ရဲတွေထိုးသုတ် ကိုက်ခဲခံရတဲ့ ဒုက္ခတွေထက် ချစ်ဇနီးရဲ့ အလိုဆန္ဒကို မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့အတွက် ခံစားရတဲ့ ဒုက္ခက ပိုလို့ကြီးပါတယ်” လို့ပြောဆိုရင်း သေရပါတယ်။ သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးဆိုတာ မဖြတ်နိုင်ရင် သေတဲ့အထိ ကိုဒုက္ခပေးတယ်” လို့ နမူနာပြသွားတာပါ။

ထောင်ထွက်ကြီးတစ်ယောက်

ဘုန်းကြီးရဲ့တရားစခန်းတစ်ခုမှာတရားလာအားထုတ်တဲ့ဒကာကြီး တစ်ယောက်က တရားဆွေးနွေးရင်း အမှတ်မထင် ပြောလာတဲ့ သူ့ဘဝ ဇာတ်လမ်းလေးဟာလည်း ပန်းဝတ်ရည်ခိုးလို့ သေဒဏ်ခံရတဲ့ သူခိုး လိုပါပဲ။ သနားစရာ အတော်ကောင်းပါတယ်။

ဒီဒကာကြီးကဥပဓိရုပ်ကလည်းကောင်း၊ ပညာအဆင့်အတန်းကလည်းရှိဆိုတော့ သူ့သာမပြောရင် ထောင်ထွက်လို့ ထင်စရာတောင် မရှိပါဘူး။ သူ့ဘဝကလည်း သံယောဇဉ်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်သွားတာလို့ ပြောရမှာပဲ။ သူ့အဖြစ်က ရာထူး အတော်ကြီးကြီးမှာတာဝန်ထမ်းဆောင်

၂၆ ♦ မွေဒုတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

နေရပေမဲ့ ရိုးသားဖြောင့်မှန်သူဆိုတော့ ကုန္တ မပျက် နေနိုင်စားနိုင်ရုံပဲ ရှိပါသတဲ့။ သိပ်ပြီး ပိုတယ် လျှံတယ်လို့ မရှိပါဘူးတဲ့။ သားသမီးတွေက ကြီးလာ၊ ပင်စင်ကလည်း ယူခါနီးဆိုတော့ ဇနီးကလည်း အိမ်ဝယ် ခြံဝယ်ကားဝယ်ဖို့ ပူဆာပါတယ်။ သားတွေ သမီးတွေကလည်း ခေတ်နဲ့ အညီ နေနိုင်စားနိုင်ဖို့ ပူဆာလာကြတယ်တဲ့။

အဲဒါကြောင့် ကြံမိကြံရာ နိုင်ငံပိုင်ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို အလွဲသုံးစား လုပ်မိလို့ ရာထူးကလည်းပြုတ်၊ ထောင်တန်းလည်းကျ၊ နာမည်သိက္ခာ တွေပါ ကျဆင်းလာတဲ့အထိ ခံလိုက်ရပါတယ်တဲ့။ “သံယောဇဉ်တွေက ဒုက္ခပေးတာပါဘုရား” လို့ ဘုန်းကြီးကို လျှောက်ထားဖူးပါတယ်။

“အခုအဲဒီသံယောဇဉ်တွေကို ကြောက်လွန်းလန့်လွန်းလို့ လွတ်ရာ လွတ်ကြောင်း တရားကိုပဲ ကြိုးစား ရှာဖွေနေပါတယ်။ သံယောဇဉ် ပြတ်အောင်အားထုတ်နေပါတယ်” လို့ လျှောက်ထားပါသေးတယ်။

အာရုံငါးပါး ထာမဂုဏ်တရား

ခင်မင်တွယ်တာစိတ်နဲ့ ခင်မင်တွယ်တာနေကြတာ၊ လိုချင်နှစ်သက် စိတ်နဲ့ လိုချင်နေကြတာတွေဟာ ကာမဂုဏ်တွေကိုပါ။ မျက်စိက မြင်ရတာမှန်သမျှကိုလည်း လိုချင်ပါတယ်။ မျက်စိက တစ်ခုခုကို ကြည့်လိုက် မြင်လိုက်ချိန်မှာ ကိုယ်သဘောကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အရာဝတ္ထုသက်ရှိသက်မဲ့တွေကို လိုချင်တယ်။ နှစ်သက်တယ်။ ထပ်ကာ ထပ်ကာ မြင်ချင်ပါတယ်။

အသံတစ်ခုခု ကြားတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်နှစ်သက် သဘောကျတဲ့ အသံတွေကို ထပ်တလဲလဲ နားထောင်ချင်ပါတယ်။ ဒီအသံတွေကိုပဲ ကြားနေချင်ပါတယ်။ နှာခေါင်းနဲ့နမ်းရှူလိုက်တဲ့ အနံ့တွေပေါ်မှာ သာယာ တပ်မက်ပါတယ်။ တချို့ကတော့ “ငါ ဒီအနံ့မျိုးမှ ရှူချင်တာ၊ ဒီအနံ့မျိုးမှ

ကြိုက်တယ်၊ ဆပ်ပြာဆိုလည်းပဲ ဒီအနံ့မှပေါ့၊ ရေမွှေးဆိုလည်း ဒီအနံ့မျိုးမှ၊ သနပ်ခါး ပေါင်ဒါဆိုလည်းပဲ အဲဒီအမျိုးအစားမှ” ဆိုပြီး စွဲလမ်းပါတယ်။

စားသောက်ကြတဲ့ အချိန်အခါမှာလည်း ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ အစာအာဟာရတွေ ရှိတတ်ကြပါတယ်။ “ဘယ်အစားအစာတွေကိုမှ ငါစားချင်တယ်၊ ဘယ်လိုမျိုးမှ ကြိုက်တယ်၊ ပျော့မှ မာမှ ပူမှ အေးမှ စသည်ဖြင့် ဒီလိုမှ သဘောကျတယ်” ဆိုပြီး စွဲမက်နေတာလည်း ကာမဂုဏ်ပါ။ ကာမဂုဏ်တရားဆိုတာ အာရုံငါးပါးကို ပြောတာပါ။

မျက်စိက မြင်ရတဲ့ အမြင်အာရုံ၊ နားကနေ ကြားရတဲ့ အကြားအာရုံ၊ နှာခေါင်းကနေ ဝင်ရောက်တဲ့ အနံ့အာရုံ၊ လျှာကနေပြီးတော့ အရသာခံစားနိုင်တဲ့အာရုံ၊ ကိုယ်နဲ့ထိတွေ့နိုင်တဲ့အတွေ့အထိအာရုံဆိုတဲ့ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတွေ ကို လိုချင်တပ်မက် ချစ်ခင်နှစ်သက် နေတာဟာ ကာမရာဂသံယောဇဉ်ပါ။

ကာမနှစ်မျိုးနှစ်စား

ကာမရာဂ သံယောဇဉ်ကိုနားလည် သဘောပေါက်ချင်ရင် ကာမနှစ်မျိုး ခွဲခြားကြည့်မြင်ရပါမယ်။ ဝတ္ထုကာမနဲ့ ကိလေသာကာမလို့ ကာမနှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ ဝတ္ထုကာမဆိုတာက ပြောခဲ့တဲ့ မြင်ရတာ၊ ကြားရတာ၊ နှမ်းရှူလို့ရတာ၊ စားသောက်လို့ရတာ၊ ထိတွေ့လို့ရတာ မှန်သမျှဟာ ဝတ္ထုကာမပါ။ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထုပစ္စည်းတွေက ဝတ္ထုကာမ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အပါအဝင် ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကို တပ်မက် ခင်မင်လိုချင်စိတ်က ကိလေသာကာမလို့ ကာမနှစ်မျိုး ခွဲခြားတွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်။ ဝတ္ထုကာမဟာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကာမပါ။ ကိလေသာ ကာမဟာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကာမလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။

၂၈ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပည့်သာရ

ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေအပေါ်မှာ ကိုယ့်စိတ်က သွားပြီးတော့ ခင်မင်ပါတယ်၊ တွယ်တာပါတယ်၊ သားသမီး ပစ္စည်းဥစ္စာတွေပေါ်မှာ သာယာတယ်၊ တပ်မက်တယ်၊ နှစ်သက်စွဲလမ်းပါတယ်။ သားသမီး ပစ္စည်းဝတ္ထုအစုစုတွေပေါ်မှာ ခင်မင်နှစ်သက်တယ်ဆိုတဲ့စိတ်ဟာ ကိလေသာကာမပါ။ ကာမရာဂ သံယောဇဉ်ပါ။

သံယောဇဉ်အစစ်

တပည့်တော်တို့မှာ သံယောဇဉ်တွေများတယ် ဘုရား။ သံယောဇဉ်တွေရှိနေတယ်လို့ ပြောကြရာမှာ သားသမီးသံယောဇဉ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာသံယောဇဉ်၊ အိုးအိမ်တိုက်တာသံယောဇဉ်၊ လယ်ယာမိုးမြေသံယောဇဉ်ဆိုပြီး အမျိုးမျိုးပြောကြပါတယ်။

အဲဒီလိုပြောကြပေမဲ့သားသမီးတို့၊ အိုးအိမ်တိုက်တာတို့၊ လယ်ယာတို့၊ ရွှေငွေရတနာတို့ဆိုတာက သံယောဇဉ် မဟုတ်ပါဘူး၊ သံယောဇဉ်ဖြစ်ကြောင်းတွေပါ။ အဲဒီအရာဝတ္ထုသက်ရှိသက်မဲ့တွေပေါ်သွားပြီးတော့ ချစ်ခင်တာ၊ နှစ်သက်တာ၊ တွယ်တာမက်မောတာတွေကမှ သံယောဇဉ်ပါ။

သံယောဇဉ်တွယ်တာက

သားသမီး သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ သား သမီးကသံယောဇဉ်မဟုတ်ပါဘူး။ သားသမီးအပေါ်တွယ်တာချစ်ခင်တာကမှ သံယောဇဉ်ပါ။ အိမ်သံယောဇဉ်၊ အလုပ်သံယောဇဉ်လို့ပြောပေမဲ့ အိမ်တို့ အလုပ်တို့က သံယောဇဉ် မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအပေါ်မှာ စွဲလမ်းနေတာကမှ သံယောဇဉ်ပါ။

ကိုယ့်မှာ သားသမီးတွေရှိတယ်။ သားသမီးတွေက အိမ်မှာကျန်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်တွေကလည်း ကိုယ့်နောက်ကိုလိုက်မလာပါဘူး။ သူ့နေရာမှာပဲသူ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း ကိုယ်က ဒီကနေ လှမ်းပြီး အာရုံပြုနေတယ်။ သူတို့ဆီစိတ်ရောက်သွားတယ်။ သားသမီးတွေကိုသတိရတယ်။ အိုးအိမ်တိုက်တာတွေကို သတိရတယ်။ လုပ်ငန်းအဝဝတွေကို ပြန်စဉ်းစားတယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာပဲ စိတ်ရောက်တယ်ဆိုရင် စိတ်ထဲသံယောဇဉ်ဖြစ်နေပါတယ်။ သံယောဇဉ်တွယ်နေပါတယ်။

သားသမီးတွေအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သားသမီးကလာပြီးတွယ်တာလား၊ ကိုယ်က သွားတွယ်တာလား စဉ်းစားရမှာပါ။ အမှန်တကယ်ဆိုရင် ကိုယ်က သွားတွယ်နေတာပါ။ အိုးအိမ်သံယောဇဉ်ငြိတယ်ဆိုရာမှာလည်း အိုးအိမ်တိုက်တာက လာတွယ်တာလား။ ကိုယ်ကသွားတွယ်တာလားဆိုရင် ကိုယ်ကသွားတွယ်တာပါ။ ရွှေငွေရတနာတွေကလည်း သူတို့ကလာပြီးတပ်မက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ကသူ့ကို တပ်မက်တာပါ။

အဲဒီတော့ သံယောဇဉ်ဆိုတာ သူတို့မှာ ရှိတာလား၊ ကိုယ့်မှာ ရှိတာလားဆိုရင် ကိုယ့်မှာ ရှိတာပါ။ ကိုယ့်မှာ ဖြစ်တာပါ။ ကိုယ်ကသာ သွားပြီး မတွယ်ဘူး၊ မသာယာ မနှစ်သက်တော့ဘူးဆိုရင် သံယောဇဉ်မရှိတော့ပါဘူး။ သံယောဇဉ်တွေ ပြတ် သွားပါတယ်။

ဘုရားရှင်မှာ ဆွမ်း သင်္ကန်း ကျောင်း ဆေးတွေ၊ အများတကာက ကြည်ညိုသဒ္ဓါနဲ့ လှူဒါန်းထားကြတဲ့ အဖိုးတန် အသုံးအဆောင်သေနာသန ပရိဘောဂတွေ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ရှိပါတယ်။

သို့သော်လည်း ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်တို့ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ကပစ္စည်းဝတ္ထုအစုစုတွေမှာတွယ်တာတပ်မက်မှုတွေမရှိတော့ပါဘူး။

၃၀ ❖ မဇ္ဈဒုတိယနိကာယအရ

မရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် သံယောဇဉ်ပြတ်ပါတယ်။ သံယောဇဉ်ပြတ်လို့
နိဗ္ဗာန်ရောက်တာပါ။ သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်၊ မဖြတ်နိုင်ဘဲတစ်လည်လည်
နဲ့ သွားပြီးတော့တွယ်နေတာက ဘယ်သံယောဇဉ်နဲ့ ချည်ထားလို့လဲ
ဆိုရင် ကာမရာဂ သံယောဇဉ်နဲ့ပါ။

၂။ ဘဝအနှောင်အဖွဲ့.

ဈာန်ဘုံဘဝ တပ်မက်က ဘဝသံယောဇဉ်

အားထုတ်လို့ ရရှိလာတဲ့ ဈာန်တရားတွေအပေါ် မှာ တပ်မက် ပြီးတော့နေတယ်၊ ရောက်နေရနေတဲ့ ဘုံဘဝတွေပေါ်မှာ တပ်မက် ခင်မင်ပြီးတော့ နေတယ်ဆိုတာဟာ ဘဝသံယောဇဉ်ပါ။

သုံးဆယ့်တစ်ဘုံလို့ခေါ်တဲ့ သတ္တဝါများ လှည့်ပတ်ကျင်လည်ရာ ဘုံဘဝမှန်သမျှဟာ ဆင်းရဲ ဒုက္ခမကင်းပါဘူး။ အနည်းနဲ့အများ ဆိုသလို ဒုက္ခဆင်းရဲကတော့ ရှိတာချည်းပါပဲ။ ဒီသဘောကို မသိမမြင် သူ နားမလည်သူဟာ ဘုံဘဝထဲကနေ လွတ်မြောက်ချင်စိတ် ထွက်မြောက်ချင်စိတ် မရှိကြပါဘူး။ ဖြစ်ရာရောက်ရာမှာ ပျော်နေတတ် ကြပါတယ်။

ရောက်ရာဘဝကိုခင်

လူဖြစ်လာတဲ့သူကလည်း သူရထားတဲ့လူ့ဘဝကို ခင်မင်ပါတယ်။
“လူ့ဘဝကမှ ကောင်းတယ်။ လူ့ဘဝဟာ အမြတ်ဆုံးပဲ။ လူဖြစ်ရတာ
အရတော်တယ်” လို့ မြင်တတ်ကြပါတယ်။ လူ့ဘဝကို နှစ်သက်ခုံမင်
ပါတယ်။ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ နတ်ဗြဟ္မာတွေကလည်း သူတို့ဘဝကို
သူတို့ခင်တွယ်ကြတာပါပဲ။ တိရစ္ဆာန်တွေကလည်း သူတို့ဘဝကို သူတို့
ခင်တွယ်နေကြတာပါပဲ။

လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကြည့်လိုက်ရင် တိရစ္ဆာန်ဘဝဟာ
ဒုက္ခများတယ်။ ဆင်းရဲတယ်။ ဒီလိုတိရစ္ဆာန်ဘဝနဲ့နေမယ့်အစား
သေသွားတာကမှ ကောင်းသေးတယ်လို့ တွေးကြပါတယ်။ သူတို့ဘဝ
ဟာပျော်စရာမရှိဘူး၊ ခင်မင်စရာမရှိဘူး၊ တပ်မက်စရာမရှိဘူးလို့ထင်ကြ
ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကလည်း သူတို့ဘဝနဲ့ သူတို့ပျော်နေကြ
တာပဲ။ သူတို့ဘဝကို သူတို့မက်မောနေကြတာပါပဲ။

တချို့တချို့က ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူတွေကို မြင်တဲ့အခါ
သူတို့လူဖြစ်ရကျိုး မနပ်ဘူး၊ လူဖြစ်ရှုံးတယ်လို့ မြော်တွေး စဉ်းစားပေမဲ့
အဲဒီလူတွေကလည်းသူ့အနေအထား အတိုင်းအတာနဲ့ သူတော့ပျော်
အောင်နေကြတာပါပဲ။

ရောက်ရာ ရောက်ရာဘုံဘဝကို မစွန့်လွှတ်ချင်ဘူး။ ဘယ်လောက်
မကောင်းဘူးပြောပြော လက်ရှိအနေအထားကိုသာ အကောင်းဆုံးလို့
လက်ခံယုံကြည်နေကြတာဟာ ဘဝသံယောဇဉ်ရဲ့သဘောပါ။

မိဖုရားကြီး ထေဆုံးလို့

ရှေးတုန်းက ပါဠိ မြို့မှာထီးနန်းစိုးအုပ်မင်းလုပ်တဲ့ အဿက
မင်းကြီးဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဥပရိဒေဝီကို အင်မတန်

ချစ်တဲ့ မင်းကြီးပါ။ အရွယ်ကောင်းစဉ် လှပနုပျိုစဉ်မှာပဲ ဥပရိဒေဝီဟာ ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုနဲ့ သေဆုံးကွယ်လွန်သွားပါတယ်။

ချောလွန်းလှလွန်းတဲ့ မိဖုရား၊ ချစ်မြတ်နိုးလွန်းတဲ့ မိဖုရား ဖြစ်တာမို့ အဿကမင်းဟာ အလောင်း ကောင်ကိုတောင် နှမြောလွန်းလို့ မသင်္ဂြိုဟ်ရက်ဘဲ မပုပ်မသိုး နှစ်လတာရှည်ခံအောင် ဆေးစိမ်ထားပါတယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မိဖုရားကြီးအနားမှာပဲ ပူဆွေးငိုကြွေးနေပါတယ်။ တိုင်းရေးပြည်ရာတွေ ထီးရေး နန်းရေးတွေ အကုန်လုံး လျစ်လျူရှုပြီး မစားနိုင် မသောက်နိုင် သောကတွေ မဖြေနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။

ဘယ်သူကမျှ ဘယ်လိုမျှ ဖျောင်းဖျလို့ မရ နားချလို့ မရပါဘူး။ တမိုင်မိုင်တတွေတွေနဲ့ မိဖုရားကြီးရဲ့ အလောင်းနားက ဘယ်ကိုမျှ မခွာဘဲ ငိုကြွေးပူဆွေးနေလိုက်တာ ခုနစ်ရက်လုံးလုံးပါပဲ။ ဒီအတိုင်းသာ ဆိုရင် မင်းကြီး ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲလို့ သားတော် သမီးတော်တွေ၊ မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိတွေနဲ့ တကွ တိုင်းသူပြည်သားအားလုံးကပါ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖြစ်ကြရပါတော့တယ်။

ဘုရားလောင်းရသေ့ကြွလာ

ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ အဲဒီချိန်မှာ ဈာန်အဘိညာဉ် သမာပတ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ရသေ့ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်နေချိန်ပါ။ အဿကမင်းရဲ့ သောကပရိဒေဝမီးတွေ ငြိမ်းစေဖို့အတွက် တရားဟောပေးဖို့ မင်းဥယျာဉ်မှာ ကြွရောက်သီတင်းသုံးပါတယ်။

“မိဖုရားကြီး ဘယ်ဘဝ ရောက်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မြင်ချင်သိချင်ရင် ဥယျာဉ်ကိုလာခဲ့” လို့ အကြောင်းကြားစေလိုက်ပါတယ်။

၃၄ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

မိဖုရားကြီး အပေါ်သံယောဇဉ်ကြီးလှတဲ့ အဿကမင်းကြီးဟာ မိဖုရားကြီးကို မြင်ချင်တွေ့ချင်လွန်းလို့ ဣန္ဒြေတောင် မဆောင်နိုင်ဘဲ ကမန်းကတန်းအရောက်လာပါတယ်။ ဘုရားလောင်းရသေ့ကို ရှိခိုးဦးချ ပြီးတာနဲ့မေးမြန်းလျှောက်ထားပါတယ်။

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့မိဖုရားကြီးဘယ်ဘဝရောက်နေတယ် ဆိုတာကို သိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား ဘုရား” လို့မေးပါတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်မင်းကြီး” လို့ဘုရားလောင်းရသေ့က ပြန်ဖြေတဲ့အခါ “ဘယ်မှာဖြစ်နေပါသလဲဘုရား” လို့စိတ်အားတက်ကြွစွာနဲ့မေးလျှောက် ပြန်ပါတယ်။

“မင်းကြီး သင့်ရဲ့မိဖုရားကြီးဟာ ရုပ်အဆင်းသိပ်လှလွန်းတော့အလှ မာန်တွေနဲ့ ဘဝမှာအချိန်တွေ ကုန်လွန်ကာ မေ့လျော့ပေါ့ဆပြီး သေဆုံး ကွယ်လွန်သွားရှာပါတယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလည်း မပြု၊ တရားဓမ္မနဲ့ လည်းဝေးကွာတဲ့အတွက် သေပြီးတဲ့နောက်မှာ ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာပဲ နွားချေး ပိုးမကြီး ဖြစ်နေပါတယ်” လို့ တိတိကျကျ ဖြေကြားလိုက်ပါတယ်။

အဿကမင်းကြီးဟာ ရသေ့ကြီးရဲ့စကားကို လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ မယုံကြည်နိုင်ပါဘူး။ သူချစ်ရသူ မိဖုရားကြီး နွားချေးပိုးမ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကိုလုံးဝမယုံကြည်တဲ့အတွက် သက်သေအထောက်အထား ပြဖို့ လျှောက်ထားပါတယ်။

ဘုရားလောင်းရသေ့ကြီးကလည်းမဆိုင်းမတွဘဲ “နွားချေးပိုးကြီးနဲ့ နွားချေးပိုးမကြီးနှစ်ကောင် အဿကမင်းရဲ့ရှေ့မှောက်ကို အရောက်လာ ကြစေ” လို့ တန်ခိုးနဲ့ ခေါ်ကာ အထင်အရှား ပြပါတယ်။

ဘုရားလောင်းရသေ့ကြီးက “မင်းကြီး နွားချေးပိုးထီးကြီးရဲ့နောက် က ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါလားတဲ့ နွားချေးပိုးမကြီးဟာ သင့်ရဲ့မိဖုရား ကြီး ဥပရိဒေဝီ ပါပဲ” လို့ပြောပါတယ်။

အဿကမင်းကြီးက မိဖုရားကြီးဟာ နွားချေးပိုးမ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို လက်မခံပါဘူး။ မယုံကြည်ပါဘူး။ ချောမောလှပတဲ့ မိဖုရားကြီး ကဒီဘဝမျိုးဒီပုံသဏ္ဌာန်မျိုးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုမျှမဖြစ်နိုင်ပါ ဘူးလို့ အကျောက်အကန် ငြင်းဆန်တာကို သက်သေပြတဲ့ အနေနဲ့ မင်းကြီး ရှေ့မှောက်မှာတင် မေးမြန်းပြပါတယ်။

လည်ချောင်းသွေးနဲ့ဆေးပေးချင်

“ဥပရိသင်အရင်ဘဝက ဘယ်သူပါလဲ” လို့မေးတော့ “အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်ဟာ အရင်ဘဝက အဿကမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားကြီး ဥပရိပါ” လို့လျှောက်ထားပါတယ်။

“အခုအချိန်မှာသင်ဟာ အဿကမင်းကြီးကို ချစ်သလား၊ ဒါမှ မဟုတ် နွားချေးပိုးထီးကြီးကို ချစ်သလား” လို့ မေးခွန်းထုတ်တဲ့အခါ -

“အရှင်ဘုရား၊ အဿကမင်းကြီးဟာ ရှေးဘဝကတပည့်တော်ရဲ့ လင်ယောက်ျား ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဒီဥယျာဉ်မှာ မင်းကြီး နဲ့အတူ ကာမဂုဏ်အာရုံတို့ကို ခံစားနေခဲ့ပါတယ်။ အခုဘဝခြားသွားပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် တပည့်တော်မနဲ့ ဘာမျှမသက်ဆိုင်တော့ပါဘူး။ ဖြစ်နိုင် ရင် အဿကမင်းရဲ့ လည်ချောင်းသွေးနဲ့တောင် တပည့်တော်မရဲ့ လက်ရှိချစ်လင် နွားချေးပိုးကြီးရဲ့ ခြေကို ဆေးပေးချင်ပါတယ်” လို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြေကြားပါတယ်။

ဥပရိဒေဝီတစ်ဖြစ်လဲ နွားချေးပိုးမကြီးရဲ့ စကားက ဘဝသံယောဇဉ် သမားတို့ရဲ့ သဘောထားကို အပေါ်လွင်ဆုံး ထင်ဟပ်ပြလိုက်တာပါ။ ရောက်ရာဘဝကိုသာ အကောင်းဆုံးအဖြစ်နဲ့ ခံယူတတ်တဲ့ သံယောဇဉ် သဘောကို ဖော်ပြလိုက်တာပါ။ အဲဒီလို သံယောဇဉ်က ရစ်ပတ်ထားတဲ့

၃၆ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

အတွက် သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲထဲမှာ ဘဝဒုက္ခတွေ တွေ့ကြုံကြရပေမဲ့ လွတ်မြောက်ချင်စိတ် နည်းနည်းမျှ မဖြစ်ကြတာပါ။

ချစ်မိဖုရားရဲ့သေလွန်ပြီးတဲ့ ရုပ်အလောင်းကိုတောင် မပစ်ရက်တဲ့ မင်းကြီးဟာ နွားချေးပိုးမကြီးရဲ့စကားကို နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားရမှ အမြင်မှန်ရပါတယ်။ သံယောဇဉ်ပြတ်ပါတယ်။ မအိပ်နိုင် မစားနိုင် လောက်အောင်တောက်လောင်နေတဲ့သောက ပရိဒေဝမီးတွေငြိမ်းအေး သွားပါတယ်။

ဒါကြောင့် သေလွန်သွားသူများကို အလွန်အကဲ စွဲလမ်းတမ်းတပြီး ငိုကြွေးပူဆွေးတာဟာ သူလည်းအကျိုးမရှိ၊ ကိုယ်လည်းအကျိုးမရှိပါဘူး။ သေသူအတွက် ကောင်းကျိုးရရှိစေချင်တယ်ဆိုရင် သူ့အတွက် ရည်စူးရည်မှန်းပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုပြီး စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့ အမျှအတန်းပေးဝေဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်။

ဘဝထဲမှာ ချည်နှောင်ထား

ရောက်တဲ့နေရာ ရောက်တဲ့ဘဝမှာ ပျော်နေရင်ဘဝဆင်းရဲကို မမြင်လို့ တရားမရှာချင်ပါဘူး။ ရောက်ရာပျော်တဲ့အတွက် ရောက်တဲ့ ဘဝက လွတ်မြောက်မှုကို မလိုချင်တော့တာပါ။ ဒီဘဝထဲမှာပဲ ပျော်ရွှင် နှစ်မွန်းနေချိန်မှာ တရားမရှာနိုင်ပါဘူး။ ဒီဘဝကို ဒီအခြေအနေကိုပဲ သာယာနေတဲ့အခါမှာ ဘဝလွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း ဖြစ်တဲ့ တရားဓမ္မတွေကိုလည်း မကျင့်ချင်တော့ ပါဘူး။

ယောက်ျားဘဝ ရနေသူကလည်း ယောက်ျား ဘဝမှာ ပျော်နေပါ တယ်။ မိန်းမဘဝ ရနေသူကလည်း မိန်းမဘဝမှာ ပျော်နေပါတယ်။ ကိုယ်ရထားတဲ့ဘဝမှာ အသီးသီး ပျော်နေကြတဲ့အတွက် ဘဝလွတ် မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း တရားတွေကို တန်ဖိုးထားရကောင်း

မှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ဘဝလွတ်မြောက်ရေးကို မေ့ပျောက်နေတာမို့ ဘဝသံယောဇဉ်ကလည်း သံသရာဝဋ်ထဲက မကျွတ်လွတ်နိုင်အောင် ချည်နှောင်ထားပါတယ်။

ဘဝပြောင်းလာသူ

မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိပြည်မှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့အခါ အရှင် အာနန္ဒာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက မြို့ထဲကို ဆွမ်းခံကြွရင်း၊ ပုဆိုးနွမ်းလေး ဝတ်ပြီး တောင်းစားနေတဲ့ ကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ပါတယ်။

ကလေးငယ်ကို သနားတဲ့အတွက် “ဒီလိုခွက်ဆွဲပြီးတောင်းစား တာထက် တို့လို ရဟန်းဝတ်တာ မကောင်းဘူးလား” မေးတော့ “အရှင် ဘုရား၊ တပည့်တော်လိုသူတောင်းစားကို ဘယ်သူက ရဟန်းခံပေးမှာလဲ” လို့ပြန်မေးတယ်။ အရှင်အာနန္ဒာက “ငါ့ရဟန်းခံပေးမယ်” ဆိုပြီးကျောင်း ကို ခေါ်သွားပါတယ်။

ကျောင်းရောက်တော့ အရှင်အာနန္ဒာကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ ကြေးတွန်း၊ ကိုယ်တိုင် ရေချိုးပေးပြီး တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းသင်ပေးပြီး ရဟန်းဝတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

အရှင်အာနန္ဒာရဲ့ တပည့်ဆိုတော့ လူတွေက ကြည်ညိုပြီး အဝတ် အစား ကောင်းကောင်းတွေ ပေး၊ ကောင်းကောင်းလှူကြတော့ ကောင်းကောင်း နေထိုင်စားသောက် ရပါတယ်။

တရားဓမ္မရှုမှတ်ပြီး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေရတဲ့အတွက် အသားအရေ ဝဖြိုးလာတော့ ကိလေသာစိတ်တွေ ဝင်လာတယ်။ သာသနာမှာ မပျော်ဘဲ လူထွက်ချင်စိတ် ပေါက်လာတယ်။ ရဟန်းဘဝကို မပျော်ဘဲ လူထွက် ချင်စိတ် ဖြစ်လာပါတယ်။

ဘဝဟောင်းကို မမေ့နိုင်

နဂိုသင်္ကန်းဝတ်ကတည်းကသူ့အဝတ်နွမ်းပုဆိုးနဲ့ခွက်စုတ်ကလေးကို သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ချိတ်ထားတာကိုပဲ သူ့သွားသွား ကြည့်နေတယ်။

သူ့ရဲ့ပုဆိုးနွမ်းကလေးကလည်း ရေစစ်တစ်ခုစာ ချုပ်ရလောက်အောင်တောင် အကောင်းမရှိဘဲ စုတ်ပြတ်နေတာပါ။

ဒါကို သွားသွားကြည့် ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးမနေတာပါ။
“အရှက်မရှိတဲ့ဟဲ့အကောင်၊ နင့်ဘဝကဒီပုဆိုးစုတ်ကနေရေစစ်ကလေးတောင် လုပ်စရာမရှိတဲ့ ဘဝကနေ အခုလို ကောင်းကောင်းစားရ ကောင်းနေရ၊ ချမ်းချမ်းသာသာနေရတာကိုမပျော်ဘဲ ဒီပုဆိုးနွမ်းလေးနဲ့ တောင်းစားဘို့ကြတာနင့်လောက်အရှက်မရှိတဲ့အကောင်မရှိတော့ဘူး” လို့သူ့ကိုယ်ကို သူဆုံးမပါတယ်။

သံယောဇဉ်ဖြတ်နေ

ရဟန်းတော် ဒီကိုလာတာ သံယောဇဉ် လာဖြတ်နေတာပါ။ လူထွက်ချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ဆုံးမဖို့ လာတာပါ။ ဆုံးမလိုက်တော့ စိတ်က ငြိမ်လာပါတယ်။

တစ်ခါကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းဝတ်နေရတော့ တဖြည်းဖြည်း ကိုယ်ခန္ဓာက ဝဖြိုးလာတယ်။ တရားဓမ္မ ကျင့်ကြံ အားထုတ်တော့ အသားအရေ ပြည့်ဖြိုးလာပြီး ကိလေသာစိတ်တွေ ထကြွလာပြန်ပါတယ်။ လူထွက်ချင်စိတ် ပေါက်လာပြန်ပါတယ်။

ဒီတော့ ပုဆိုးအနွမ်းနဲ့ ခွက်စုတ်လေးရှိရာကို တစ်ခါသွားပြန်ပါတယ်။ သူပိုင်တာဆိုလို့ ဒါပဲရှိတာကိုး။ ပုဆိုးစုတ်လေးကြည့်လိုက်၊ သူ့ကိုယ်သူကြည့်လိုက်နဲ့ သူ့ကိုယ်ကိုသူ ဆုံးမပြန်ပါတယ်။

“အရှက်မရှိတဲ့အကောင်း၊ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့အကောင်း၊ ဒီလောက်
ကောင်းကောင်းဝတ်၊ ကောင်းကောင်းစားနဲ့နေပြီး တရားအားထုတ်
ကျင့်ကြံနေရတဲ့ကြားကနေ ဒီပုဆိုးနွမ်းနဲ့ တောင်းစားချင်ရသလား”
ဆိုပြီး ဆုံးမပြန်ပါတယ်။

ဆုံးမပါများတော့ စိတ်က တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သွားပြန်ပါတယ်။
ခဏခဏလူထွက်ချင်စိတ်ပေါက်လိုက်၊ ပုဆိုးစုတ်လေးရှိတဲ့ သူပိုင်ဆိုင်
တဲ့ ပစ္စည်းလေးဆီသွားလိုက်နဲ့ ကြိမ်ဖန်များစွာ မရေ မတွက်နိုင်အောင်
သွားလာရင်း သွားလာရင်းနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးမလိုက်တော့ ရဟန္တာ
ဖြစ်သွားပါတယ်။ သံယောဇဉ် ဖြတ်နိုင်သွားလိုပါ။

ဘဝမှန်သမျှ ဘယ်ဘဝပဲ ရောက်ရောက် မကောင်းပါဘူး။ လူ့ဘဝ၊
နတ်ဘဝ၊ ဗြဟ္မာဘဝ၊ ဘဝမှန်သမျှ ဘယ်ဘဝပဲ ရောက်ရောက် ဘဝ
ဆိုတာရှိလာရင် အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတရားတွေ ရှိလာပါတယ်။

လူ့ဘဝမှာလည်း အိုရနာရပါတယ်။ နတ်ပြည်ဌာန နတ်လောက
မှာလည်း အိုရ နာရ သေရပါတယ်။ ဗြဟ္မာပြည်ဌာန ဗြဟ္မာလောကမှာ
လည်း အိုရ နာရ သေရပါတယ်။ အိုနာသေထဲက မလွတ်နိုင်သေးဘူး
ဆိုကတည်းက ဘယ်ဘဝမျှ မကောင်းတာ သေချာပါတယ်။ မကောင်းမှန်း
မသိလို့ ဘဝသံယောဇဉ်ကို မဖြတ်ကြတာပါ။

၃။ မုန်းခြင်းအနှောင်အဖွဲ့

စိတ်ဆိုးဒေါသ မျက်ထွက်က ပဋိယသံယောဇဉ်

စိတ်ဆိုးတယ်၊ ဒေါသဖြစ်တယ် ဆိုတာဟာ သံယောဇဉ်တရား တစ်မျိုးနဲ့ တွယ်တာတာပါ။ များသောအားဖြင့် ချစ်တာခင်တာကိုပဲ သံယောဇဉ်လို့ ထင်နေကြပါတယ်။ ပဋိယဆိုတာ အမုန်း သံယောဇဉ် ပါ။

တမုန်းသံယောဇဉ်

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လို့ မရဘူး။ မုန်းနေပြီဆိုရင် စဉ်းစားရင်လည်း သူ့အကြောင်း၊ တွေးရင်လည်းသူ့အကြောင်းပဲ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ မျက်စိမှိတ်လိုက်တာနဲ့ သူ့ကိုမြင်ပြန်တော့ ဒေါသ ဖြစ်ပြန်တယ်။ မပြီးနိုင်မဆုံးနိုင်တဲ့ဒေါသစိတ်တွေနဲ့ထပ်တလဲလဲရစ်ပတ် နေပါတယ်။ အဲဒါကို ပဋိယ သံယောဇဉ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ စိတ်ဆိုးတယ်၊ ဒေါသဖြစ်တယ်၊ အမျက်ထွက်တယ်၊ ရန်ငြိုးထားတယ်ဆိုရင် ပဋိယ

သံယောဇဉ်နဲ့တွယ်နေတာပါ။ ပဋိဿ သံယောဇဉ်ရှိနေရင်လည်း နိဗ္ဗာန်
မရောက်နိုင်ပါဘူး။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားအားထုတ်လို့မရတော့
ပါဘူး။

နေ့တိုင်းစိတ်ဆင်းရဲ

မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းကသာဝတ္ထိပြည်မှာ အမျိုးသမီး
လေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူမဟာ
သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိဘတွေက သဘော
မတူပါဘူး။ ခွင့်မပြုပါဘူး။ အရွယ်ရောက်တဲ့အခါကျတော့ အိမ်ရာ
တည်ထောင် လူ့ဘောင်က မထွက်ခွာနိုင်ဖို့အတွက် သံယောဇဉ်တွေ
ချည်နှောင်မိသွားအောင် အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်ပါတယ်။

အိမ်ထောင်ကျတဲ့ အခါမှာ အမျိုးသမီးငယ်လေးဟာ တစ်ရက်မျှ
စိတ်မချမ်းသာရပါဘူး။ ဘယ်လောက်ပဲ သူက အကောင်းပြုပြု
သူ့ခင်ပွန်းက သူ့ကိုအကောင်း မမြင်ပါဘူး။ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်တိုင်း
ကျအောင် လုပ်ပေးပေး သူလုပ်ပေးတာကို အပြစ်ပဲ မြင်နေပါတယ်။
ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းမကောင်းတာပဲအပြောခံနေရပါတယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း
အရိုက် နှက်ခံရ၊ ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းခံ နေရတဲ့အတွက် အမျိုးသမီးငယ်
လေးဟာ မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက် ဖြစ်နေရရှာပါတယ်။

တရားနာတရားကျင့်

ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့ကျတော့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ နောက်အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်နဲ့ဖောက်ပြန်နေတယ်လို့ ကြားသိတဲ့အခါမှာ သူဟာ
အကြီးအကျယ်ဒေါသတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ သောကတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

၄၂ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

“ငါဟာ မယားဝတ္ထရားကို ဒီလောက် ကျေပွန်တာတောင်မှငါ့ကို မချစ်ရကောင်းလား။ ဒီလောက်တောင်မှ ငါ့အပေါ်ရက်စက် ရကောင်းလား” ဆိုပြီး ဒေါသတွေဖြစ်၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေ ဖြစ်တဲ့ အတွက်ဒေါသတွေပျောက်အောင်၊ သောကတွေ ပျောက်အောင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့ကိုပင့်ပြီးတော့တရားနာပါတယ်။ အရှင်မြတ်တွေကလည်း ကျကျနန ဟောပြောဆုံးမလိုက်တဲ့ အခါမှာ အမုန်းသံယောဇဉ်ကို ဖြတ်မှဖြစ်မယ်လို့ သဘောပေါက်သွားပါတယ်။

အမျိုးသမီးငယ်လေးဟာ တရားကိုကြိုးစား ကျင့်ကြံအားထုတ်တော့ သောတာပန်ဖြစ်သွားပါတယ်။ သောတာပန်ဖြစ်ပြီဆိုတော့ လောကဓံကို ခံနိုင်ရည်ရှိသွားပါပြီ။ တရားသဘောကို သိသွားမြင်သွားပါပြီ။ ခင်ပွန်းရဲ့အချစ်ကို ပြန်မျှော်လင့်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲခံမနေတော့ပါဘူး။ တရားနဲ့ပဲ နေပါတော့တယ်။

တရားတွေ ကြိုးစားအားထုတ်ရင်းနဲ့ အနာဂါမ်အဆင့် ကိုရောက်တဲ့အခါမိဘတွေနဲ့ ခင်ပွန်းကို အသိပေးပြီး သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင် ရောက်သွားပါတော့တယ်။ သာသနာ့ဘောင်မှာလည်း ဆက်ပြီး တရားကျင့်လိုက်တာ မကြာခင် ရဟန္တာထေရီမ ဖြစ်သွားပါတယ်။ အမျိုးသမီးငယ် တရားရသွားတာဟာ အမုန်းသံယောဇဉ်ကို ဖြတ်လိုက်လို့ပါ။ မှန်ကန်တဲ့နည်းလမ်းနဲ့ ဒေါသကို ဖြေရှင်းလိုက်လို့ပါ။

ဇျော့တ်ဗျတ်ဝစ်ဗို့လို့

ဒေါသတရားဟာမကောင်းပါဘူး။ ဒေါသတရားကို စိတ်ထဲ မွေးထားရင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒုက္ခရောက်ပါတယ်။ သူတစ်ပါးတွေ

လည်းဒုက္ခရောက်ပါတယ်။ဒေါသကြောင့်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း ဒုက္ခရောက်ပါတယ်။ပူလောင်နေ ပင်ပန်းနေကြရပါတယ်။

သတ္တဝါတွေကို သေကျေပျက်စီးပြီးတော့ ဒုက္ခရောက်စေတာဟာ ဒေါသတရားပါ။ စိတ်ဆိုး ရန်ဖြစ်နေကြတာ၊ မကျေမချမ်းနိုင် ဖြစ်နေ ကြတာဟာဒေါသတရားရဲ့သရုပ်သကန်ပါ။ဒေါသတရားကိုငါ့သန္တာန်မှာ မထားဘဲနဲ့ဖြတ်တောက်မယ်ဆိုပြီးပဋိသံယောဇဉ်ကိုဖြတ်ဖို့လိုပါတယ်။ ဒေါသစိတ် ဖြစ်လာရင် လက်ခံမထားဘဲနဲ့ အမြန်ဆုံး ပယ်ဖျောက် ပစ်နိုင်ဖို့ လိုပါတယ်။

ဒေါသအပူမီး

ဒေါသဆိုတာ ကိုယ့်ကိုလည်း ဒုက္ခပေးပါတယ်။ သူများကိုလည်း ဒုက္ခပေးပါတယ်။ ဒေါသတရား ဝင်ရောက်လာပြီဆိုရင် ဘယ်သူ့ကို အရင်ဆုံး ဒုက္ခပေးလဲဆိုတော့ စတင်ဖြစ်တဲ့သူ့ကို အရင်ဆုံးဒုက္ခပေး ပါတယ်။ ဒေါသရဲ့ဒဏ်ကို စဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အရင်ဆုံးခံရပါတယ်။ ဒေါသဝင်ရောက်ခံရတဲ့သူမှာ ဒေါသဝင်ချိန်ကစပြီး ဒုက္ခရောက်ပါ တော့တယ်။

ဒေါသကို မီးနဲ့တူတယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားပါတယ်။ ဒေါသဟာပူလောင်တဲ့မီးနဲ့ တူတဲ့အတွက် မီးကိုကိုင်တဲ့သူမှာ အရင်ဆုံး ပူပါတယ်။ မီးပွားလေး မီးတောက်လေးကနေပြီးတော့ တစ်စထက် တစ်စပျံ့နှံ့ကာပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလောင်ကျွမ်းနိုင်ပါတယ်။ဒေါသမီး တွေ ကိုယ်ကတစ်ဆင့် ပျံ့နှံ့သွားရင်လည်း ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး လောင်ကျွမ်း ပူဖြစ်ကြရပါတယ်။

တစ်ယောက်ယောက်ကိုမကျေနပ်တဲ့စိတ်ဖြစ်ရင်လည်းအကောင်း မြင်အောင် ကြည့် လို က်ဖို့ လိုပါတယ်။ “သူမသိလို့ ဖြစ်တာပဲ၊

၄၄ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

သူနားမလည်လို့ လုပ်တာပဲ” လို့ဖြေတွေးလိုက်ရင် သက်သာသွားပါတယ်။ ဒေါသအရှိန်လျော့နည်းသွားပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဖြစ်တဲ့ ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီးက ဒေါသဖြေဖျောက်နည်းဆိုတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်မှာ ဒေါသရဲ့ဆိုးကျိုးအမျိုးမျိုးကို အခုလို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။

“ယောဂီတို့၊ ယခုဆက်လက်ဟောကြားမယ့်ဒေါသဖြေဖျောက်နည်းကတော့ “ရန်သူနှစ်သက် ခုနစ်ချက်” ဆိုတဲ့ဒေါသဖြေဖျောက်နည်းပါပဲ။ အဲဒီနည်းကိုလည်း ယောဂီတို့ သိသင့်ပါတယ်။ ယောဂီတို့သိအောင်ဆိုပြီး ဘုန်းကြီးလည်း ဒီတရားကို ရေးပေး ဟောပေးတာပါ။ ဘုရားရှင်အမိန့်ရှိခဲ့ပါတယ်။ “ရဟန်းတို့ ရန်သူကို နှစ်သက်စေတတ်၊ ရန်သူ့အကျိုးကို ပြုတတ်တဲ့အချက် ခုနစ်ချက်ဟာအမျက်ဒေါသထွက်တဲ့ ယောက်ျား မိန်းမထံသို့ လာကြကုန်တယ်” လို့ အမိန့် ရှိပါတယ်။

ရှုပ်ဆင်းမလှ

ယောဂီတို့က “ရန်သူနှစ်သက်အောင် ပြုလုပ်ချင်လား၊ မပြုလုပ်ချင်ဘူးလား” လို့ မေးရင် “မပြုလုပ်ချင်ပါ” လို့ဖြေကြမှာပါ။ ယောဂီတို့ရန်သူတစ်ယောက်ကမိမိရန်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့အဆင်းလှတာကို လိုလားမလား၊ အဆင်းမလှတာကို လိုလားမလားမေးရင် အဆင်းမလှတာကိုပဲ လိုလားပါတယ်လို့ ဖြေမှာပါ။ အဲဒီလို လိုလားတော့ “ငါ့ရဲ့ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဆင်းမလှ၊ အရှုပ်ဆိုး၊ အကျည်းတန် ဖြစ်ပါမူကား ကောင်းလေစွ” လို့ ကြံစည်ပါတယ်။

ဒါဘာဖြစ်လို့ ကြံစည်တာလဲဆိုတော့ ရန်သူဟာ ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့အဆင်းလှတာကို မလိုလားလို့ပါ။ ယောဂီတို့၊ အဲဒီလို ကိုယ့်ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို မလှပစေလို ဒေါသပိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တစ်နေ့

ရေဆယ်ကြိမ်လောက်ချိုးပြီး အဖိုးအတိုင်းမသိ ထိုက်တန်တဲ့ ပန်းနံ့သာ
အဆင်းတန်ဆာရတနာတို့ကို ဝတ်စားပြုပြင် ဆင်ယင် ငြားသော်လည်း
အဆင်းမလှနိုင်တော့ပါ။

ယောဂီတို့၊ မလှစေချင်တာက သူများကိုပါ။ ယခုအမှန်တကယ်မလှနေတာက ဘယ်သူ မလှမပ ဖြစ်နေလဲဆိုရင် သူများကို မလှမပစေချင်တဲ့ မိမိမှာ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီတော့ ယောဂီတို့၊ မိမိက မလှစေချင်တဲ့၊ မိမိရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကသာ မိမိမှာ ယခုလို အမျက် ဒေါသကြောင့် မလှမပဖြစ်နေတာကို မနှစ်သက်ဘူးလား၊ နှစ်သက်သလားမေးရင် နှစ်သက်မှာပါ။ ဒါကြောင့် မိမိအမျက်ဒေါသဟာ ရန်သူ နှစ်သက်ကြောင်း ဖြစ်ပွားပါတယ်။ ယောဂီတို့၊ အဲဒါ ပထမ တစ်နံပါတ် ရန်သူနှစ်သက်ကြောင်းတရားပါ။

အိပ်ရမချမ်းသာ

ရန်သူဟာ မိမိရန်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ချမ်းချမ်းသာသာအိပ်စက်ရတာကို လိုလားမလား၊ မလိုလားဘူးလား မေးရင် မလိုလားပါ။ ဘာကြောင့် မလိုလားတာလဲ။ ရန်သူဟာ ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ချမ်းချမ်းသာသာ အိပ်စက်ရတာကို မနှစ်သက်လို့ မလိုလားတာပါ။

ယောဂီတို့၊ အဲဒီလို သူတစ်ပါးကို ချမ်းချမ်းသာသာ မအိပ်စက်စေလို၊
အမျက်ဒေါသပိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဲဒီ အမျက်ဒေါသ မကင်းသေးသမျှ
ဖဲမွေ့ရာ ကမ္မလာ ကော်ဇောစတဲ့ အခင်းကောင်းတွေခင်း၊ ခေါင်းအုံး
ကောင်းကောင်းအုံး၊ ခြင်ထောင်ကောင်းကောင်းထောင်၊ အဖြေဖျော်
ကောင်းကောင်းတွေနဲ့ ဖြေဖျော်စေပြီး အိပ်စက်သော်လည်း ချမ်းသာစွာ
မအိပ်စက်ရပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ချမ်းချမ်းသာသာ မအိပ်စက်ရသလဲမေးရင်

၄၆ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပုညိဿရ

သူ့မှာ မချမ်းသာစေတတ်တဲ့ အမျက်ဒေါသ ကိုယ်တွင်း သန္တာန်မှာ တန်းလန်းကြီး ရှိနေလို့ပါ။ အဲဒီ အမျက် ဒေါသကြောင့် မအိပ်စက်နိုင် တာပါ။

ဘယ်လောက်ပဲ အခင်းအမြဲတွေကောင်းကောင်း၊ အခင်းအမြဲတွေ က အမျက်ဒေါသကို မဖုံးလွှမ်းနိုင်ပါ။ သူများကို ချမ်းချမ်းသာသာ မအိပ်စက်စေချင်တဲ့ အမျက် ဒေါသရှိသူဟာ အိပ်ရာထက်မှာ ဟိုဘက်လှည့်လိုက်၊ ဒီဘက်လှည့်လိုက်၊ မှောက်လိုက်၊ ပက်လက် လှန်လိုက်၊ သက်ပြင်း ချလိုက်၊ တောက်ခေါက်လိုက်နဲ့ တစ်ညလုံး အိပ်စက် မပျော်နိုင်တော့ပါ။

အိပ်စက်မပျော်အောင် ဘယ်သူက ပြုလုပ်သလဲမေးရင် ဘယ်သူ မပြု မိမိမူဆိုတဲ့အတိုင်း သူ့ရဲ့ အမျက်ဒေါသက အိပ်မပျော်အောင် ပြုလုပ်တာပါ။ သူ့ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပြုလုပ်တာမဟုတ်ပါ။ အဲဒီလို သူချမ်းချမ်းသာသာ မအိပ်စက်ရတာကို သူ့ ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သာ သိသွားရင် နှစ်သက် ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားမှာပါ။ ဒါကြောင့် အဲဒါဟာ ဒုတိယ နှစ်နံပါတ် ရန်သူနှစ်သက်ကြောင်း တရားပါ။

ယောဂီတို့က ချမ်းချမ်းသာသာ အိပ်စက်ချင်သလား၊ မအိပ်စက်ချင် ဘူးလားမေးရင် ချမ်းချမ်းသာသာ အိပ်စက်ချင်တယ် ဖြေမှာပါ။ စိတ်ဆိုး တယ်ဆိုတာ ဒေါသလို့ သိကြပါတယ်။ စိတ်ပူတယ်၊ စိတ်မအေးဘူး၊ စိတ်ညစ်တယ်၊ စိတ်ရှုပ်တယ်၊ စိတ် နောက်တယ် စသည်တို့ဟာလည်း ဒေါသတွေပါ။ အဲဒါတွေ ဒေါသလို့သိသူ အင်မတန်နည်းပါတယ်။

အဲဒီစိတ်ပူတယ်၊ စိတ်မအေးဘူး စသည်တို့ဟာလည်း ဒေါသပါပဲ။ သူတို့က အားနည်းတဲ့ ဒေါသပါ။ အဲဒီလို စိတ်ပူများတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လည်း အိပ်မပျော်ပါ။ အိပ်မပျော်တာများရင် ပိန်တတ်ပါတယ်။ ပိန်တယ် ဝတယ်ဆိုတာ အသွေးအသားက စကားပြောတာပါ။ စိတ်ဆိုးပြီဆိုရင်

ချွေးတွေ ထွက်လာတတ်ပါတယ်။ ချွေးထွက်တယ်ဆိုတော့ ခန္ဓာကိုယ် ထဲကရေဓာတ်တွေ ခန်းခြောက်သွားပါတယ်။ ရေဓာတ်တွေခန်းခြောက် သွားရင် ခန္ဓာကိုယ်ဟာ လည်းစိုမနေဘဲ ခြောက်နေပါတယ်။ ပိန်နေပါ တယ်။

အေး...ဒေါသဆိုတာ မီးပဲ။ တစ်ဆယ့်တစ်သီးသော မီးထဲမှာ ဒေါသ မီး ပါပါတယ်။ ပကတိမီးလောင်ခံရတဲ့ အရာဝတ္ထုဟာ အဆီခန်းပြီး ညှိုးနွမ်းသွားသလို ဒေါသမီးအလောင်ခံရတဲ့သူမှာလည်း ညှိုးနွမ်းပိန်ချိုး ခြောက်သွေ့နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဆီခန်းပြီး မညှိုး နွမ်းချင်ဘူး ဆိုရင်၊ ချမ်းချမ်းသာသာ အိပ်စက်ချင်ရင် လူကိုပိန်အောင် ခြောက် အောင် အဆီခန်းအောင် ညှိုးနွမ်းအောင် နှိပ်စက်တတ်တဲ့ ဒေါသကို လက်သင့်မခံဘဲ ပယ်လှန်သင့်ပါတယ်။

အကျိုးစီးပွားမဲ့

ယခုသုံးနံပါတ် ရန်သူနှစ်သက်ကြောင်းတရားကို ရှင်းကြ ပါစို့။ ယောဂီတို့၊ ရန်သူဟာ ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို “ငါ့ရဲ့ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် အကျိုးစီးပွား များပြားစွာ ဖြစ်ထွန်းမှု မရှိပါ။ ကား ကောင်းလေစွ” လို့ အလိုရှိပါတယ်။

ဒီလို ဘာဖြစ်လို့ အလိုရှိလဲဆိုတော့ ရန်သူဟာ ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကျိုးစီးပွား များပြားစွာ ဖြစ်ထွန်းတာကို မလိုလားလို့ပါ။ ယောဂီတို့၊ အမျက်ဒေါသကြောင့် အကျိုးစီးပွားမဖြစ်ထွန်းစေချင်တာက ကိုယ့်ရဲ့ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ်မှာပါ။

အမှန်တကယ်ဖြစ်တော့ အမျက်ဒေါသဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်မှာ အဲဒီအမျက် ဒေါသကြောင့် “အကျိုးမဲ့ကို အကျိုးရှိ” လို့ယူပြီး ပြုလုပ် ပြောဆို ကြံစည် တဲ့အတွက် အကျိုးစီးပွားတွေ ပျက်စီးရပါတယ်။ ပြီးတော့ “အကျိုးရှိကို

၄၈ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

အကျိုးမဲ့" လို့ ယူပြီးပြုလုပ် ပြောဆိုကြံစည်မှု မပြုဘဲ ရှောင်ကြဉ်လိုက်တဲ့ အတွက်လည်း အကျိုးစီးပွား ပျက်စီးရပါတယ်။

ဘာကြောင့်ပျက်စီးရသလဲလို့မေးရင် အကျိုးမဲ့ကို အကျိုးရှိ၊ အကျိုးရှိ ကို အကျိုးမဲ့ထင်ပြီး ပြုလုပ်ပြောဆိုတဲ့အတွက်ပါ။ အဲဒါ မိမိအမျက် ဒေါသက ဖျက်ဆီးတာပါ။ ဟုတ်ပါတယ်။ အမျက် ဒေါသ ရှိသူရဲ့အယူက အကျိုးရှိကို အကျိုးမဲ့၊ အကျိုးမဲ့ကို အကျိုးရှိထင်ပြီး နှစ်ရှည်လများ ပြုလုပ်ပြောဆိုကြံစည်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် အမျက် ဒေါသရှိတဲ့ သူဟာ နှစ်ရှည်လများ အကျိုးစီးပွားပျက်ကာ ကိုယ် စိတ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ယောဂီတို့၊ သတ္တဝါတို့ရဲ့အကျိုးစီးပွားမဲ့ကို စင်စစ်ပြုတတ် တဲ့ ရန်သူဆိုတာ တခြားသူ မဟုတ်ပါ။ အမျက်ဒေါသပဲလို့ အသေအချာ မှတ်ထားပါ။

အေး... မှတ်ရုံတင်မှတ်ပြီး အမျက်ဒေါသကို မကြောက်လို့၊ အမျက် ဒေါသကို မရှောင်လို့တော့ မဖြစ်သေးပါ။ အကျိုးမရ၊ အကျိုးမပြီးသေးပါ။ အမျက်ဒေါသကို ရှောင်မှ၊ အမျက်ဒေါသကိုကြောက်မှ အကျိုးပြီးမှာပါ။

ယောဂီတို့၊ ဒီအမျက်ဒေါသဆိုတဲ့ ရန်သူဟာ တစ်နေ့၊ တစ်ရက်၊ တစ်လ၊ တစ်နှစ်၊ တစ်ဘဝ၊ တစ်ကမ္ဘာသာ သတ္တဝါတို့ရဲ့အကျိုးစီးပွားကို ဖျက် တတ်တာ မဟုတ်ပါ။ နေ့မစဲ၊ ရက်မစဲ၊ လမစဲ၊ နှစ်မစဲ၊ ဘဝမစဲ၊ ကမ္ဘာ မစဲ အခါခပ်သိမ်း အကျိုးမဲ့ကို ပြုတတ်ပါတယ်။

ယောဂီတို့၊ ဒီအမျက်ဒေါသဆိုတဲ့ ရန်သူဟာ အစမထင် သံသရာ တစ်ခွင်မှစ၍ ဒီကမ္ဘာ၊ ဒီဘဝ၊ ဒီနှစ်၊ ဒီလ၊ ဒီနေ့၊ ဒီညဉ့်၊ ဒီနေရာ၊ ဒီဌာန၊ ဒီတရားနာသည့် မဏ္ဍပ်၊ ဘုန်းကြီးတရားဟောသည့် ဒီပလ္လင်တိုင်အောင် အကျိုးမဲ့ကို ပြုပြီးပါပြီ။ ပြုလည်း ပြုလုပ်ဆဲပါ။

နောင်လာလတ္တံ့ဖြစ်တဲ့ အနာဂတ်ကာလမှာလည်း ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ အကျိုးမဲ့ကို ပြုကျင့်လိမ့်ဦးမလဲလို့ ယောဂီတို့ ဘယ်လိုမျှ မသိနိုင်ကြ

သေးပါ။ အဲဒီလောက် ဆိုးတဲ့ ရန်သူအစစ်ဖြစ်တဲ့ အမျက်ဒေါသကို မိမိရဲ့ အကျိုးမဲ့ကို ပြုတတ်ပါလျက် ဆွေချစ်မျိုးခင် ကျေးဇူးရှင် မိဖကဲ့သို့ နှစ်သက် မြတ်နိုးထားလို့ မဖြစ်ပါ။

သေရာညောင်စောင်းလျောင်းသောအခါ၌ချစ်လှစွာသောမိဖနှစ်ပါး က လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပေးထားခဲ့သော အမွေဥစ္စာနှစ်ကဲ့သို့ ချစ်ခင် - စုံမက် ပိုက်ဖက်ထားလို့လည်း မဖြစ်ပါ။

ယောဂီတို့၊ ဒီအမျက်ဒေါသကြောင့် မိမိ ရန်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဖြစ်စေ ချင်တဲ့ အကျိုးမဲ့တွေ ကိုယ့်မှာ အကုန်လုံးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်တာကို ကိုယ့်ရန်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်ကသိရင် နှစ်သက်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် အမျက် ဒေါသဖြစ်ပြီး သူတစ်ပါးအကျိုးစီးပွားမဲ့ဖြစ်တာကို လိုလားတာကို သုံးနံပါတ် ရန်သူနှစ်သက် ကြောင်းတရားလို့ ခေါ်ပါတယ်။

မင်းက သိမ်းမယ်

ယောဂီတို့၊ ယခုဆိုရင်အမျက်ဒေါသဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာရန်သူနှစ်သက် သုံးချက်ရသွားပါပြီ။ ယောဂီတို့ရန်သူဟာ ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို “ငါ့ရဲ့ ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာမရှိဖြစ်ပါ မူကားကောင်းလေစွ” လို့အကြံအစည်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဘာကြောင့်ဖြစ်တာလဲဆိုရင်ရန်သူသည် မိမိ ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့စည်းစိမ် ဥစ္စာရှိတာကို မလိုလားလို့ပါ။

အဲဒီလို အမျက်ဒေါသကြောင့် သူတစ်ပါးမှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိတာကို မလိုလားတဲ့ ဒေါသယမ်းအိုးဟာ သူ့အပန်းတကြီး ရှာဖွေလို့ ရရှိထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မင်းက ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းယူခြင်း ခံရတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို အသိမ်းခံရတဲ့အခါ ကိုယ် ရှာဖွေထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကိုယ်မသုံးစားရတော့ပါ။ ဘာကြောင့် မသုံးစားရတာလဲမေးရင် အမျက်ဒေါသကြောင့်ပါ။

၅၈ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပဉ္စိဿရ

အမျက်ဒေါသကြောင့် မိမိ အပန်းတကြီး ရှာမှီး စုဆောင်းထားရတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မင်းက သိမ်းဆည်းသွားတာကို မိမိရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကသာ သိမယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာနှစ်သက် ဖြစ်မှာပါ။ ဒါကြောင့် အမျက် ဒေါသ လွှမ်းမိုးခံရပြီး သူတစ်ပါး စီးပွားမရှိ ဖြစ်စေလိုတာဟာ ရန်သူ နှစ်သက် ခုနစ်ချက်မှ လေးချက်မြောက်ပါ။

အခြံအရံ

ယောဂီတို့အမျက်ဒေါသရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မိမိရန်ဘက် ပုဂ္ဂိုလ် အပေါ်မှာ “ငါ့ရဲ့ ရန်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အခြံအရံ အကျော်အစောမဲ့က ကောင်းလေစွ” လို့ အလိုရှိပါတယ်။ ဒီလိုဘာဖြစ်လို့ အလိုရှိသလဲ ဆိုတော့ ရန်သူဟာ ရန်ဘက်ဖြစ်သူရဲ့ အခြံအရံ အကျော်စော ရှိတာကို မလိုလားလို့ပါ။ ယောဂီတို့ ဖြစ်စေချင်တာက ကိုယ့်ရန်ဘက် ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ်မှာပါ။ အမှန်တကယ်ဖြစ်တော့ ကိုယ့်မှာလာဖြစ်နေပါတယ်။ သူတစ်ပါးမကောင်းကြံ ကိုယ့်ကံပြန်ဆိုတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်ပြန်ထိနေပါတယ်။

တချို့ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်နဲ့မသင့်မြတ်တဲ့သူထံသို့ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေ ပါမသွားစေချင်ကြပါ။ ဘယ်လို ပြောတတ်သလဲဆိုတော့ “မင်း သူ့ဆီ သွားရင်တော့ ငါ့ဆီ ဘယ်တော့မျှ မလာနဲ့” လို့ပြောတတ် ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုပြောတော့ ကိုယ့်မိတ်ဆွေက “ဒီကောင် သိပ်ဆိုးတယ်။ သူနဲ့ မတည့်တာနဲ့ ငါ့ပါ မသွားရဘူး” လို့တားတယ် စသည်ဖြင့် ပြောတတ် ကြပါတယ်။

အဲဒီလိုပြောဆိုဝေဖန်ပြီးနောင်အခါသူတို့လည်းအကောင်းအဆိုး အကြောင်းအကျိုး ခွဲခြားသိကာ အမျက်ဒေါသကြီးတဲ့ မိတ်ဆွေထံမှ ဖွဲ့စည်းသွားပါတော့တယ်။ အဲဒီလိုဖွဲ့စည်းသွားတော့အမျက်ဒေါသကြီးသူမှာ

အခြွေအရံအကျော်အစောတွေ တဖြည်းဖြည်း ယုတ်လျော့သွားပါတယ်။

အဲဒီလို အခြွေအရံ အကျော်စောတွေ ယုတ်လျော့သွားတာကို မိမိရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သာ သိသွားရင် ဝမ်းသာနှစ်သက် ဖြစ်ပါမယ်။ အဲဒါကြောင့် အမျက်ဒေါသ လွှမ်းမိုးခံရပြီး သူတစ်ပါး အခြံအရံ အကျော် အစောမဲ့ဖြစ်လိုတာဟာ ရန်သူနှစ်သက် ခုနစ်ချက်မှာ ငါးချက်မြောက်လို့ မှတ်ပါ။

မိတ်ဆွေမဲ့

ယောဂီတို့၊ ရန်သူဟာ ရန်ဘက် ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ်မှာ “ငဲ့ရန်ဘက် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဆွေခင်ပွန်းမရှိဖြစ်ပါမူကား ကောင်းလေစွ” လို့ မိမိရန်ဘက် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဆွေ ခင်ပွန်းမရှိတာကို လိုလားပါတယ်။ ဒါဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ရန်သူဟာ ရန်ဘက် ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အဆွေခင်ပွန်းမရှိတာကို မလိုလားလို့ပါ။

ယောဂီတို့၊ ဖြစ်စေချင်တာက ကိုယ့်ရန်ဘက် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဆွေ ခင်ပွန်းမရှိ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ အမှန်တကယ်ဖြစ်တော့ ကိုယ့်မှာ လာဖြစ်နေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လာဖြစ်လဲ ဆိုတော့ ကိုယ့်အမျက် ဒေါသအကြောင်း ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေက သိသွားတဲ့အခါ ကိုယ့်ဆီက တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာသွားလို့ပါ။

အဲဒီလိုဆုတ်ခွာသွားတော့ အမျက်ဒေါသကြီးတဲ့ မိမိမှာ လဆုတ် ပက္ခမှာထွက်တဲ့ လပမာ တဖြည်းဖြည်း မိတ်ဆွေတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေမှ လျော့ပါးသွားပါတယ်။ အဲဒီလိုလျော့ပါးသွားတာ ကို ကိုယ့်ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကသာ သိသွားမယ်ဆိုရင် ဝမ်းမြောက် နှစ်သက်မှာပါ။

၅၂ ♦ မွေဒုတိယဒိကံတာအရှင်ပညိဿရ

ဒါကြောင့် ရန်သူနှစ်သက် ခုနစ်ချက်မှာ ကိုယ့်ရန်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဆွေခင်ပွန်းမရှိစေချင်တာဟာ ခြောက်ချက်မြောက် ရန်သူနှစ်သက် တဲ့အချက်ပဲလို့ မှတ်ထားပါ။

အပါယ်ကျစေလို

ယောဂီတို့၊ အမျက် ဒေါသရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မိမိရဲ့ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို “ငါ့ရန်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လူ့ဘဝမှ သေလွန်သည်ရှိသော် ချမ်းသာကင်းရာ အပါယ်ရွာသို့ ကျပါစေ”လို့ လိုလားပါတယ်။ အဲဒီလို ဘာဖြစ်လို့ လိုလားသလဲဆိုတော့ ရန်သူဟာ ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ကောင်းရာ သုဂတိ လားရောက်မှာကို မလိုလားလို့ပါ။

ယောဂီတို့၊ အဲဒီလို ကိုယ့်ရန်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ် အပါယ်လေးပါး လားရောက်စေလိုတဲ့ ဒေါသယမ်းအိုးဟာ အဲဒီအမျက်ဒေါသကြောင့်ပဲ အဆိုးကိုအကောင်းထင်ပြီးကိုယ်ဖြင့်လည်း မကောင်းမှုအကုသိုလ်တွေ ပြုလုပ်ပါတယ်။ နှုတ်ဖြင့်လည်း မကောင်းမှုအကုသိုလ်တွေပြောပါတယ်။ စိတ်ဖြင့်လည်း မကောင်းမှုအကုသိုလ်တွေ ကြံစည်ပါတယ်။

အဲဒီလိုမကောင်းပြု၊ မကောင်းပြော၊ မကောင်းကြံတဲ့အလုပ်တွေကို ပြုလုပ်ပြောဆို ကြံစည်နေတာဟာ အကောင်းထင်လို့ပါ။ အဲဒီလို အကောင်းထင် နေတာ ဘာကြောင့် လဲမေးရင် အမျက် ဒေါသ ကြောင့်ပါ။

အဲဒီလို မကောင်းတာတွေကို အကောင်းထင်ပြီး ပြုလုပ်ပြောဆို ကြံစည်နေတဲ့ ဒေါသယမ်းအိုး သေရင် အပါယ်လေးပါး ရောက်ပါမယ်။ အပါယ်လေးပါးရောက်စေချင်တာက ဘယ်သူ့ကို ရောက်စေချင်တာလဲ။ ကိုယ့်ရန်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရောက်စေချင်တာပါ။

ရောက်တော့ ဘယ်သူရောက်သွားသလဲ။ ဒေါသယမ်းအိုး ရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒါကိုသာ ကိုယ့်ရန်ဘက် ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အပါယ်ကျစေလိုတဲ့ အမျက်ဒေါသ ဖြစ်နေခြင်းဟာ ရန်သူနှစ်သက် ခုနစ်ချက်မှာ ခုနစ်ချက်မြောက်ရန်သူနှစ်သက်တဲ့ အချက်လို့မှတ်ထားပါ။” လို့ရေးသားခဲ့ပါတယ်။

၄။ မာနမာနုအနှောင်အဖွဲ့

ကိုယ်သာတော်ထင် ထင်လွဲဝင် မာနသံယောဇဉ်

“ငါသာလျှင် တော်တယ်၊ ငါသာလျှင် တတ်တယ်၊ ငါသာလျှင် မြတ်တယ်” လို့ ထင်နေတာဟာ မာနသံယောဇဉ်ရဲ့ အစွမ်းပါ။ သူသူ ကိုယ်ကိုယ် လူတိုင်းမှာ မာနကိုယ်စီ ရှိနေတတ်ကြပါတယ်။ “ငါမရှိရင် မဖြစ်ဘူး။ ငါမရှိရင် ဒီတစ်အိမ်လုံး ဒုက္ခရောက်ကြတော့မှာပဲ။ ငါရှာဖွေ ကျွေးနိုင်လို့ အဆင်ပြေနေကြတာ။ ငါအထိန်းအသိမ်းတတ် လို့သာ တော်သေးတာပေါ့” လို့ ကိုယ့်အထင်နဲ့ကိုယ် ပြောဆို နေကြတာဟာ မာနရဲ့ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံတွေပါ။

မသိမသာဖြစ်စေ၊ သိသိသာသာဖြစ်စေ ကိုယ့်ရဲ့အစွမ်းအစ ကိုယ့်ရဲ့ အခြေအနေကို ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားနေတတ်တဲ့ မာနသံယောဇဉ်ကလည်း ကိုယ့်ကို သံသရာထဲက ရုန်းထွက်မသွားနိုင်အောင် ချည်နှောင်ရစ် ပတ်ထားတတ်ပြန်ပါတယ်။

စွန့်ရဲသူရဲမာန်မာန

ဘဝတစ်ခုမှာ ပါရမီ ဖြည့်ဆဲဘုရားလောင်းဟာ ထီးနန်းစည်းစိမ်တွေ စွန့်ပစ်ပြီးတော့ ဈာန်အဘိညာဉ် တရားတွေ ရှာဖွေဖို့ တောထွက်ကာ တရားကျင့်ပါတယ်။ အင်္ဂတိုင်း၊ မဂဓတိုင်း၊ ကာသီတိုင်းရယ်လို့ တိုင်းသုံးတိုင်းဆုံရာ ကြိဂံဒေသတောအုပ်ထဲမှာ ကျောင်းသင်္ခမ်းလေးဆောက်ပြီး တစ်ပါးတည်းတရားအားထုတ် နေပါတယ်။

မင်းမျိုးမင်းနွယ်က ဆင်းသက်လာသူမို့ ထီးနန်းကိုတောင် စွန့်ခဲ့ပေမဲ့လို့ ဇာတိပုည ဂုဏ်မာနကို မချနိုင်သေးပါဘူး။ “ငါမို့ စွန့်နိုင်တယ်။ ငါမို့သာကျင့်နိုင်တယ်” လို့မာန်မာနတွေဝင်နေတာမို့ ဈာန်တရားတွေကို မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါကို သိတဲ့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တစ်ပါးက “မာန်မာနတွေကို ချိုးနှိမ်ပေးမှသင့်မယ်။ ဘုရားဖြစ်မယ့်သူ ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ မာန်မာနတွေ တလူလူလွင့်နေတာ မသင့်တော်ဘူး” လို့တွေးကြံပြီး ဟိမဝန္တာက ကြွလာတော်မူပါတယ်။ ဘုရားလောင်း ရသေ့ထိုင်နေကျ ကျောက်ဖျာပေါ်မှာသီတင်းသုံးနေပါတယ်။

ကျောင်းထဲကထွက်လာတဲ့ရှင်ရသေ့ဟာ ကျောက်ဖျာမှာထိုင်နေတဲ့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ကို မြင်တဲ့အခါ စိတ်နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်ပါတယ်။ ငါလို ပုဂ္ဂိုလ်နေတဲ့ နေရာမှာ နေရကောင်းလားဆိုပြီး မာန်မာနကို အမှီပြုပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်ပါတယ်။

လက်ဖျစ်တီးပြီး “ဟဲ့ သူယုတ်၊ ဘာကြောင့် ငါ့နေရာမှာ နေရသလဲ။ ဦးပြည်းရဟန်း၊ ဘာကြောင့် ငါ့နေရာမှာထိုင်ရတာလဲ” လို့မောက်မောက်မာမာ ပြောဆိုပါတယ်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်က -

၅၆ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

“သူတော်ကောင်း၊ ဘာလို့ မာန်မာနတွေ ဒီလောက်တက်နေရတာလဲ။ ငါဟာပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ကိုထိုးထွင်းသိမြင်ပြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သင်ဟာလည်း ဒီကပ်ကမ္ဘာမှာ သဗ္ဗညုဘုရားဖြစ်မယ့်သူပါ။ ပါရမီတွေ ဖြည့်လာခဲ့လို့ သိဒ္ဓတ္ထအမည်နဲ့ ဘုရားဖြစ်လာလိမ့်မယ်”လို့ အမည်အမျိုးအနွယ်နဲ့တကွ အဂ္ဂသာဝကစတဲ့ အလုံးစုံကို ပြောပြတော်မူပါတယ်။

“ဘာကြောင့် သင်ဟာ မာနကိုမှီပြီး ကြမ်းတမ်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေရပါသလဲ။ ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းတဲ့မာန်မာနဟာ သင်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှာရှိဖို့မသင့်တော်ပေဘူး”လို့ ဆုံးမတော်မူပါတယ်။

မာနဖြစ်သူထုံးစံ

မာနဆိုတာကြောက်စရာ တရားဆိုးပါ။ ကိုယ်က သာလို့သာ မာန ဖြစ်တတ်တာမဟုတ်သေးပါဘူး။ ကိုယ်က သူ့ထက်မသာပေမဲ့လို့တန်းတူအဆင့် အတန်းရှိသူ၊ ကိုယ့်ထက်မြင့်သူတွေ အပေါ်မှာလည်း မာန ဖြစ်တတ်ပါသေးတယ်။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက “မိမိသည် သူတစ်ပါးထက်မြတ်သည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးနှင့်တန်းတူဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးထက်နိမ့်ကျသည်ဟူ၍လည်းကောင်း ထင်မြင်မှု သုံးမျိုးစလုံးသည် မာနဖြစ်သည်” လို့ မိန့်တော် မူခဲ့ပါတယ်။

ငါဆိုတဲ့ အတ္တစွဲနဲ့ မိမိနဲ့ သူတစ်ပါး ခွဲခြား နှိုင်းယှဉ်မှု မှန်သမျှဟာ မာနပါပဲ။ ငါက သူ့ထက် မြတ်တယ်လို့ စွဲယူလိုက်တာနဲ့ စိုးမိုးချင်စိတ် ပေါ်လာပါတယ်။ အနိုင်ကျင့်ချင် လွှမ်းမိုးချင်လာပါတယ်။ သူနဲ့ငါနဲ့ တန်းတူပဲလို့ ထင်မြင်ယူဆတဲ့မာနဟာ တုပပြိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ဖြစ်ပေါ်စေပါတယ်။ ငါက သူ့ထက်နိမ့်ကျတယ်။ နိမ့်ကျတော့ကော ဘာဖြစ်သေး

လဲ။ ဘာဂရစိုက်စရာလိုလဲဆိုပြီး မထီမဲ့မြင် ပြုချင်လာတတ်ပါတယ်။ သူ့ကိုဖျက်ဆီးချင်တဲ့ စိတ်မိုက်ဆိုတဲ့ မာနကြောင့် ကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကျဆင်းပြီး စိတ်အင်အားကို နည်းပါးစေပါတယ်။

ကိုယ့်ကသာရင် နိုင်ချင်၊ ကိုယ်နဲ့တူရင် ပြိုင်ချင်၊ ကိုယ့်ထက်သာရင် အားငယ်စိတ်တွေ ဝင်တဲ့အတွက် စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းတွေ ပေါ်မလာနိုင်တော့ပါဘူး။ နိုင်ချင်စိတ်၊ ပြိုင်ချင်စိတ်၊ အားငယ်စိတ်တွေနဲ့ ဘဝမှာ အကျဉ်းတန်သွားရတာတွေ၊ ဒုက္ခရောက်သွားရတာတွေဟာ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အများကြီး ရှိပါတယ်။

ဆက်ဆံရေးမကောင်း

ဒီမာနကို ကိုယ့်ရင်ထဲက မဖယ်ရှားနိုင်ရင် မာနဆူးငြောင့် စူးဝင်ခံနေရမှာပါ။ မာကျောတဲ့ မာနဆူးငြောင့် ထောင့်တောင့်တောင့်နဲ့ မိုဘယ်သူနဲ့မျှ အဆင်မပြေတဲ့ အပြင် မာကျောကြမ်းတမ်းတဲ့ အသွင် အပြင်တွေ ဖြစ်လာရပါတယ်။ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလို့ မကောင်းဘူးလို့ သတ်မှတ်ခံရတာဟာ မာနရဲ့ဆိုးကျိုးပါ။

မာနဟာ လက်ရှိဘဝမှာ ဒုက္ခပေးတဲ့အပြင် နောင်ဘဝမှာလည်း အပါယ်ငရဲဆင်းရဲကို ရောက်စေတတ်တာမို့ မာနအနှောင်အဖွဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးကို လည်း ဖြတ်တောက်ရပါလိမ့်မယ်။ သူတော်ကောင်းတစ်ယောက် အပီအပြင်ဖြစ်ချင်သူဟာ မာနကို ချထားရပါလိမ့်မယ်။

မာန်ကိုလျော့၊ ကန်တော့ရှိကျိုး

ဘုရားလောင်းရသေ့ဟာ သူတော်ကောင်းစိတ်ဓာတ်ရှိသူပါ။ သူတော်ကောင်းဖြစ်အောင်လည်း ကြိုးစားကျင့်နေသူပါ။ ဒါပေမဲ့ မာနခံနေတဲ့အတွက် ကြည်ညိုဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓိအရှင်မြတ်

၅၈ ♦ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ကိုတောင် မကြည်ညိုနိုင်ပါဘူး။ အရိအသေ လည်းမပြု။ ရှိခိုးဦးချမှုကို လည်း မပြုပါဘူး။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဘုရားရှိခိုးတယ်၊ ဘုန်းကြီးရဟန်းတွေကို ရှိခိုးတယ်၊ ကြီးသူများကို အရိအသေ ပေးတယ်ဆိုတာ မာန်မာနကို နှိမ်ချတဲ့ အလေ့အကျင့်ကောင်းပါ။ ငယ်စဉ်ကာလ ကလေးဘဝကတည်းက မိဘဆရာသမားများကို ရိုသေတဲ့ အစဉ်အလာ၊ ကိုင်းရှိုင်းမှုပြုတဲ့ အစဉ်အလာဟာ မာနကိုပယ်နိုင်ဖို့ အတွက် အကျင့်ကောင်းပါ။

မာန်မာန ပယ်ရှား

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ဟာ မာနထောင်လွန်းတဲ့ ရသေ့ကို သူ့ထက် သာကြောင်း ပြရပါတော့မယ်။ ဒါကြောင့် -

“ရသေ့၊ သင်ဟာ ဇာတိမာန်ကြောင့် သင့်ထက် ဂုဏ်ကျေးဇူးကြီးမားသူကိုပင် အသိအမှတ် မပြုနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်လို့သာ သင်စွမ်းနိုင်မယ်ဆိုရင် ငါကဲ့သို့ကောင်းကင်မှာသွားပါ” လို့ပြောဆိုပြီး ကောင်းကင်ပေါ်ကို ဈာန်တန်ခိုးနဲ့ ကြွသွားပြီးရသေ့ရဲ့ ဦးခေါင်းပေါ်ကို ခြေမူန်များချသွားခဲ့ပါတယ်။ အရှင်မြတ်ကောင်းကင်က ကြွသွားမှ ရသေ့ဟာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လာပါတယ်။ တန်ခိုးစွမ်းရည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်ရလို့ အံ့ဩတုန်လှုပ်လာပါတယ်။

“အရှင်မြတ်ဟာ လေးလံတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ရှိပါလျက် လေနဲ့အတူ လွင့်နိုင်တဲ့ ဝါဂွမ်းသဖွယ် ပေါ့ပါးလျင်မြန်လှပါတယ်။ အစွမ်းသတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံလှပါတယ်။ ထူးခြားတဲ့ တရားအစွမ်းရှိသူ ဧကန် ဖြစ်မှာပါပဲ။

ငါဟာ မာနကြောင့် အရှင်မြတ်ကို ရှိလည်းမခိုးမိ၊ အရိအသေလည်း မပြုမိ၊ ဘုရားဖြစ်မယ်ဆိုတာတောင် ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါ ဘုရားဖြစ်မှာပါလဲလို့တောင် မမေးလိုက်မိပါလား။ အနွယ်မျိုးဇာတ်မြင့်မြတ်

မှုဆိုတာ ဘာများအသုံးဝင်လို့လဲ။ သီလ အကျင့်၊ တရားအကျင့်ကသာ အမြတ်ဆုံးဖြစ်တယ်။ ငါ့မှာဖြစ်နေတဲ့မာနတိုးပွားနေမယ်ဆိုရင် အပါယ် ကျဖို့သာ ရှိတယ်” လို့သတိဝင်လာပါတယ်။ မာနချိုးနှိမ်ဖို့ သတိရလာ ပါတယ်။

သံသရာနယ်ပယ်ချဲ့ထွင်

လိုချင်ခင်မင် ချစ်ခင်တတ်တဲ့ တဏှာ၊ အထင်အမြင်လွဲမှားမှုဒိဋ္ဌိနဲ့ ကိုယ်က သူ့ထက်သာတယ်လို့ ထင်တတ်တဲ့ မာနတို့ဟာ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲကနေ မလွတ်ထွက် နိုင်အောင် ချည်နှောင်ထားရုံ မကပါဘူး၊ ဆင်းရဲသံသရာ နယ်ပယ်ကိုလည်း ကျယ်သထက် ကျယ်အောင် ချဲ့ထွင် ပေးတတ်ကြပါတယ်။

ဒီတရားသုံးမျိုး ရှိနေသူဟာ ကိုယ့်ဒုက္ခ နယ်ကိုကိုယ်ချဲ့နေတာ နဲ့တူပါတယ်။ ကောင်းမြတ်မှန်ကန်တဲ့တရားတွေရဲ့ဝေးရာကိုပြေးနေသူနဲ့ တူပါတယ်။

တရားရဖို့အတွက် အရာရာကိုစွန့်လွှတ်ခဲ့တဲ့ ဘုရားလောင်းတောင် မှ မာနအခုအခံ ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာမို့ တရားကျင့်လို့တရားမရပါဘူး။ သူတော်ကောင်း တရားရှိတဲ့ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ကိုတောင် မထိမဲ့မြင် ပြုပါတယ်။ မထားသင့်တဲ့နေရာမှာ အလွဲအမှားမာနကို ထားခဲ့ပါ တယ်။

သူတော်ကောင်းဓာတ်ခံကြောင့် သတိဝင်လာတဲ့အခါကျမှမာနကို နှိမ်ချပြီး ကြိုးစား ကျင့်ကာ တရားရှာတော့ ဈာန်အဘိညာဉ် သမာပတ် တွေကို ရခဲ့ပါတယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ကိုယ်တိုင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဘဝ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို မိန့်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

တရားနဲ့လွဲရ မာန်မာန

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်ကထင်ရှား ကျော်ကြား တပည့်များတဲ့ သိဉ္ဇည်းဆရာကြီးဆိုတာရှိခဲ့ပါတယ်။ အဂ္ဂသာဝကများဖြစ်ကြတဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့ရဲ့ ဆရာဟောင်းပါ။ အရှင်မြတ်များဟာ သာသနာ့ဘောင်မရောက်ခင်က သူငယ်ချင်းငါးရာစီနဲ့အတူ ပွဲကြည့်ရင်း သံဝေဂဝင်လို့ တရားရှာရအောင် ထွက်လာချိန်မှာ သိဉ္ဇည်းဆရာကြီးထံကို ရောက်သွားကြပါတယ်။

ဆရာကြီးသင်ပေးတဲ့ အတွေးအခေါ် အယူဝါဒတွေကိုကျွမ်းကျင်နဲ့စပ်အောင် သင်ယူပြီးပေးမဲ့လို့ ကျေနပ်အားရမှုမရှိတာကြောင့် လက်ထောက်အဖြစ်တပည့်တွေကို ပညာသင်ပေးရင်းနေ့စဉ်တရားရှာထွက်ကြပါတယ်။ ဘယ်သူ့ဆီမှာ လိုချင်တဲ့ တရားထူး တရားမြတ်တွေ ရနိုင်မလဲလို့ စုံစမ်းနေကြပါတယ်။

မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃၁ နှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့မှာ ဗောဓိပင်အောက်ဘုရားအဖြစ်ကို ရောက်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှာ ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦးကို တရားဦးမေ့စကြာ ဟောကြားတော်မူပါတယ်။ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ငါးရက်နေ့ အနတ္တ လက္ခဏသုတ္တန်ကို ဟောကြားပြီးချိန်မှာ ပဉ္စဝဂ္ဂါ ငါးဦးတို့ဟာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေ ဖြစ်လာကြပါတယ်။

မကြာခင်မှာ ယသသူဌေးသားနဲ့သူငယ်ချင်းငါးဆယ့်ငါးယောက်တို့ သာသနာ့ဘောင်ဝင်ရောက်လာကြလို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝုန်တောအုပ်မှာပဲ ရဟန္တာ ခြောက်ဆယ်နဲ့အတူ ပထမဝါဆိုတော်မူပါတယ်။

ဝါလကင်းလွတ်သီတင်းကျွတ်ချိန်မှာတော့ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ကို သာသနာပြုခရီးကြွကြွဖို့ တိုက်တွန်းတော်မူပြီး ကိုယ်တော်တိုင်လည်း

ဝေနေယျသတ္တဝါတွေကို တရားရေအေး တိုက်ကျွေးဖို့အတွက် ဓမ္မခရီး ကြွတော်မူပါတယ်။

ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးမှာ တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်တော်မူတဲ့အရှင်အဿဇိဟာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဘက်ရောက်လို့ သတိသမ္ပဇဉ် အကျင့်တရားနဲ့ယှဉ်ပြီး ဆွမ်းခံဝင်ချိန်မှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အလောင်းအလျာ ဥပတိဿ ပရိဝိုဇ်က တွေ့မြင်ကြည်ညိုပြီး စုံစမ်း မေးမြန်း တရားနာယူပါတယ်။

အနည်းအကျဉ်းသာဖြစ်တဲ့တရားစကားကိုနာကြားရတယ်ဆိုရင်ပဲ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်တဲ့ ဥပတိဿဟာနားလည်သဘောပေါက်သွားပါတယ်။ ရတနာသုံးပါးကို မမှိတ်မသုန် သက်ဝင်ယုံကြည်တဲ့ သောတာပန် အရိယာဖြစ်သွားပါတယ်။ သူကတစ်ဆင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန် အလောင်းအလျာ ကောလိတကို ဟောပြောပြလို့ ကောလိတလည်း တရားသိမြင်ကာ သောတာပန် ဖြစ်ပြန်ပါတယ်။

တိုးကြီးကနေ တိုးထေးမဖြစ်ချင်

ဥပတိဿနဲ့ကောလိတတို့ဟာ သစ္စာလေးပါး တရားတော်ရဲ့ အရသာကို ခံစားသိမြင်ပြီးကြတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားထံ သွားကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးချိန်မှာ ကျေးဇူးရှိတဲ့ သိဉ္ဇည်းဆရာကြီးကိုလည်း မြတ်စွာ ဘုရားထံလိုက်ပြီး တပည့်ခံဖို့ စည်းရုံး ပြောဆိုကြပါတယ်။ တရားစစ် တရားမှန်ကို လက်ခံကျင့်သုံးဖို့ တိုက်တွန်းကြပါတယ်။ ပညာဂုဏ် ဆရာဂုဏ်မောက်နေတဲ့ သိဉ္ဇည်းဆရာကြီးက ဘယ်လိုပြောပြော လက်မခံပါဘူး။

“မင်းတို့ သွားချင် သွားကြပါ။ ငါကတော့ ရေလှောင်အိုးကြီး အဆင့်ကနေ ရေငင်အိုးကလေးအဆင့်ကို မချနိုင်ဘူး။ ဆရာကြီးတစ်ဆူ

၆၂ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဖြစ်နေပြီးတော့မှ ဘယ်သူ့ထံမှာမျှ တပည့် မခံနိုင်တော့ဘူး” လို့ မာနသံနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

“မင်းတို့ လိမ္မာတဲ့သူတွေ ရဟန်းဂေါတမ ဆီသွား၊ မိုက်တဲ့လူတွေ ငါ့ဆီကို လာကြ လိမ့်မယ်”

လို့မှားမှန်း သိသိနဲ့ ဇွတ်တင်းခံကာ ကျန်နေရစ်ပါတယ်။ ဥပတိဿ၊ ကောလိတတို့နဲ့ အတူ ဆရာကြီးရဲ့ တပည့် အချို့လိုက်ပါသွားကြတဲ့ အတွက် တပည့်ပရိသတ်လည်း အတော်နည်း သွားပါတော့တယ်။

မကြာခင်မှာပဲ ကျန်တဲ့ပရိသတ်တွေလည်း ဘုရားရှင်ထံ ရောက်သွား ကြတဲ့အတွက် အခြွေအရံတပည့်တပန်းတွေ မရှိချိန်မှာ သိဉ္ဇည်းဆရာကြီး ဟာ စိတ်မကောင်းဖြစ် စိတ်ထိခိုက်ပြီး သေလွန်ရပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်နဲ့ တွေ့မြင်ပြီး တရားရယူနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရှိပါလျက်နဲ့ ဘုရားနဲ့လွဲရ တရားနဲ့ လွဲရတဲ့အပြင် အပါယ်ကျရတာဟာ မာနကြောင့်ပါ။

၅။ အယူမှားအနှောင်အဖွဲ့

ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာ ငါလိုသာ စွဲတာ ဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ်

သံယောဇဉ်ဖြတ်ကြရာမှာ ပထမဦးဆုံးအရေးတကြီးဖြတ်တောက်ရမှာက ဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ်ကိုပါ။ မှားယွင်းတဲ့ အယူအဆ၊ မမှန်ကန်တဲ့ အတွေးအမြင်ကို ဒိဋ္ဌိလို့ ပြောရမှာဖြစ်ပါတယ်။ အယူအဆမှားကို စွဲလမ်းမှု မမှန်ကန်တဲ့ အတွေးအမြင်ကို စွဲယူထားတဲ့ ဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ်ဟာ သံသရာဝဋ်ထဲက မကျွတ်နိုင် မလွတ်နိုင်အောင် အယူမှားသူတို့ကို ချည်နှောင် ထားလိုက်ပါတယ်။

ရုပ်တရားနဲ့ နာမ်တရား

ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံးမှာ ရှိရှိသမျှ သက်ရှိသက်မဲ့အားလုံးကို တူရာတူရာပေါင်းရုံး ကြည့်ရင် ရုပ်နဲ့နာမ်လို့ နှစ်မျိုးသာရှိတာကို တွေ့ရပါမယ်။ ကိုယ်နဲ့စိတ်ကို ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ လူဆိုတာကလည်း အမှန်

၆၄ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

တကယ်ပြောရင် ရုပ်နဲ့နာမ်တို့ရဲ့ပေါင်းစပ်ထားမှု ညီညွတ်အဆင်ပြေစွာ ပေါင်းစည်းထားမှုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ တရားသဘောတရားအမြင်အားဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင် ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ဆက်စပ်နေတာက ရုပ်တရား၊ စိတ်နဲ့ ဆက်စပ်နေတာက နာမ်တရားပါ။ ကိုယ်ပေါ်မှာဖြစ်နေတဲ့ သဘောတရား အားလုံးကို ရုပ်၊ စိတ်ထဲမှာဖြစ်ပေါ်တတ်တဲ့ သဘောတရား အားလုံးကို နာမ်လို့ သတ်မှတ်နားလည်ရပါမယ်။

ရုပ်သေးပမာ ရှုမြင်ပါ

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာနယ်ပယ်မှာဟိုးတစ်ချိန်ကရုပ်သေး သဘင်ဆိုတာအတော်ကြီး ခေတ်စားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ရှေးလူကြီးတွေက တော့တွေ့ဖူးမြင်ဖူးကြမှာပါ။ ဘုန်းကြီးတို့အတော်ငယ်ငယ်ကလေးဘဝ က တစ်ခါနှစ်ခါလောက်တော့ ဘုရားပွဲတွေမှာဖျော်ဖြေတင်ဆက်တာ ကိုတွေ့မြင်ဖူးလိုက်ပါတယ်။

ရုပ်သေးရုပ်ဆိုတာ သစ်သားနဲ့လုပ်ထားတဲ့ အရုပ်လေးပါ။ မင်းသား မင်းသမီးနဲ့တူအောင် ဝတ်ဆင်ထားပေးပြီး ဆေးရောင်စုံခြယ်ထားလိုက် တော့ အဝေးကနေကြည့်ရင် တကယ့်သက်ရှိ မင်းသား မင်းသမီး လို့တောင် ထင်ရပါတယ်။

ကပြအသုံးတော်ခံတဲ့အချိန်မှာ အရုပ်နဲ့ တွဲစပ် ချည်နှောင်ထားတဲ့ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာကြိုးတွေကို ကြိုးဆွဲ သူက ဆွဲလိုက်ပါတယ်။ လက်နဲ့ ချည်ထားတဲ့ ကြိုးဆွဲရင် လက်လှုပ်ပါတယ်။ ခြေထောက်နဲ့ ဆက်သွယ် ထားတဲ့ ကြိုးကို ဆွဲလိုက်ရင် ခြေထောက်လှုပ်ပါတယ်။

အမှန်တကယ်မှာ သစ်သားရုပ်နဲ့ ဆိုင်ရာကြိုးတို့ရဲ့ လိုက်လျော ညီထွေစွာ လှုပ်ရှားမှုကို အဝေးကနေ ကြည့်မြင်ခံစားသူတွေက မင်းသား မင်းသမီးတွေကနေ ခုန်နေတယ်၊ စည်းကျပါးကျ ကပြနေတယ်လို့

ထင်ကြပါတယ်။ မြင်ကြပါတယ်။ တကယ်တော့ သစ်သားရုပ်နဲ့ ကြိုးတို့ လှုပ်ရှားနေတာပါ။

ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဓတုတ်

ရုပ်သေးဆရာရဲ့ ရုပ်စုံသေတ္တာထဲ မှာ လူရုပ်၊ ကျားရုပ်၊ နဂါးရုပ်၊ ဆင်ရုပ်၊ ကလေးရုပ်၊ လူကြီးရုပ်၊ အမယ်ကြီးရုပ်၊ အဘိုးကြီးရုပ် အစုံ ရှိပါတယ်။ အရုပ်မျိုးစုံကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်ယူပြီး ဆိုလိုက် ငိုလိုက်၊ ရယ်လိုက် မောလိုက်နဲ့ ကပြဆိုပြ၊ ငိုယိုရယ်မောပြတဲ့အတွက် သက်ရှိ လူဆင် ကျား နဂါး သတ္တဝါတွေလို ကြည့်သူမြင်သူတွေကို ထင်မြင်ခံစား ကြရပါတယ်။ အမှန်က အရုပ်အားလုံးဟာ သစ်သားနဲ့ကြိုးတွေချည်း ပါပဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်လောကမှာလည်း ဒီအတိုင်း သဘောတရားက ထပ်တူ ထပ်မျှပါပဲ။ ယောက်ျား မိန်းမ ကလေး လူကြီး ဆင်မြင်း ကျွဲနွား အိုးအိမ် တိုက်တာ လယ်ယာမိုးမြေလို့ မြင်နေကြတာ ဖြစ်ပေမဲ့ လိုရင်း ချုပ်ကြည့် ရင် ရုပ်နဲ့နာမ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ငါသူတစ်ပါး ယောက်ျား မိန်းမ ရှာလို့ မရပါဘူး။ ရှာလို့မတွေ့နိုင်ပါဘူး။

ရုပ်သေးရုပ်မှာ သစ်သားရုပ်နဲ့ကြိုးပဲ တကယ်ရှိသလို ကမ္ဘာလောက ပေါ်မှာ စကြဝဠာကြီးတစ်ခုလုံး မှာ ရုပ်နဲ့နာမ်သာ တကယ်ရှိတာကို တွေးတော သိမြင် သဘောပေါက်နိုင်ပါတယ်။

အခေါ်ရှိနှင့် အမှန်ရှိ

တကယ်ရှိ နေတာက ရုပ်နာမ်တရားပါ။ ရုပ် နာမ်တရားကို “ငါလို့ ထင်မြင်ယူဆစွဲလမ်းပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် “ငါ” “ငါ” လို့ ပြောကြပါတယ်။ ဒါဘယ်သူလဲဆိုရင် ငါပဲလို့ ပြောတတ်ကြတယ်။ ငါလို့

၆၆ ◆ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ပြောနေကြပေမဲ့ “အဲဒီငါဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ပြစမ်းပါ” လို့ ပြောလာမေးလာရင် ဘယ်မှာမျှ ရှာမတွေ့နိုင်ပါဘူး။

အသေအချာ ရှာကြည့်ရင် တကယ်ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခေါ်အဝေါ် အမည်နာမအားဖြင့် သာရှိတာမို့ အခေါ်ရှိလို့သာ ဆိုရမှာပါ။ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်မှာ ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုရလွယ်ကူအောင် သတ်မှတ်ချက်တစ်ခုအနေနဲ့ “ငါလို့၊ သူလို့၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမလို့” ပြောရတာပါ။ အဲဒါ တွေက တကယ်ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခေါ်ရှိတွေပါ။

တကယ့်ကို ရှိနေတာက ရုပ်နဲ့နာမ်ပါ။ အစစ်အမှန်အားဖြင့် ရုပ်ရယ်နာမ်ရယ်လို့သာ ရှိပါတယ်။ ပရမတ္ထအားဖြင့် အမှန်ရှိတာ ရုပ်နဲ့နာမ်၊ တကယ် ရှိတယ်လို့ ပြောရမှာက ရုပ်နဲ့နာမ်ပါ။

အမှားကြာတော့ အမှန်ထင်

တစ်သံသရာလုံးနေလာကြတာက အခေါ်ရှိနဲ့ နေလာကြပါတယ်။ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းမှာ အခေါ်ရှိနဲ့ပဲနေတာ အကြာကြီး ကြာလာတော့ အားလုံးက အမှန်ရှိကို မသိတော့ဘဲနဲ့ အခေါ်ရှိကိုပဲ အမှန်လို့ ထင်လာပါတယ်။ အခေါ်ရှိကိုပဲ အမှန်လို့ စိတ်ထဲစွဲလာပါတယ်။

ဒီဘဝရောက်ပြန်တော့လည်း သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက သင်တဲ့သူတွေက သင်ပေးကြပါတယ်။ “ဒါအဖေ ဒါအမေ၊ ဒါက ယောက်ျား ဒါက မိန်းမ” လို့ သင်ပေးကြပါတယ်။ ဒါကိုပဲ အမှန်လို့ သိရှိမှတ်သားလာကြတော့ အမှန်ရှိက ပျောက်ပြီး အခေါ်ရှိကိုသာ စိတ်ထဲမှာ အမှန်လို့ စွဲလာပါတော့တယ်။

အမှန်ရှိတာက ရုပ်နဲ့နာမ်၊ အခေါ်ရှိတာက ငါသူတစ်ပါး ယောက်ျား မိန်းမ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဆိုတာတွေပါ။

အမှန်သိမြင် ဒိဋ္ဌိစင်

ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို ငါသူတစ်ပါးလို့စွဲထင်နေတာဟာ ဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ်ပါ။ သံယောဇဉ်ကြိုးကို ပြတ်အောင်ဆိုပြီး အားထုတ်နေကြရာမှာ “ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ဆက်စပ်နေတာက ရုပ်တရား၊ စိတ်နဲ့ ဆက်စပ်နေတာက နာမ်တရား” ဆိုပြီးတော့ ထပ်ကာထပ်ကာ ကြည့်နေရှုနေပွားများ ဆင်ခြင်နေရပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပွားများအားထုတ်နေရတာလဲဆိုတော့ အမှန်ရှိကို အမှန်အတိုင်း သိမြင် အောင်လို့ပါ။

အမှန်ရှိကို သိမြင်အောင် ထပ်တလဲလဲ ကြည့်ရှု နေရပါတယ်။ ဉာဏ်ပါပါနဲ့ ထပ်ကာထပ်ကာ ဆင်ခြင် ကြည့်နေရပါတယ်။ သွားတိုင်း လာတိုင်း လှုပ်ရှားတိုင်းမှာ၊ နေထိုင်စားသောက်တိုင်းမှာ ရုပ်နာမ်ဓမ္မသင်္ခါရတွေကို မြင်အောင်ရှုမှတ်နေရပါတယ်။ အသိဉာဏ်နဲ့ ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်လာပြီ၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကလွဲလို့ဘာမျှအမှန်မရှိဘူး၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးသာ တကယ်ရှိတာပါလားလို့ သိလိုက်ရင် ဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ် ကြိုးပြတ်ပါတယ်။ အယူမှားဒိဋ္ဌိတွေ ကင်းစင်ပါတယ်။

အမြင်ပြောင်းတော့ အထွင်ပြောင်း

ဘုန်းကြီးတို့တရားစခန်းတွေမှာတရားပြရင်းနဲ့ ယောဂီတွေကို သတိထားပြီး လေ့လာကြည့်ပါတယ်။ ရုပ်နာမ်သဘောတွေကို ရှုမှတ်သိမြင်လာတဲ့ ယောဂီတွေဟာ အနေအထိုင် အပြောအဆို ကအစ ပြောင်းလာပါတယ်။ သိမ်မွေ့နူးညံ့လာပါတယ်။ ပူလောင်ပင်ပန်းမှုတွေ နည်းပြီး တည်ငြိမ် အေးချမ်းလာကြပါတယ်။

၆၈ ♦ မွဒ္ဒတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဘုန်းကြီးရဲ့ရဟန်းဒကာမကြီးတစ်ယောက်ဟာ အရင်က အင်မတန် စိတ်ကြီးပါတယ်။ စိတ်တိုင်းမကျတိုင်း ဆူပူအော်ဟစ်ပြီး ပွက်လောရိုက်တတ်ပါတယ်။ ပြီးရင် သူ့မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး မသက်သာခံရပါတယ်။

တရားနာ တရားအားထုတ်လို့ ရုပ်အကြောင်း နာမ်အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး သဘောပေါက်လာတဲ့အခါကျတော့ အရင်လို မဟုတ်တော့ပါဘူး။ “ငါ လုပ်တိုင်း ဖြစ်ရမယ်၊ ငါပြောတိုင်း အောင်ရမယ်” ဆိုတာတွေဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရုပ်နာမ်ရဲ့သဘာဝဟာ သူ့သဘောနဲ့ သူဖြစ်ချိန်တန်ဖြစ်၊ ပျက်ချိန်တန်ပျက် လို့သိလာတော့ “ငါမှ ငါ” ဆိုတာလည်း အတော်လျော့သွားပြီး သည်းခံတတ်လာပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်တတ်လာပါတယ်။

ပြောပုံဆိုပုံနေပုံထိုင်ပုံကအစသိမ်မွေ့နူးညံ့ပြီးအေးချမ်းသွားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ သက်သက် သာသာနဲ့ ဘဝမှာနေတတ်သွားပါတယ်။

ဒါကြောင့် ရုပ်နာမ်ရှုမှတ် ဒိဋ္ဌိပယ်သတ်နေတဲ့ သူဟာ ဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့တွေ အပြတ်မဖြတ်နိုင်သေးရင်တောင်မှ လောကမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ နေတတ်သွားတဲ့အတွက် အမြတ်ထွက်တယ်လို့ ပြောရမှာပါ။

အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်

ဒိဋ္ဌိပယ်တဲ့အလုပ်ဟာ လူတစ်ယောက်အတွက် မလုပ်မဖြစ် လုပ်ရမယ့် အရေးကြီးတဲ့အလုပ်တစ်ခုပါ။ “မိမိကိုယ်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေမီးလောင်နေသော်လည်းမငြိမ်းသတ်နဲ့ဦး၊ တရားကို အရင်ရအောင် ကျင့်၊မိမိရဲ့ဦးခေါင်းမှာ အလျှံတပြောင်ပြောင်နဲ့ မီးတွေ တောက်လောင်နေသော်လည်း၊ ခေါင်းမီးလောင်နေသော်လည်း

အရင်မငြိမ်းနဲ့။ အဲဒါထက်ကိုအရေးကြီးတဲ့ဒိဋ္ဌိပယ်တဲ့အလုပ်ကိုကြိုးစားရမယ်” လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားဆုံးမပါတယ်။

ကိုယ်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ လောင်တဲ့မီး၊ ဦးခေါင်းကို စွဲလောင်နေတဲ့ မီးတွေထက် အင်မတန်ကြီးမားဆိုးရွားတဲ့ အပါယ်မီး၊ ဝဋ်ဆင်းရဲမီး တွေငြိမ်းအောင်ကျင့်ကြံရပါမယ်။ အားထုတ်ရပါမယ်။ အရေးကြီးတဲ့အလုပ်ကို အချိန်မဆွဲဘဲ ခပ်သုတ်သုတ်လုပ်ရပါမယ်။

၆။ အကျင့်မှားအနှောင်အဖွဲ့.

မဂ္ဂင်မပါ အကျင့်မှာ စွဲတာသီလမ် သံယောဇဉ်

သီလမ်ဆိုတာက သီလဗ္ဗတပရာမာသကို ဆိုလိုပါတယ်။ သီလက အလေ့၊ ဝတက အကျင့်ပါ။ ပရာမာသက မှားယွင်းမှုပါ။ မှားယွင်းတဲ့ အလေ့အလာ၊ အထုံအကျင့်ကို မှန်ကန်တယ်လို့ စွဲလမ်းပြင်းပြစွာ ကျင့်ကြံအားထုတ်တာမျိုးကို သီလဗ္ဗတပရာမာသလို့ ခေါ်ပါတယ်။

အကျင့်မှားကို အမှန်ထင်ကာတစိုက်မတ်မတ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျင့်နေပြန်ရင်လည်း ဆင်းရဲပင်ပန်းဒုက္ခရောက်တာသာ ရှိပါလိမ့်မယ်။ သံသရာဝဋ်ကနေမကျွတ်နိုင်တာမို့ သီလဗ္ဗတပရာမာသဆိုတာလည်း သံသရာထဲက မထွက်ရအောင် ချည်နှောင်ထားတဲ့ နှောင်ကြိုးတစ်ချောင်းပါပဲ။

သာသနာ့စံချိန်

အကျင့်တရားတစ်ခုရဲ့အမှန်အမှားကိုဘာနဲ့တိုက်ဆိုင်ကြည့်ရသလဲ ဆိုရင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးနဲ့ တိုက်ကြည့်ရပါတယ်။ သာသနာတော်ရဲ့စံချိန်က မဂ္ဂင်တရားပါ။ အဲဒီတော့ အကျင့်တရားတစ်ခု မှန်လား မမှန်လား ဆုံးဖြတ်ချင်ရင် မဂ္ဂင်တရားနဲ့ ချိန်ထိုးကြည့်ပါ။ မဂ္ဂင်နဲ့ ကိုက်ညီတယ် ဆိုရင် အကျင့်မှန်၊ မကိုက်ညီဘူးဆိုရင် အကျင့်မှားပါ။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကရေတွက်ရတာ၊ မှတ်သားရတာများပါတယ်။ အလွယ် တကူသိချင်တယ်ဆိုရင် သီလ သမာဓိ ပညာသုံးပါးနဲ့ ချိန်ထိုးကြည့်ပါ။

လူတကာက သဘောတကျ ကျင့်နေ ကြတယ်။ ကောင်းတယ်၊ မှန်တယ်၊ အကျိုးရှိတယ်လို့လည်းပြောနေကြပါတယ်။ အများကလက်ခံ နေကြပါတယ်။ ကိုယ်ကတော့ဖြင့် ဘုရားရဲ့အယူဝါဒနဲ့ ကိုက်ညီရဲ့လားလို့ အတိအကျ စစ်ဆေးချင်တယ်ဆိုရင် သီလပါရဲ့လား၊ သမာဓိပါရဲ့လား၊ ပညာပါရဲ့လားလို့ တိုက်ကြည့်လိုက်ရင် အမှန်သိပါမယ်။

ဒီအကျင့်ကိုကျင့်ခြင်းအားဖြင့် သီလလည်းဖြစ်တယ်၊ သမာဓိလည်း ဖြစ်တယ်၊ ပညာလည်း ဖြစ်တယ်ဆိုရင် အကျင့်မှန်ပါ။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဘာတစ်ခုမျှ မတိုးတက်နိုင်တဲ့ အကျင့်မျိုးဆိုရင် အကျင့်မှားပါ။

နွားအကျင့် ခွေးအကျင့်

မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်ကတည်းကိုက ရှိပါတယ်။ တချို့တချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘယ်လိုကျင့်လဲဆိုရင် နွားနဲ့တူအောင် ကျင့်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့အယူအဆအရ ကြည့်မယ်ဆိုရင် နွားဆိုတာ အင်မတန်မှ စိတ်ကောင်းရှိတယ်၊ ခြံမြဲခြံတယ်၊ ရောင့်ရဲတယ်၊ ရှိတာလေးနဲ့ စားနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ နွားလိုကျင့် နိုင်တယ်ဆိုရင်

၇၂ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပုညိဿရ

တော့ဖြင့်တရားရမှာပဲဆိုပြီးတော့သူတို့ကနွားနဲ့တူအောင်ကျင့်ပါတယ်။
ခေါင်းမှာလည်းပဲချိုလေးနှစ်ချောင်းတပ်ထားပါတယ်။လက်တွေခြေတွေ
မှာလည်း ခွာလေးတွေတပ်ထားပြီး ခါးမှာလည်း ကြိုးတစ်ချောင်းကို
အမြီးလိုချည်ထားပါတယ်။

သွားရင်လည်းပဲနွားနဲ့တူအောင်သွားတယ်။စားရင်လည်းပဲနွားနဲ့
တူအောင်စားတယ်။အိပ်ရင်လည်းပဲနွားလိုအိပ်ပါတယ်။နွားအကျင့်
ကျင့်ပါတယ်။ အဲဒီလိုကျင့်တာမျိုးတောင်ဘုရားလက်ထက်ထဲကရှိပါ
တယ်။

နောက်ပြီးခွေးအကျင့်ကျင့်တဲ့လူတွေလည်းရှိပါတယ်။ခွေးနဲ့
တူအောင်ဆိုပြီးတော့ကျင့်တာပါ။ခွေးလိုပဲနေတယ်။ခွေးလိုပဲ
သွားတယ်။ခွေးလိုပဲစားတယ်။လေးဖက်ထောက်ပြီးတော့စားရင်လည်း
မြေကြီးပေါ်ပုံပြီးစားတယ်။ခွေးလိုပဲလျက်ပြီးတော့စားတယ်။
အိပ်တော့လည်းခွေးလိုအိပ်တယ်။နေတော့လည်းခွေးလိုနေတယ်။
ခွေးနဲ့တူအောင်ကျင့်တယ်။ခွေးအကျင့်ကျင့်ပါတယ်။

ဇာကျင့်မှားရင် ငရဲကျ

အဲဒီလိုခွေးအကျင့်၊နွားအကျင့်ကျင့်သူများနဲ့ မြတ်စွာဘုရား
ဆုံတဲ့အခါသူတို့ကမေးကြတယ်။

“ရဟန်းဂေါတမ၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့အကျင့်အကြံကိုဘယ်လိုသဘောရ
ပါလဲ။ အကျွန်ုပ်တို့ကျင့်ကြံအားထုတ်တဲ့ဒီအကျင့်ဟာကောင်းလား၊
မကောင်းဘူးလား။ အကျိုးရှိလား၊ မရှိလား” လို့မေးကြတော့ -

“ငါဘုရားပြောရမယ်ဆိုရင်နွားနဲ့တူအောင်ကျင့်တဲ့သူဟာ
သေရင်ငရဲကျမယ်။ငရဲကလွတ်လာပြန်ရင်လည်းနွားပြန်ပြီးတော့
ဖြစ်မယ်။ခွေးနဲ့တူအောင်ကျင့်သူလည်းသေရင်ငရဲကျလိမ့်မယ်။

ငရဲကလွတ်လာ ပြန်ရင် တောင်မှ ခွေးပြန်ပြီးတော့ ဖြစ်လိမ့်မယ်” လို့ မြတ်စွာဘုရားက အကျင့်မှားရဲအကျိုးဆက်ကို ဟောပြပါတယ်။

ရေဆေးရင်စင်ကြယ်

နောက်တစ်မျိုးက ဒီ ခေတ်အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ခုချိန်ထိကို ရှိပါသေးတယ်။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ကိလေသာ အညစ်အကြေးတွေကို ရေဆေးရင် စင်သွားတယ်၊ ပြောင်သွားတယ် ဆိုတဲ့ အယူအဆမျိုး အကျင့်မျိုးပါ။ သူတို့က ဂင်္ဂါမြစ်ကို အထွတ်အမြတ်ထားပြီး ဂင်္ဂါမြစ်ထဲမှာ ရေဆင်း ဆင်းပြီးတော့ စိမ်ကြတယ်။

ဂင်္ဂါမြစ်ထဲမှာ ရေဆင်းပြီးတော့ စိမ်ရင် ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ကိလေသာတွေ အားလုံး ရေနဲ့အတူ မျောပါသွားလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒီအကျင့်ကို ကျင့်တာပါ။ မနက်အစောကြီး ဘယ်လောက်ချမ်းချမ်း၊ ဘယ်လောက်အေးအေး ရေထဲကိုဆင်းပြီးတော့ စိမ်ပါတယ်။ မကောင်းမှုတွေကို ရေမှာဆေးကြောပါတယ်။

သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် ကိလေသာအညစ်အကြေးတွေ၊ အကုသိုလ်အညစ် အကြေးတွေဆိုတာက ကိုယ်မှာ ဖြစ်တာလား၊ စိတ်မှာ ဖြစ်တာလားဆိုရင် စိတ်ထဲမှာဖြစ်တာပါ။ စိတ်ထဲ ဖြစ်နေတဲ့ အကုသိုလ်အညစ်အကြေး၊ ကိလေသာ အညစ်အကြေးတွေကို ရေဆေးရုံနဲ့မရပါဘူး။ မစင်ကြယ်ပါဘူး။ ဒီတော့ သူတို့အကျင့်ကို အကျင့်မှားလား၊ အကျင့်မှန်လား သိလောက်ပါပြီ။ အကျင့်မှားပါ။ ဒီလိုအကျင့်မျိုးကိုလည်း တချို့က အမှန်လို့ စွဲပြီး ကျင့်ကြပါတယ်။

နေပူခံရင် ကိလေသာခြောက်

နောက်တစ်မျိုးက အခုလိုမျိုး နွေရာသီကာလ အင်မတန်ပူပြင်း နေတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ရဲ့ပတ်ချာလည်အရပ်လေးမျက်နှာမှာ မီးပုံလေးပုံပုံ ထားတယ်။ အပေါ်ကနေကလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေတယ်။ “ပဉ္စာတပ” အပူငါးမျိုးနဲ့ အပူခံပြီးတော့ ကျင့်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့အယူဝါဒအကြည့်ရင် ကိုယ့် ရဲ့ ကိလေသာအညစ်အကြေး ကိလေသာ အစို အစေးတွေဟာ အပူခံလိုက်ရင် ခြောက်သွေ့သွားတယ်။ နေပူခံလိုက်ရင် ကိလေသာတွေ ခြောက်သွားတယ်လို့ ယူဆကာ ကျင့်ကြပါတယ်။

သူတို့ပေးတဲ့ဥပမာက မြစ်ချောင်းထဲက ရေတွေဟာ နွေရာသီရောက် လို့ ပူတဲ့အခါကျရင် ခန်းခြောက်သွားတယ်။ အဲဒီလိုပဲ လူမှာရှိနေတဲ့ ကိလေသာတွေဟာလည်း နေပူထဲမှာ အပူခံလိုက်ရင် ခန်းခြောက် သွားတယ်ဆိုပြီးတော့ ကျင့်ပါတယ်။ နေပူထဲမှာ အပူခံရုံနဲ့ ကိလေသာတွေ ခြောက်ပါ့မလားစဉ်းစားကြည့်ပါ။

အကျင့်မှားတွေ၊ သီလ သမာဓိ ပညာ ဘာတစ်ခုမျှမပါတဲ့ ကျင့်စဉ် တွေ၊ မဂ္ဂင်နဲ့ မကိုက်ညီတဲ့ အကျင့်တွေကို စွဲလမ်းပြီးတော့ ကျင့်နေပါ တယ်။ အဲဒီအယူအဆ အစွဲအလမ်းတွေဟာ “သီလဗ္ဗတပရာမာသ” သံယောဇဉ်ပါ။ အဲဒီအနှောင်အဖွဲ့ သံယောဇဉ် ကြိုးကလည်း သံသရာ ဝဋ်က မလွတ်နိုင်အောင်၊ မကျွတ်နိုင်အောင် ချည်နှောင်ပြီးတော့ ထားပါတယ်။ တုပ်နှောင်ပြီးတော့ ထားပါတယ်။

အကျင့်မှားတွေ ကျင့်ပြီးတော့ အပါယ်ငရဲဆင်းရဲကနေပြီးတော့ မတက်နိုင်တော့ပါဘူး။ အကျင့်မှားတွေကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ တဝဲလည်လည်နဲ့ ရောက် နေတဲ့သူဟာ သံသရာဝဋ်ထဲက မကျွတ်နိုင် ပါဘူး။

၇။ သံသယအနှောင်အဖွဲ့

တရားမှန်တွင် ယုံမှားဝင် ဝိစိကိစ္ဆာ သံယောဇဉ်

အသေအချာ အတိအကျ ဆုံးဖြတ်ချက် မချနိုင်တာကို သံသယဝိစိကိစ္ဆာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူကလည်း သံယောဇဉ်ကြိုး တစ်ချောင်းမို့ သံသရာဝဋ်ကနေ မလွတ်နိုင်အောင် ချည်နှောင်ထား တတ်ပါတယ်။

ဝိစိကိစ္ဆာ ဖြစ်တတ်တဲ့နေရာ ဘုရား တရား သံဃာရတနာ သုံးပါး အပေါ်မှာဝိစိကိစ္ဆာဖြစ်ရင် သံသယတွေ ဝင်ပါတယ်။ သီလ သမာဓိ ပညာ အကျင့်တရားတွေအပေါ်မှာ ဝိစိကိစ္ဆာဝင်ရင် အမြင်တွေမရှင်းမလင်း ဖြစ်လာပါတယ်။ ရှေးဘဝဟောင်း အတိတ်ကာလ၊ ဖြစ်ခဲ့ပြီးတဲ့ ခန္ဓာ အကြောင်း၊ မဖြစ်သေး မရသေး နောင်ဖြစ်လာရမယ့် ခန္ဓာအကြောင်းနဲ့ ဖြစ်ပြီး မဖြစ်သေးတဲ့ အတိတ် အနာဂတ်ခန္ဓာတွေအပေါ်မှာ တွေးတော ပြီး အသေအချာ မဆုံးဖြတ်နိုင်လို့ စိတ်တွေပင်ပန်းနေကာ ဆင်းရဲ

၇၆ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

နေတာ ဝိစိကိစ္ဆာ သံယောဇဉ်ပါ။ ကြောင်းကျိုးဆက်သွယ်နေတဲ့ သဘောတရားတွေမှာ နားမလည်နိုင်အောင် မသိမြင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတာဟာ ဝိစိကိစ္ဆာပါ။

အမျိုးမျိုးတွေးတော ယုံမှားဝင်

တရားအားထုတ်တဲ့သူများ တရားဓမ္မလေ့လာလိုက်စားကြသူများ မှာ ကိုယ့်အသိအမြင်က အင်အားနည်းသေးတဲ့အတွက် ဘုရား တရား သံဃာပေါ်မှာ သံသယဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

လက္ခဏာကြီးငယ်အသွယ်သွယ်နဲ့ပြည့်စုံတော်မူတဲ့မြတ်စွာဘုရား ဆိုတာ တကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ အကုန်လုံးကို သိမြင်တဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့ မလားလို့ ဘုရားအပေါ်မှာ ယုံမှားသံသယ ဖြစ်နေတာ ဝိစိကိစ္ဆာပါ။

မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ထဲ မကျေမလည်ဖြစ်နေတယ်။ မအို မနာမသေတဲ့ နေရာဆိုတာ နိဗ္ဗာန်တဲ့။ “အဲဒီ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ တကယ်ကော ရှိလို့လား။ တကယ်ကော ရောက်နိုင်လို့လား” စသည်ဖြင့် တရားအပေါ်မှာ စိတ်မချတာ ဝိစိကိစ္ဆာပါ။

တရားအားထုတ်လို့ တရားရတယ် ပြောကြတယ်။ ငါလည်း အားထုတ်နေတာပဲ။ ဘာမျှလည်း မရသေးဘူး။ ဘာမျှလည်း မမြင်သေးဘူး။ မဂ်တရား ဖိုလ်တရားဆိုတာ ပြောကြတာပဲ။ တကယ်ကော ရနိုင်လို့လား။ ရကောရနိုင်ပါ့မလားလို့မဝေခွဲနိုင် မဆုံးဖြတ်နိုင်တာဟာ ဝိစိကိစ္ဆာပါပဲ။

သံဃာတွေကို လှူဒါန်းရင် အကျိုးရှိတယ်၊ အကျိုးပေးတယ်တဲ့။ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား၊ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မှန်ရဲ့လားလို့ သံဃာပေါ်မှာလည်း သံသယ ဝင်ပါတယ်။ အကျင့်တရားဖြစ်တဲ့ သီလ သမာဓိ ပညာ သိက္ခာ သုံးပါး

အပေါ်မှာလည်း မယုံမကြည်နဲ့ အမြင်မကြည်လင်ပါဘူး။ တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလို့ကိုမရဘဲ ဟုတ်မဟုတ်မှန်မမှန်ကောင်းမကောင်းသင့် မသင့် လို့တွေးရင်းတွေးရင်း ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ ချာချာလည်နေတာဟာ ဝိစိကိစ္ဆာ သံယောဇဉ်ရဲ့သဘော လက္ခဏာပါပဲ။

တယ်အရာမျှ စိတ်ချေနိုင်

ဝိစိကိစ္ဆာရဲ့သဘောကဘယ်အရာကိုမျှ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်နိုင်မှု မရှိတာပါ။ တစ်ထစ်ချ ဆုံးဖြတ် ချက်ကို မချနိုင်ပါဘူး။ မဝေခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီလိုအားထုတ်ရင် ကောင်းမလား၊ ဟိုလို အားထုတ်ရင် ကောင်းမလား၊ ဒီမှာကျင့် ရင် ကောင်းမလား၊ ဟို သွားကျင့် ရင် ကောင်းမလားလို့ မသေမချာ မရေမရာ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

တရားအားထုတ်ရင်းနဲ့လည်း သံသယဖြစ်တတ်ပါတယ်။ “ဘုန်းကြီးကပြောတော့လွယ်လိုက်တာ။ ရုပ်နာမ်ကို ရှုမှတ်ရုံပဲတဲ့။ ဒီရုပ် ဒီနာမ်လေး ရှုနေရုံနဲ့ တရားရနိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ မှန်မှ မှန်ရဲ့လား။

ဒီရုပ် ဒီနာမ် ရှုမှတ်နေတာနဲ့ မအိုမနာမသေ နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်တယ် ဆိုတာ သေချာလို့လား။ တကယ်မှ ရောက်ပါ့မလား။ ဘယ်သူတွေ ရောက်ကြပြီလဲ။ ရောက်ကောရောက်နိုင်ပါ့မလား” လို့ သံသယ ဝင်နေပါတယ်။ အတွေးတွေ ပွားနေတယ်ဆိုတဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာ သံယောဇဉ် ကလည်း ပယ်ဖြတ်ရမယ့် သံယောဇဉ် တစ်မျိုးပါ။

ရှေ့တိုးမသွားရင်မပြတ်

စိတ်နှစ်ခွ ဖြစ်တတ်တဲ့ဝိစိကိစ္ဆာဟာ လမ်းနှစ်မြွှာ လမ်းနှစ်ခွနဲ့ တူပါတယ်။ တည့်တည့်မတ်မတ် သွားရမယ့် လမ်းကို မရွေးချယ်နိုင်ဘဲနဲ့ ဟိုလမ်းသွားရမလို ဒီလမ်းသွားရမလိုနဲ့ ရှေ့လည်း မတိုး၊ နောက်လည်း မဆုတ် သောင်မတင်ရေမကျ ဖြစ်နေတဲ့ အခါမှာ ခရီးသွားသူဟာ လိုရာမရောက်ပါဘူး။ တရားကျင့်သူဟာလည်း ဝိစိကိစ္ဆာသံယောဇဉ်ကြီး မပြတ်တာမို့ သံသရာထဲက မလွတ်နိုင်ပါဘူး။

တိကျမှန်ကန်သေချာတဲ့ လမ်းကြောင်းကို အပြီးသတ်ရွေးချယ်ပြီး တစိုက်မတ်မတ် သွားတဲ့သူဟာ သွားသလောက် ခရီးပေါက်ပါတယ်။ ခရီးတွင် ပါတယ်။

သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့တွေက လွတ်မြောက်အောင် ကျင့်တဲ့ နေရာမှာလည်း လမ်းမှန်ကို ညွှန်ပြနိုင်တဲ့ဆရာ၊ တိကျသေချာတဲ့ တရား လမ်းစဉ်ကို တွေ့မြင်ပြီဆိုရင် စိတ်တုံးတုံးချပြီး ကြိုးစားကျင့်မှ သံယော ဇဉ်ရဲ့နယ်ပယ်က လွတ်မြောက်နိုင်ပါမယ်။ သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့တွေ ထဲနေ လွတ်လပ်မှု ရနိုင်ပါမယ်။

မဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့အတွက်

မြတ်စွာဘုရားရှင် အလောင်းတော် ဘဝနဲ့ ပါရမီတွေကို ဖြည့်စဉ် ကာလမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ စိုက်ပျိုးပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုခဲ့ရတဲ့ ဘဝတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ပေါက်တူးလေး တစ်ချောင်းကိုအား ကိုးပြီးနေရတဲ့အတွက် ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတလို့ အမည်တွင်ပါတယ်။

ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ အသက်မွေးရတဲ့ဘဝမှာ သူ ပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ ဒီပေါက်တူးလေးအပြင် ဘာမျှ မရှိရှာပါဘူး။ ဆင်းရဲလွန်းတဲ့အတွက်

လူဝတ်ကြောင်မှာ နေရတာ မထူးပါဘူး။ ရဟန်းပြုတာပဲ ကောင်းပါတယ်လို့ စဉ်းစားပြီး ပေါက်တူးလေးကို လုံခြုံရာသိမ်းထားပြီး ရသေ့ရဟန်းပြုတရားကျင့်ပါတယ်။

အတော်လေးကြာလာတော့ တရားကျင့်ရတာ ငြီးငွေ့ပြီး ပေါက်တူးအားကိုးနဲ့ လူထွက်ကာ စိုက်ပျိုး စားပြန်တယ်။ နောက်တစ်ခါ လူ့ဘဝကို စိတ်ပျက်လာတော့ ရသေ့ရဟန်းပြုပြန်တယ်။ မကြာပါဘူး။ ပေါက်တူးသံယောဇဉ်နဲ့ လူထွက်ပြန်ပါတယ်။

လူ့ဘဝ နေရကောင်းနိုးနိုး၊ ရသေ့ရဟန်းဘဝ တရားကျင့်ရကောင်းနိုးနိုးနဲ့ အတိအကျ မဆုံးဖြတ် နိုင်တဲ့အတွက် ခြောက်ကြိမ်ခြောက်ခါ တိုင်အောင် ဝင်စို့ ထွက်စို့နဲ့ သူ့ရဲ့ဘဝဟာ မတည်မငြိမ် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

အပြီးအပြတ်စဉ်းစားဆုံးဖြတ်

ခုနစ်ကြိမ်မြောက် ရသေ့ရဟန်းပြုပြီးတဲ့ အချိန်မှာတော့ ဘုရားလောင်းကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတဟာ အသေအချာစဉ်းစားပြီးပါပြီ။ “ဒီပေါက်တူးလေး သံယောဇဉ် မကုန်နိုင်လို့ သူ့အား ကိုးနဲ့ ငါ ရဟန်း ဝတ်လိုက် လူထွက်လိုက် လုပ်နေတာ အကြိမ်များပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ နောက်မဆုတ်တော့ဘူး။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ရဟန်းဘဝနဲ့ပဲ သေသည် အထိ နေတော့မယ်” လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ပေါက်တူးလေးကို အားကုန်လွှဲပြီး မြစ်ထဲပစ်ချလိုက်တော့မှ ဇာတ်လမ်းက ပြတ်သွားပါတော့တယ်။ စိတ်ကို တုံးတုံးချပြီး နောက်လှည့်မကြည့်စတမ်း ကြိုးပမ်းတော့မှ ဈာန်အဘိညာဉ်တရားတွေကို ရသွားပါတော့တယ်။

ဝေဝါးနေရင်မပီပြင်

မြင်နေတွေ့နေကြရတဲ့နေ့စဉ်ဘဝ လူ့လောကမှာလည်း ဒီအတိုင်း ပါပဲ။ ဆုံးဖြတ်ချက် အသေအချာ မချနိုင်ရင် ဘာတစ်ခုမျှ ပီပီပြင်ပြင် ဖြစ်မလာပါဘူး။

ဟိုအလုပ်ကောင်းနိုး ဒီအလုပ်ကောင်းနိုးနဲ့ ဘာမျှမလုပ်ဖြစ်တဲ့ အတွက် အရည်အချင်းရှိလျသားနဲ့ အောင်မြင်မှု မရကြတဲ့သူတွေ အများကြီးပါပဲ။ ဟိုဟာလည်းလုပ်ချင်၊ ဒီဟာလည်းလုပ်ချင်နဲ့ ရည်ရွယ် ချက်မပီပြင်တဲ့အတွက် ဘာမျှအကောင်အထည်ပေါ်မလာ၊ ဘာမျှဖြစ်မ လာတာကိုလည်း တွေ့ကြရမှာပါ။

“ဒါကို ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်။ ဒီအလုပ်ကိုပဲ အောင်မြင်သည်အထိ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ တစိုက်မတ်မတ် လုပ်မယ်” ဆိုတဲ့သူတွေဟာ တစ်ချိန် ချိန်မှာတော့ ရည်မှန်းချက်တွေ ပြည့်ဝအောင်မြင်သွားကြပါတယ်။ ဝဋ်ဆင်းရဲထဲမှာ ချည်နှောင်ထားတတ်တဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာ သံယောဇဉ် နှောင်ကြိုးဟာ ပြတ်သွားအောင်ကို ဖြတ် ရမှာပါ။

ယုံမှားသံသယတွေ ကင်းပျောက်သွားအောင်ကိုကြိုးစားအားထုတ် ရမှာပါ။ အစကနေအဆုံး အသေအချာ အပြန်အလှန် တွေးတော ဆင်ခြင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်မှ လောကမှာရော သံသရာမှာပါ ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေကို ရပါလိမ့်မယ်။

ကိုယ်ခံအားနည်းနေလို့

ယုံမှားသံသယဝိစိကိစ္ဆာနဲ့ ဘယ်အရာကိုမှပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်မဆုံးဖြတ် နိုင် မဝေခွဲနိုင် တထစ်ချ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မချနိုင်တာ သူတော်ကောင်း တရားတွေ အားနည်းနေလို့ပါ။

သဒ္ဓါသီလသုတအစရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းဓာတ်ခံတွေ ပြည့်ဝနေသူဟာ ရတနာသုံးပါးနဲ့အကျင့်တရားတွေအပေါ်မှာ ယုံကြည် စိတ်ချခြင်းအပြည့်အဝရှိပါတယ်။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ကုသိုလ်အလုပ် တရားအလုပ်ကို မတွန့်မဆုတ်ကြိုးစားလုပ်ပါတယ်။ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ အပြီးရောက်ပြီးမြောက်အောင်လုပ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဝိစိကိစ္ဆာသံယောဇဉ်ကြိုးကို ဖြတ်ပယ်ချင်ရင် သူတော်ကောင်းတရားတွေ ကိုယ့်မှာရှိလာအောင် ကြိုးစားအားထုတ် နေရပါမယ်။

၈။ မနာလိုခြင်းအနှောင်အဖွဲ့

ကိုယ့်ထက်သာပို မနာလို ခေါ်ဆို ဣဿာသံယောဇဉ်

ကိုယ့်ထက်သာသူတွေကို စိတ်ထဲကမကြည်ဖြူနိုင်၊ မနာလိုနိုင် ဖြစ်နေတာ ဣဿာတရားပါ။ အရပ်ထဲ ပြောကြတဲ့ စကားမျိုးနဲ့ ပြောရရင် “မလိုတမာ ဖြစ်နေတယ်၊ မနာလိုဘူး” လို့ ပြောကြပါတယ်။ အဲဒါ ဣဿာ သံယောဇဉ်ပါ။ ကိုယ့်ကို သံသရာထဲက မလွတ်ရအောင် ချည်နှောင်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးတစ်ချောင်းပါ။

မြိုင်လာရင်နိုင်ချင်

အပြိုင်အဆိုင်သဘောနှိုင်းယှဉ်လိုက်တဲ့အခါမှာ စီးပွားဘက်က ကြည့်လိုက်လို့ ကိုယ့်ထက် စီးပွားသာတယ်ဆိုရင် စီးပွားသာတဲ့သူကို ကိုယ်က မနာလိုဘူး။ တစ်ဆိုင်နဲ့ တစ်ဆိုင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်ရောင်းဝယ်ကြတဲ့အခါ ကိုယ့်ဆိုင်က ရောင်းမကောင်းဘူး၊

သူ့ဆိုင်က ရောင်းကောင်းတယ်ဆိုရင် မကျေနပ်ဘူး၊ မနာလိုဘူး ဖြစ်နေပါတယ်။

ပညာသင်ဘက်တွေ သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ အပြိုင်အဆိုင် သင်ယူနေကြ ပါတယ်။ သူကကိုယ့်ထက်တော်သွားတယ်၊ ပိုပြီးတတ်သွားတယ်ဆိုရင် မနာလိုပါဘူး။

မိဘဖြစ်တဲ့သူတွေ အချင်းချင်းဆုံကြတယ်။ သူ့သားသမီး ကိုယ့် သားသမီး သားသမီးချင်း ပြိုင်ကြတယ်။ ဘယ်သူ့သားသမီးက ပညာ တော်တယ်။ ဘယ်သူ့ သားသမီးက လိမ္မာရေးခြားရှိတယ်။ မိဘစကား နားထောင်တယ်ပေါ့။ ပြိုင်ကြတဲ့အခါ ကိုယ့်ဘက်က ရှုံးနိမ့်နေရင် တစ်ဖက်လူကို မကျေနပ်ဘူး။ မနာလိုဘူး။ အဲဒါကုသောရဲ့သဘောတွေ ပါ။

လူ့သဘာဝကအတော်ဆိုးပါတယ်။ သူများခွေးနဲ့ကိုယ့်ခွေးခွေးချင်း ကိုက်ကြရင်တောင် ကိုယ့်ခွေးနိုင်မှ ကြိုက်တယ်။ သူများခွေးကနိုင် တယ်ဆိုရင် မကြိုက်ပါဘူး။ ခဲနဲ့ ထပေါက်ချင်ကြပါတယ်။ ဘယ်အထိ ကုသောက တန်ခိုးကြီးသလဲဆိုတာ အဲဒါပဲ ကြည့်ပါ။

အချစ်ချင်းပြိုင်ကြ

မြတ်စွာဘုရားရှင် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက် သီတင်း သုံးစဉ်သာဝတ္ထိမြို့ကသူကြွယ်တစ်ဦးမှာမတ္တာဆိုတဲ့ချစ်မပြီးတဲ့ဇနီးငယ် တစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ ပေါင်းသင်းလာကြတာ နှစ်ပေါင်းကြာပေမဲ့ သားသမီးမထွန်းတဲ့အတွက် မျိုးရိုးပျောက်မှာ ကြောက်လို့ နောက်ထပ် တစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းသင်းပါတယ်။ တိဿာလို့ အမည်ရတဲ့ ငယ်ငယ် ချောချော အမျိုးသမီးလေးနဲ့ပါ။

တစ်အိမ်တည်းမှာ နှစ်ယောက်နေကြရတဲ့အခါ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက သူ့ကို ပိုချစ်တယ်၊ ငါ့ကို ပိုချစ်တယ်လို့ အချစ်ချင်း ပြိုင်ကြတော့မှာပါ။

မယားကြီးဖြစ်တဲ့ မတ္တာဟာ နှုတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းနဲ့ စရိုက်ကြမ်းပါတယ်။ မယားငယ် ဖြစ်ရှာတဲ့ တိဿာကတော့ အစစအရာရာ ခွင့်လွှတ်သည်းခံပြီး နေတတ်ပါတယ်။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လည်း ရှိပါတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ သိပ်ကို လိုချင်တဲ့ ရင်သွေးလေးကို မွေးဖွားပေးနိုင်တော့ လင်ယောက်ျားရဲ့အချစ်ကို ပိုရပါတယ်။

မနိုင်တဲ့အဆုံး

အချစ်ပြိုင်ပွဲမှာ ရှုံးနိမ့်ရှာတဲ့မတ္တာဟာ ဘဝဆုံးသလိုကို ခံစားနေရပါပြီ။ ရင်ထဲမှာ တိဿာကို မကျေနပ်တဲ့စိတ်၊ အနိုင်လိုချင်တဲ့ စိတ်တွေနဲ့ အခွင့်အရေး ရရင်ရသလို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပါတယ်။ ဒုက္ခ ပေးပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ရေမိုးချိုးခေါင်းလျှော်ပြီး လှလှပပလေးဝတ်ဖို့ပြင်နေတဲ့ တိဿာရဲ့ခေါင်းပေါ်ကို မနာလိုစိတ်နဲ့ တံမြက်လှည်းထားတဲ့ ဖုန်တွေ အမှိုက်တွေ လောင်းချပါတယ်။

တိဿာ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ဆေးဆရာပေးတဲ့ ဆေးကို အသာဖယ်ထားပြီး ခါးစပ် ဆိုးဝါးတဲ့ဆေးတွေကို တိုက်ကျွေးပါတယ်။ ပွဲလမ်း သဘင်သွားမယ့်အချိန်မှာ အလှဆုံးဝတ်ဖို့ ရွေးချယ်ထားတဲ့အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်မသွားရအောင် ခိုးဝှက်ထားပါတယ်။ တိဿာ အလှပြင်တဲ့ အမွှေးနံ့သာ သနပ်ခါး ပေါင်ဒါတွေကို ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် လိမ်းကျံ ဖျက်ဆီးပစ်ပါတယ်။

မနာလိုစိတ်အကျိုးပေး

သူတစ်ပါးကိုမနာလိုတဲ့ ကုသလာစိတ်ဟာ မတ္တာကိုကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးပါတယ်။ တစ်သက်လုံးနေသွားရတဲ့ အချိန်မှာလည်း တစ်စက်မျှ စိတ်မချမ်းသာရပါဘူး။ မြင်သမျှ၊ ကြားသမျှ၊ ခံစားရတာ မှန်သမျှက သူ့ကိုစိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်အောင် နှိပ်စက်နေသလို ပါပဲ။ တငွေငွေ၊ တမြည့်မြည့်နဲ့ အချိန်တိုင်းလောင်နေတဲ့ ကုသလာ သံယောဇဉ်မီးကြောင့် မတ္တာဟာ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်မှာပဲ သေရရှာပါတယ်။

သေပြီးတဲ့နောက် ကူးရောက်ရတဲ့ ဘဝက ပြိတ္တာဘဝကို ပါ။ မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်းတစ်ကိုယ်လုံး ဖုန်တွေ သဲတွေ အညစ်အကြေးတွေနဲ့ ပေရေ ညစ်နွမ်း ပိန်ကပ်ညှိုးခြောက်နေပါတယ်။ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းနဲ့ တုန်ယင်ချည့်နဲ့ပြီး အဝတ်အစားတောင် မကပ်နိုင်တဲ့ ဘဝဆိုးမှာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံးကလည်း မကောင်းတဲ့အနံ့ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်နဲ့တွေ လှိုင်လှိုင်ကြီး ထွက်နေလို့ ရွံရှာစရာဘဝမျိုးကို ရောက်ရပါတယ်။

မတူရင် မတူတာကောင်း

မြတ်စွာ ဘုရားရဲ့တရား ဒေသနာတော်အရ ကြည့်မယ်ဆိုရင် လူတွေဟာ ရှေးကပြုခဲ့တဲ့ အတိတ်ကံချင်းတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတူကြပါဘူး။ လူချင်းသာ ပြိုင်လို့ရချင်ရမယ်။ ကံချင်းကတော့ ဘယ်လိုမျှ မပြိုင်နိုင်ပါဘူး။ မတူနိုင်ပါဘူး။

ကံချင်းမတူတဲ့အတွက် အကျိုးပေးလာတဲ့ အချိန်မှာလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လိုမျှ မတူနိုင်ကြပါဘူး။

၈၆ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

တချို့က ရုပ်ချောတယ်။ တချို့က အသံ ကောင်းတယ်။ တချို့က လူချစ်လူခင်ပေါတယ်။ တချို့က ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံတယ်။ တချို့က နာမည်ကျော်ကြား ထင်ရှားတယ်။ တချို့က ပညာ ထူးချွန်တယ်။

သူ့နေရာနဲ့သူ သူ့ကံအလျောက်၊ ကိုယ့်ကံ အလျောက် ထူးချွန် ပေါက်ရောက်နေကြမှာပါပဲ။ သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဆည်းပူးပြုစုခဲ့တဲ့ ကံချင်းမတူ တာကို သွားပြီးတုမယ်၊ ယှဉ်မယ်၊ သူ့ကို ကိုယ်က မသာရကောင်းလား၊ မကျောနိုင်ရကောင်းလားလို့ မနာလို ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်သာ ပင်ပန်းဆင်းရဲရမှာပါ။

ငါနဲ့ငါ့ထာထွဋ်မြိုင်ငါ

သူများနဲ့ ယှဉ်မြိုင်တယ်ဆိုတာ မမြိုင်တတ်ရင် အန္တရာယ်ကြီး ပါတယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ “မနေ့ကငါနဲ့ဒီနေ့ငါ ဘယ်သူသာသလဲ” လို့ မြိုင်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။

“ငါ့မှာသီလသမာဓိပညာတွေ ဘယ်လောက် တိုးတက်လာသလဲ။ လောကီ လောကုတ္တရာ အရည်အချင်းတွေ ဘယ်လောက်တိုးတက် အောင် ဆည်းပူး နိုင်ခဲ့သလဲ။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အရင်နဲ့ အခုဆို ဘယ်အတိုင်းအတာထိတိုးတက်ပြီလဲ” လို့ယှဉ်ကြည့်တာ မြိုင်ကြည့်တာ မလွဲမှားနိုင်၊ မချွတ်ချော်နိုင်တဲ့ ယှဉ်မြိုင်မှုပါ။ ဒီလိုမြိုင်ပွဲမျိုးက မကြာခဏ မြိုင်ရမယ့် မြိုင်ပွဲပါ။

စိတ်ပျက်အားငယ်နေတဲ့သူ

ဘုန်းကြီးရဲ့ ဒကာရင်း တစ်ယောက်ဟာ အစွမ်းအစလည်းရှိ၊ အရည်အချင်းလည်း ပြည့်ပါတယ်။ ကြိုးစားအားထုတ်မှုလည်း မညံ့လှ

ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ကံဆိုးတာက သူပြိုင်နေတဲ့သူကို ယှဉ်လိုက်တိုင်း ရှုံးနေတာပါပဲ။

သူ့ခမျာ စိတ်ပျက်အားလျော့ပြီး ဘဝကို အရှုံးပေးချင်စိတ် ပေါ်တဲ့ အထိ ခံစားရချိန်မှာ ဘုန်းကြီးထံကို ရောက်လာပါတယ်။ မရွှင်မလန်း ဖြစ်နေတဲ့သူ့ကို အကဲခတ်မိလို့ အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်တဲ့အခါမှာ အစကနေအဆုံး သူ့အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြလို့ သူ့ဘဝအကြောင်း အတွင်းကျကျ သိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ပြိုင်ဘက်ကို မနာလိုတာမျိုး မဖြစ်ပေမဲ့ မယှဉ်နိုင်လို့ စိတ်ပျက်အားငယ်နေတဲ့ အဲဒီဒကာကို ဘုန်းကြီး စိတ်ဖြေဆေးလေး ပေးလိုက်ပါတယ်။

ထူနေရာနဲ့ထူစွမ်း

“ဒကာကြီး၊ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ သာသနာမှာ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်က သူနေရာနဲ့သူ ထူးချွန်တော်မူတဲ့ အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်တွေ ဒကာ ဒကာမတွေကို ဧတဒဂ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အသိအမှတ်ပြု ချီးကျူးတော်မူတာ ရှိပါတယ်။

ဥပမာအားဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာဆိုရင် ပညာအရာမှာအသာဆုံး အတော်ဆုံး၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ဆိုရင် တန်ခိုးအရာမှာ အသာဆုံး အတော်ဆုံး၊ အရှင်သီဝလိ ဆိုရင် လာဘ်လာဘ ပေါများတဲ့နေရာ လာဘ်ရွှင်တဲ့ နေရာမှာ အသာဆုံး အမြတ်ဆုံးလို့ သတ်မှတ် ပေးတော်မူပါတယ်။

အဲဒီမှာ ဒကာကြီး စဉ်းစားကြည့် ပေါ့။ အရှင် သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ဟာ ပညာဘက်မှာ ထူးချွန်ပေမဲ့ တန်ခိုးဘက်မှာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို မမီပါဘူး။ လာဘ်လာဘဘက်က ကြည့်ရင် အရှင်သီဝလိကိုယ်တော်မြတ်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်လို့မရပါဘူး။

ဥပမာအားဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဆိုတာက သာသနာ့အရာမှာ အသာဆုံး အတော်ဆုံး အမြတ်ဆုံးလို့ သတ်မှတ် ပေးတော်မူပါတယ်။

၈၈ ♦ မွန်တဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဒီလိုပါပဲ။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ဟာ တန်ခိုးကြီးပေမဲ့ ပညာဘက်မှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ လာဘ်လာဘမှာအရှင်သီဝလီတို့ကို မကျော်လွန်နိုင်ပါဘူး။ အရှင်သီဝလီဟာ လှူသူတန်းသူ ဒကာဒကာမ ပေါများ၊ လာဘ်လာဘမှာ ပေါများသော်လည်း ပညာအရာမှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ တန်ခိုးအရာမှာ အရှင် မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့ကို တုပြိုင်လို့ မယှဉ်နိုင်ပါဘူးလို့ ဒကာကြီးတွေရ ပါလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒကာကြီးမှာလည်း သူ့ထက်သာတဲ့နေရာ၊ သူ့ထက်တတ်သူ့ထက်မြတ်တဲ့ နေရာလေးတွေတော့ ရှိမှာပဲ။ အဲဒါလေးတွေ ရွေးချယ် ကြည့်ပြီး စိတ်ကိုဖြေပါ။ မယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့ နေရာမှာသွားပြီး တုပြိုင်မနေပါနဲ့လို့ ပြောပေးလိုက်မှ အဲဒီ ဒကာဟာ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပါတယ်။ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေတတ်သွားပါတယ်။”

ဝမ်းသာနိုင်ရင် မုဒိတာ

အပြိုင်အဆိုင်နေထိုင်ကြတဲ့လောကမှာကိုယ့်ထက်သာသူတော်သူ တတ်သူကို နေရာမပေးနိုင်ဘူး၊ မကျေနပ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့သူဟာပြိုင်ဘက် ကောင်း တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။

ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ထက်သာတယ်၊ ကိုယ့်ထက် တော်တယ်ဆိုရင် အသိအမှတ် ပြုနိုင်ရပါမယ်။ ဝမ်းသာနိုင်ရပါမယ်။ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုရင် မုဒိတာတရားကုသိုလ်ဖြစ်သွားပါတယ်။ အကုသိုလ်လည်း ကင်းပါတယ်။

ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်က မနိုင်တဲ့အခါ မနာလို ဖြစ်၊ မဲ့ရွဲ့ပြီးတော့ အတင်းပြော၊ စောင်းမြောင်းပြီးတော့ မကောင်းပြော၊ သူ့အကျိုး စီးပွားပျက်စီးအောင်လုပ်၊ သားပုပ်လေလွင့် မဟုတ်တမ်းတရမ်းတွေ

ပြောဆိုရင်တော့ နေရင်းထိုင်ရင်း ကိုယ့်မှာ ကြောက်စရာ အပြစ်ကြီး ဖြစ်လာပါမယ်။ ကိုယ့်ထက်သာသူကို ဝမ်းမသာနိုင်ဘဲ မနာလိုဖြစ်နေ သူဟာ စိတ် ချမ်းသာသလားလို့ ကြည့်ပါ။ စိတ်လည်း မချမ်းသာပါဘူး။ ကိုယ်ချမ်းသာသလားလို့ ကြည့်ပါ။ ကိုယ်လည်း မချမ်းသာပါဘူး။

သူ့ဟာသူ သူ့ကံအလျောက်၊ သူ့ဉာဏ်အလျောက်၊ သူ့ဝီရိယ အလျောက် ကိုယ့်ထက်တိုးတက်သွားတယ်။ ကိုယ့်ထက်ကိုသာလွန် သွားတယ်။ ကိုယ့်ထက် ကြွယ်ဝချမ်းသာတယ်။ ရာထူးအာဏာ ဂုဏ်သတင်းတွေ တိုးတက်မြင့်မားသွားတယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာနိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်ပါ။ မုဒိတာဝင်လိုက်ပါ။

မုဒိတာ မဝင်နိုင်ရင် ဝင်လာမယ့် ဣဿာတရားက ကိုယ့်ကို သံသရာဝဋ်ထဲကနေ မကျွတ်နိုင်အောင် မလွတ်နိုင်အောင် ချည်နှောင်ပြီး တော့ ထားပါလိမ့်မယ်။ အခုကြုံနေရတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ လိုပဲ နောင်ကို လည်း ထပ်တလဲလဲနဲ့တွေ့အောင် ကြုံအောင် ဖန်တီးပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်အတွက် အခက်အခဲ အနှောင့်အယှက်တွေ ဖန်တီးပေးနေပါလိမ့် မယ်။

၉။ နှမြောဝန်တိုခြင်းအနှောင်အဖွဲ့.

နှမြောဝန်တို မပေးလို ခေါ်ဆို မစ္ဆရိယ သံယောဇဉ်

မပေးနိုင် မစ္စနံနိုင် လက်မလွှတ်နိုင်ဘဲ တွန့်တိုနေတာက မစ္ဆရိယ သဘောပါ။ ကိုယ့်စည်းစိမ် ကိုယ့်ချမ်းသာကို သူများမသိအောင် လျှို့ဝှက် ထားပြီး ဘာတစ်ခုမျှ မမျှဝေနိုင်တာ မစ္ဆရိယသံယောဇဉ်ပါ။

ကိုယ့်မှာ ပေးနိုင်ကမ်းနိုင် မျှဝေနိုင်တဲ့ အနေအထားရှိတယ်။ ပေးကမ်းလှူဒါန်းရမယ့် မိဘ ဆရာ သမား ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဆွေမျိုး သားချင်းများလည်းရှိတယ်။ ထောက်ပံ့ပေးကမ်းရမယ့် မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟ လက်အောက်ငယ်သား အခြွေအရံ အသင်းအပင်းတွေလည်းရှိတယ်။

ဒါတောင်မှမပေးဘူး။ မပေးနိုင်ဘူး။ နှမြောတယ်၊ ဝန်တိုတယ်၊ တွန့်တိုတယ်ဆိုတာ ချည်နှောင်ထားတတ်တဲ့ မစ္ဆရိယသံယောဇဉ် ကြောင့်ပါ။

တွန့်တိုနှု မစ္ဆရိယ ငါးမျိုး

အာဝါသမစ္ဆရိယ

ကိုယ်ပိုင်ဆိုင် ထားရရှိထားတဲ့ကျောင်းကန်တိုက်တာ နေရာ ထိုင်ခင်း အရိပ်အာဝါသစတာတွေမှာ သူများကို မနေစေချင်တာ၊ လာပြန်ရောက်ပြန်ရင်လည်းအမြန်ဆုံးဖယ်ရှားချင်ပြန်သွားစေချင်တာ အာဝါသ မစ္ဆရိယပါ။ အများဆိုင် အများပိုင်တဲ့ နေရာတွေမှာ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီး နေချင်တယ်။ နေရာပေးမယ် ဆိုလည်း ဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ တမင်တကာ မပေးဘဲ ညစ်ထားတာမျိုး၊ သူများ ဝင်နေလို့ မရအောင် နေရာအကျယ်ကြီး ယူထားတာမျိုးကို အာဝါသ မစ္ဆရိယလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ကုလမစ္ဆရိယ

ကိုယ့်မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေကို ကိုယ်တစ်ဦးတည်းကိုပဲ ချစ်ခင်စေချင်တယ်။ သူများကို ခင်မင်သွားမှာ ရင်းနှီးသွားမှာ ကြောက်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့နောက်လိုက် နောက်ပါ ကိုယ့် ပရိသတ်ကိုသူများဆီပါသွားမှာစိုးရိမ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုလေးစားခင်မင်နေ သူတွေသူများကိုလေးစားခင်မင်သွားမှာစိုးရွံ့တယ်ဆိုတာ ကုလမစ္ဆရိယ ပါ။

လာဘမစ္ဆရိယ

ကိုယ်ရသလိုသူများကို မရစေချင်တာ၊ ကိုယ်ချမ်းသာသလို သူများကို မချမ်းသာ စေချင်တာမျိုးက လာဘမစ္ဆရိယပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ

၉၂ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိယာရ

မပေးဘူး။ မပေးချင်ဘူး။ မရစေချင်ဘူး။ ပုပ်ချင်ပုပ်သိုးချင်သိုးကိုယ်မသုံး
နိုင်ရင်တောင် ချောင်ထိုးထားတယ်။ အသိုးအပုပ် ခံလိုက်တယ်။
သူများကို ပေးရမှာကြောက်လို့၊ သူများရသွားမှာကြောက်လို့ဆိုတာတွေ
လည်း လာဘမစ္ဆရိယပါပဲ။

ဝဏ္ဏမစ္ဆရိယ

မိမိမှတစ်ပါးအခြားသောသူတွေကိုမချီးကျူးနိုင်တာ၊ မချီးမွမ်း
နိုင်တာ ဝဏ္ဏမစ္ဆရိယပါ။ “ရပ်ရည်အဆင်း လှပခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။
အကျင့်သီလကောင်းတယ်။ စိတ်ထားကောင်းတယ်။ ကူညီတတ်တယ်”
စသည်ဖြင့် သူတစ်ပါးရဲ့ကောင်းတဲ့ဂုဏ်တွေကို ထုတ်ပြောဖို့ သိပ်ခက်
တာမျိုး၊ တော်သူတတ်သူတွေကိုအသိအမှတ်ပြုဖို့ ဝန်လေးတာမျိုးကို
ဝဏ္ဏမစ္ဆရိယလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မမစ္ဆရိယ

ဓမ္မမစ္ဆရိယကို အလွယ်ဆုံးနားလည်အောင် ပြောရရင် ကိုယ့်ပညာ
သူများ ရသွားမှစီးလို့ ပညာလျှိုတာလို့ ပြောရပါမယ်။ ကိုယ်သိ
ထားတာ အသိမပေးဘူး။ ကိုယ်တတ်ထားတာ သင်မပေးဘူး
လမ်းကောင်းလမ်းမှန်ကို သိလျက်သားနဲ့သိအောင် မညွှန်ပြဘူးဆိုတာ
တွေက ဓမ္မမစ္ဆရိယရဲ့သဘောတွေပါ။

ဒီစိတ်နေစိတ်ထားတွေက မကောင်းတဲ့စိတ်ထားတွေပါ။ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် သတိထားပြီး ပြုပြင်နေရမယ့် စိတ်ထားတွေပါ။ အဲဒီမစ္ဆရိယ
တရားတွေဟာ မစ္ဆရိယဝင်နေသူကို သံသရာဝဋ်ထဲမှာနှစ်မြုပ်ထားတာနဲ့
တူပါတယ်။ ချည်နှောင်ထားတာနဲ့ တူပါတယ်။

မစ္ဆရိယရဲ့ဆိုးကျိုး

နမ္ပေတုတုနန္တိတိ မစ္ဆရိယဟာ ကောင်းတဲ့အကျိုးကို ဘယ်တော့မျှ မပေးပါဘူး။ နမ္ပေတုတုနန္တိတိ မပေးလိုတဲ့အတွက် ဖြစ်ရာရောက်ရာဘဝမှာ ဆင်းရဲနိမ့်ကျပါတယ်။ အခြံအရံ အပေါင်းအသင်း နည်းပါတယ်။ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲနဲ့ ဆင်းရဲတွင်းကို နက်စေတတ်ပါတယ်။ ရုပ်ရည်အဆင်းလှပတင့်တယ်ခြင်းတွေကင်းပြီး ဂုဏ်သတင်းကျော်စောမှု အရှိန်အဝါတွေ မဲ့တတ်ပါတယ်။ ဆွံ့အတဲ့ဘဝ၊ ဉာဏ်ပညာထုံထိုင်းတဲ့ ဘဝမျိုးတွေမှာ ဖြစ်တတ်ရုံမျှမက အပါယ်ငရဲကိုလည်း ရောက်စေတတ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မစ္ဆရိယသံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးကို တတ်နိုင်သမျှ ဖြတ်ရမှာပါ။ လက်ရှိဘဝကြီးပွားချမ်းသာတိုးတက်အောင်မြင်မှုအတွက်သာမက နောင်ဘဝ အဆင့်အတန်း မြင့်မားရေးအတွက် မစ္ဆရိယသံယောဇဉ်ကို အတွယ်မခံပါနဲ့။ အချည်မခံပါနဲ့။ အမြန်ဆုံး ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ပါ။

မစ္ဆရိယကောသိယသူဌေး

မစ္ဆရိယကောသိယ သူဌေးဟာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သားပါ။ ကုဇေရှစ်ဆယ် ကြွယ်ဝချမ်းသာပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ သီတင်းသုံးခိုက် သူ့သတင်းစကားတွေဟာ မြတ်စွာဘုရားထံမှောက်အထိ ရောက်လာပါတယ်။ သူ့အကြောင်း သူ့ရာဇဝင်က လူတကာတွေ ပြောစမှတ်ပြုလောက်အောင်ပါပဲ။

ကောင်းသတင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မကောင်းတဲ့သတင်းပါ။ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ကုဇေရှစ်ဆယ်ကို ကိုယ်တိုင်လည်း မသုံးဘူး။

၉၄ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

သူများကိုလည်း နှမြောလို့မပေးဘူး။ မြက်ဖျားလောက် ဆီးနှင်းပေါက် လောက်တောင် ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဘာတစ်ခုမျှ မပေးတဲ့သူပါ။ အံ့ဩလောက် အောင်ပါပဲ။

ဘီလူးရက္ခိယံ စောင့်ကြပ်သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ရေကန်ထဲကရေကို လူတွေလည်း မသောက်ရ၊ ကျေးငှက် တိရစ္ဆာန်တွေလည်း မသောက်ရ သလိုကောသိယသူဌေးရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာဟာ သားသမီးတွေလည်း သုံးခွင့် စွဲခွင့် မရပါဘူး။ ဇနီးဖြစ်သူလည်း ထိခွင့်ကိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။ အလှူခံ သမဏဗြဟ္မဏတွေနဲ့လည်း ဆက်စပ်မှုဆက်သွယ်မှုမရှိလောက်အောင် ကင်းပြတ်ပါတယ်။

စားချင်စိတ်မျိုထိပ်

တစ်နေ့မှာ ကောသိယ သူဌေးဟာ နန်းတော်ဆီ မင်းခစား အသွား မှာဆင်းရဲသားလေးတစ်ယောက် ဆာဆာလောင်လောင်နဲ့အိုးကင်းကပ် ဆန်ကွဲမုန့်လေး အားပါးတရ စားနေတာမြင်တော့ သူလည်းစားချင် စိတ် ပေါ်ပါတယ်။ “ဆန်ကွဲမုန့်လေး စားချင်လိုက်တာ” လို့သူက ပြောလိုက်ရင် အိမ်သူအိမ်သားတွေပါ စားချင်ကြတယ်ဆိုရင် အများ ကြီး ကုန်လိမ့် ခန်းလိမ့်မယ်လို့တွေးပြီး ဘယ်သူ့ကိုမျှ မပြောပါဘူး။ တစ်ပြား နှစ်ပြားဖိုးလေး ကုန်ခန်းမယ့်အရေးတွေးပြီး ကုဋေရှစ်ဆယ် လောက် ချမ်းသာလျက်သားနဲ့ စားချင်စိတ်ကို ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ထား ပါတယ်။

အာသာမပြေပဲ စားချင်စိတ်က သိပ်ကို နှိပ်စက်နေတော့ ကောသိယ သူဌေးဟာစားချင်တာ မစားရတဲ့အတွက် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အစားအသောက်တွေပျက်ပြီး ပိန်ချိုးလာပါတယ်။ အရိုးပေါ်အရေတင် ကာ အားအင်နည်းပြီး ချည့်နဲ့လာပါတော့တယ်။

နောက်ဆုံးမှာ ဆန်ကွဲမှန်လေး စားချင်တဲ့ အာသာက မပြေတော့ အိပ်ရာထဲလဲတဲ့အထိကို ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ ဒီလောက်ဖြစ်နေတာတောင်မှ ကောသိယသူဌေးဟာ ကုဋေရှစ်ဆယ်ချမ်းသာတဲ့အထိက တစ်ပြား နှစ်ပြား လျော့နည်းသွားမှာစိုးလို့ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ပြောမပြောပါဘူး။

ကောသိယသူဌေးလိုပဲ ခုခေတ်မှာလည်း နှမြောလို့စားနိုင်လျက် သားနဲ့မစားတဲ့သူတွေ၊ နှမြောလို့ကုနိုင်လျက်သားနဲ့ဆေးဝါးမကုသဘဲ အသေခံတဲ့သူတွေ ရှိကြမှာပါပဲ။ ဖိနပ်သစ်ကို နှမြောလို့မစီးဘဲ ခြေထောက် အနာခံ လမ်းလျှောက်သူတောင် ရှိပါသေးတယ်။

ဘာမဟုတ်တဲ့ငွေကြေးအတွက် ကောသိယသူဌေးဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင်မသဒ္ဓါနိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲလဲတဲ့အခြေအနေရောက်အောင်ကို အထိခိုက်ခံနေပါတယ်။ အသက်ထက် ဥစ္စာနေချစ်တဲ့သူလို့ ပြောရမလောက်ပါပဲ။

မယားက ချောမေးတော့

အနီးကပ်နေတဲ့ သူဌေးကတော်က သူဌေးကြီး မသက်မသာခံစားနေရတာကို ကြည့်ပြီး “အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်” လို့တွက်ဆပါတယ်။ “တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ စိတ်ဆိုးနေသလား၊ မင်းကပဲ အမျက်တော်ရှုလို့လား၊ လိုချင်တာတစ်ခုခုရှိလို့လား” လို့စိုးရိမ်တကြီးမေးရာပေမဲ့ ဘာတစ်ခုမျှ မေးလို့မရပါဘူး။ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါပြီး မျက်နှာမသာမယာနဲ့ တမှိုင်မှိုင် တွေ့ပြီးတော့သာ နေပါတယ်။

နောက်ဆုံးအမျိုးမျိုးချောမေးတော့မှ “ဆန်ကွဲအိုးကင်းကပ်မှန်လေး စားချင်တယ်” လို့ အဖြေမှန် ရပါတော့တယ်။

၉၆ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

တစ်ယောက်စာသင်စဉ်ပါ

ဆန်ကွဲမုန့်လေးစားချင်တာကို မပြောဘဲ ကြိတ်မှိတ် ခံစားနေတဲ့ ကောသိယသူဌေးကို သူဌေးကတော်က အပြစ်တင်သံနှောပြီး ပြောပါတယ်။

“ဒါလေးများ သူဌေးကြီးရယ်၊ စောစောက ဘာလို့ မပြောတာလဲ။ ကျွန်မတို့ ဒီလောက်တောင် ဆင်းရဲနေလို့လား။ သူဌေးကြီးသာ စားချင်တယ်ဆိုရင် တစ်ရွာလုံးစာ ကျွန်မတို့ ကြော်စားကြမယ်။ ပျော်ပျော်ပါးပါး အားလုံးစားကြတာပေါ့” ဆိုတော့ မုန့်လေးတစ်ခုစားဖို့တောင် ရက်ပေါင်းများစွာ အောင့်ခံထားတဲ့ သူဌေးဟာ တစ်ရွာလုံး ရှိသမျှ လူတွေ အားလုံး အတွက် ကုန်ကျမယ့်အရေးကို ဘယ်လိုမျှ လက်မခံပါဘူး။ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်ပါတယ်။

“ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်မတို့နေတဲ့ တစ်ရပ်ကွက်စာတော့ လုပ်ကြတာပေါ့”

“မင်း သိပ်ကိုချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်” လို့ပြောလာတဲ့ သူဌေးကြီးရဲ့ ရွဲ့တဲ့စကားကြောင့် သူဌေးကတော်ဟာ ထပ်လျော့ရပြန်တယ်။

“ဒီလိုဆိုရင် အိမ်သူအိမ်သားတွေအားလုံး အလုပ်သမားတွေမကျန်စားရအောင် ကျွန်မ စီမံပါမယ်”

“မင်းက ဒီလောက်တောင် လောဘကြီးရလား။ ဒီလောက် အမြောက်အမြား အကုန်အကျခံပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ” ဆိုပြီး လက်မခံပြန်ပါဘူး။

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ မိသားစုစားလောက်ရုံပဲ လုပ်ကြတာပေါ့။ ကျွန်မတို့ မိသားစု ပျော်ပျော်ပါးပါး လက်ဆုံစားကြရအောင်”

“သားသမီးတွေအတွက် ဘာလုပ်မှာလဲ ရှင်မရယ်၊ သူတို့စားချင်တာမှ မဟုတ်ပဲ”

“ကောင်းပါပြီလေ။ ရှင်နဲ့ကျွန်မနှစ်ယောက်စာပဲလုပ်စားကြတာပေါ့။ ကျွန်မတို့ လင်မယား အေးအေးဆေးဆေး စားကြမယ်လေ”

နှစ်ယောက်စာ ကုန်ကျမယ့်အရေးကိုကောသိယသူဌေး လက်မခံနိုင်သေးပါဘူး။ အကုန်အကျများသွားမယ်။ အပိုတွေအကုန်မခံနိုင်ဘူးလို့ တွေးပြီး ချစ်ဇနီး စားမှာကိုတောင် မသဒ္ဓါနိုင်၊ မကျွေးနိုင်တာမို့ -

“မင်းက ဘာလို့စားဦးမှာလဲ ရှင်မရယ်။ ငါ့တစ်ယောက်စာပဲစီစဉ်ပါ။ လူမြင်သူမြင် စားဖို့ စီစဉ်နေရင် တွေ့တဲ့သူ မြင်တဲ့သူတွေ ဝင်စားချင်စားနေဦးမယ်။ ဆန်ကောင်းတွေ ဖယ်ထား။ ဆန်ကွဲအကျိုးအကြေတွေကိုယူ။ ဆီဦးထောပတ် တင်လဲတွေလည်း မများစေနဲ့။ နည်းနည်းလေးပဲ ယူခဲ့။ တို့အိမ် အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ဘယ်သူမျှ မတွေ့အောင် ပုန်းပြီး ကြော်ကြမယ်။ ပြီးရင် ဘယ်သူမျှ မမြင်အောင် ငါတစ်ယောက်တည်း ပုန်းကွယ်ပြီး စားမယ်” လို့ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ချလိုက်ပါတယ်။

နှမြောချက်က ကမ်းကုန်

ကောသိယသူဌေးရဲ့ နှမြောချက်ကတော့ ကမ်းကုန်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် မစ္ဆရိယဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးကို တခမ်းတနား ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားတာ ဖြစ်နိုင်စရာပါ။ ဥစ္စာနေပေါ်မှာ ဒီလောက်ခင်မင်နေမှတော့ဖြင့် သေရင် တောင် ကျွတ်နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိပါဘူး။ ပစ္စည်းစွဲတဲ့ တစ္ဆေသရဲဖြစ်သွားမှာ ဧကန်မလွဲပါပဲ။

သူဌေးကြီးရဲ့ ဥစ္စာစွဲ မစ္ဆရိယသံယောဇဉ်ကို ဖြတ်ပေးဖို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်ကို အလှူခံရအောင် စေလွှတ်

၉၈ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

တော်မူပါတယ်။ တော်ရုံအစွမ်းအစနဲ့ မလုံလောက်လို့ တန်ခိုးရှင်ဖြစ်တဲ့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို တာဝန်ပေးတော်မူပုံရပါတယ်။

အရှင်မြတ်တန်ခိုး နှစ်ဆတိုး

ဘုံခုနစ်ဆင့်ပြာသာဒ်ရဲ့အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ မုန့်ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ကြော်နေတဲ့ သူဌေးကြီးဟာ ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက် ကောင်းကင် ပြင်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ ရုတ်တရက်ပေါ်လာတဲ့ အရှင်မြတ်ကို မြင်တယ်ဆိုရင်ပဲ သိပ်ကိုတုန်လှုပ်သွားပါတယ်။

ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ တွေ့ရမှာစိုးလို့ ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုး လုပ်ခါမှ တွေ့ဖြစ်အောင်တွေ့တယ်၊ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်တယ်၊ အလှူခံမယ့်သူ ရောက်လာတယ်လို့ စိတ်တွေဆိုးပြီး ဒေါသဖြစ်ပါတယ်။

အတန်တန် ငြင်းဆန်လို့ မရတဲ့အဆုံးမှာ “မရရင်တော့ ပြန်မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး။ ကျေနပ်သွားအောင် နည်းနည်းလေး ပေးလိုက်မှတော်မယ်” လို့ သူဌေးကတော်ကို မုန့်နည်းနည်းလေးကြော်ကာ ပေးလိုက်ဖို့ခိုင်းပါတယ်။

သူဌေးကတော်ကြီးဟာ မုန့်ညက်အနည်းငယ်ယူပြီး ကြော်လိုက်တော့ မုန့်ဟာ အဆမတန် ကြီးသွားပါတယ်။ အရှင်မြတ်ရဲ့တန်ခိုး ကြောင့်ပါ။

ဒါကိုသူဌေးကမပေးရက်လို့ သူကိုယ်တိုင် ဖွန်းဖျားလေးနဲ့ မုန့်ညက်ကို အသာတို့ရုံ တို့ပြီး အိုးထဲ ထည့် ကြော်ပါတယ်။ စောစောက သူဌေးကတော်ကြီး ကြော်တာထက်တောင် မုန့်ကကြီးသွားပြန်ပါတယ်။

အရွယ်အစားကြီးတဲ့မုန့်ကိုပေးလိုက်ရမှာနမြောလွန်းလို့ထပ်လျှော့ ထပ်လျှော့ပြီးအကြိမ်ကြိမ်ကြော်ပါတယ်။ ကြော်လိုက်တိုင်းကြော်လိုက်

တိုင်း မုန့်က ပိုပိုလို့သာ ကြီးနေတဲ့အတွက် လက်လျှော့ပြီး တစ်ခုပေးလိုက်ဖို့ ပြောတဲ့အခါမှာ သူဌေးကတော်ကြီးဟာ မုန့်တစ်ခုပေးဖို့ လှမ်းယူလိုက်ပါတယ်။ ကြော်ပြီး သားမုန့်တွေ အားလုံးဟာ ခွဲမရခွာ မရအောင် ကပ်ပါလာတော့ သူဌေးကြီးပါ မနေနိုင်ဘဲ ခြေစုံကန်ကာ ဆွဲခွာပါတယ်။

ခြေကုန်လက်ပန်းကျ ချွေးတွေပြန်အောင် ခွာထုတ်ပေမဲ့ မုန့်တွေအားလုံးကပ်နေတဲ့အတွက် မုန့်တစ်ခုတည်းပေးလိုက် မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ သူဌေးကြီးလည်း ကိုယ်ပင်ပန်း စိတ်ပင်ပန်းနဲ့မို့ စားချင်တဲ့ စိတ်တောင် မရှိတော့ပါဘူး။ ဆာလောင် နေတာတွေလည်း ပျောက်ကုန်ပါပြီ။

အားလုံးသာ ပေးလိုက်တော့

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး “သူဌေးကတော်ရယ် အားလုံးသာ ပေးလိုက်ပါတော့” လို့ ပေးခိုင်းပါတော့တယ်။ သူဌေး ကြီး လက်လျှော့လိုက်ပါပြီ။ ဒီမုန့်တွေအပေါ်မှာ တပ်မက်တဲ့စိတ် နှမြောတဲ့ စိတ်တွေလည်း မရှိတော့ပါဘူး။

အရှင်မြတ်က အလှူခံပြီးတဲ့အခါမှာ ရတနာသုံးပါးရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူး တရား၊ ပေးလှူခြင်းရဲ့အကျိုးတရားတို့ကို ဟောပြောပြတဲ့အခါ သဒ္ဓါကြည်ညိုစိတ်တွေပေါ်၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို သွားရောက်ဖူးမြင်ပါတယ်။ ယူသွားတဲ့မုန့်တွေကို မြတ်စွာဘုရားနဲ့ သံဃာတော် အရှင်မြတ်တွေကို လှူဒါန်းပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားထံက တရားနာပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း တရားဓမ္မ သိမြင် သွားတဲ့အခါမှာ ကောသိယ သူဌေးကြီးဟာ သူ့ရဲ့ဥစ္စာနေတွေကို နှမြော တွန့်တိုခြင်းကင်းစွာနဲ့သာသနာတော်အတွက်သာအသုံးချသွားပါတယ်။

၁၀၀ ❖ မဇ္ဈဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

အကျိုးရှိရာမှာသုံးစွဲပြီးအကျိုးရအောင်ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေပြုသွားပါတော့တယ်။

ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာအောင်

မစ္ဆရိယကောသိယသူဌေးကြီးရဲ့ဖြစ်အင်ကို ဆင်ခြင်ကြည့်မယ်ဆိုရင် မစ္ဆရိယသံယောဇဉ်ဟာ ဘယ်လိုဒုက္ခပေးတယ်၊ ဘယ်လောက်အထိ ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုသဘောပေါက်နိုင်လောက်ပါပြီ။ ကိုယ့်အတွက်လည်း အကျိုးမရှိ၊သူများအတွက်လည်း အကျိုးမရှိတဲ့ မစ္ဆရိယတရားတွေကို ဖယ်ရှားနိုင်မှသာ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ နေနိုင်ကြပါမယ်။

အကျိုးရှိရာမှာ ပေးကမ်းလှူဒါန်း၊ အကျိုးရှိအောင် ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ပြီး ကိုယ်ပိုင်တဲ့ ဥစ္စာနေကို အသုံးချပါမှ ခုဘဝလည်းကောင်း နောင် သံသရာလည်းကောင်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် မမြင်ရတဲ့ မစ္ဆရိယသံယောဇဉ် နောင်ကြိုးကိုလည်း ဖြတ်တောက်ရမယ့် ကြိုးတစ်ချောင်းလို့ သိမြင်သင့်ပါတယ်။

၁၀။ မသိခြင်းအနှောင်အဖွဲ့

အမှန်သစ္စာ ဖုံးလွှမ်းတာ အဝိဇ္ဇာသံယောဇဉ်

မြင်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် နက်နဲကုန်သော၊ နက်နဲကုန်တဲ့အတွက် မြင်နိုင်ခဲ့ကုန်သော သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားတို့ကို ဖုံးလွှမ်းတတ်တဲ့ မောဟတရားကို အဝိဇ္ဇာလို့ ခေါ်ပါတယ်။

သံသရာရဲ့ဦးခေါင်း

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေ ဖြစ်တဲ့ ခေါင်းကိုယ်ခြေလက်စတာတွေမှာဦးခေါင်းဟာ အရေးကြီးဆုံးအစိတ် အပိုင်းဖြစ်သလိုသံသရာစက်ရဟတ်လည်ပတ်နေရာမှာလည်းအဝိဇ္ဇာ ဟာဦးခေါင်းသဖွယ်အရေးပါလှပါတယ်။ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်မှာ အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာကို သံသရာရဲ့ရေသောက်မြစ်၊ သံသရာလည်ခြင်းရဲ့ သော့ချက်လို့ ဘုရားဟောတော်မူပါတယ်။

၁၀၂ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

အမှန်တကယ်လည်းထင်ရှားရှိသိလည်းသိသင့်တဲ့ခန္ဓာအာယတန
ဓာတ် သစ္စာ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ် ကြောင်းကျိုးဆက်သဘောများလို့ မသိ
နားမလည်ဘဲ ယောက်ျား မိန်းမ သူ ငါလို့ ပြောင်းတိ ပြောင်းပြန် မမှန်
ကန်အောင်သိနေ အသိမှားနေတဲ့ သဘောဟာ အဝိဇ္ဇာပါ။

အဝိဇ္ဇာက အမှန်မသိအောင် ဖုံးကွယ်ထား တာကြောင့်တဏှာနဲ့
ဒုက္ခရောက်ကြောင်းတရားတွေကို မက်မက်မောမော ပြုမိကြတာ ဖြစ်ပါ
တယ်။ ၁၀ ဒုက္ခ၊ သံသရာဒုက္ခဆိုတဲ့ မကောင်းကွက်တွေကို မမြင်နိုင်
အဝိဇ္ဇာဖုံးထားလို့ ကောင်းတယ်ထင်ကာ တဏှာနဲ့ မက်မောတွယ်တာ
နေကြတာပါ။ တဏှာကြောင့် မဆုံးနိုင်အောင် ဒုက္ခရောက်ကြတာပါ။

သိသင့်တာသိခွင့်မပေး

၁၀ဒုက္ခ၊ သံသရာဒုက္ခတွေကို နည်းနည်းပါးပါး သိမြင်လို့လွတ်
မြောက်ချင်လာတဲ့ အခါမှာလည်း ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတွေကို အစစ်အမှန်
ပရမတ်ရောက်တဲ့အထိ မမြင်အောင် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တတွေကို
မသိမမြင်အောင် အဝိဇ္ဇာက ဖုံးထားတတ် ပြန်ပါတယ်။

အမှောင်ထဲ၊ ထူထပ်တဲ့အမှောင်ထုထဲ ရောက်နေသူဟာ အရှေ့၊
အနောက် တောင် မြောက် ဘာကိုမျှ မမြင်မထင်၊ ကိုယ့်လက်ကိုယ့်ခြေ
ကိုယ့်လမ်းကို တောင် မသိမြင်ဘဲရှိနေသလို သိသင့်တာတွေဘာ
တစ်ခုကိုမျှ သိခွင့်မပေးတာဟာ အဝိဇ္ဇာရဲ့သဘော သဘာဝပါ။

- ဒုက္ခသစ္စာ - ဆင်းရဲခြင်းအမှန်တရား
- သမုဒယသစ္စာ - ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်းအမှန်တရား
- နိရောဓသစ္စာ - ဆင်းရဲချုပ်ရာအမှန်တရား
- မဂ္ဂသစ္စာ - ဆင်းရဲချုပ်ကြောင်းအမှန်တရား

ဆိုတဲ့ သစ္စာလေးပါး အမှန်တရားတွေနဲ့ မှန်ကန်တဲ့ အကြောင်း၊
မှန်ကန်တဲ့ အကျိုးတရားတွေဟာ သိမြင် ရမယ့် သဘောတရားတွေပါ။

သိမြင်ရမယ့် သဘောမှန်တွေကို ထင်ထင်ရှားရှား သိခွင့်မပေး၊
သိအောင်ပြုခွင့်မပေး၊ မြင်ခွင့်မပေး၊ မြင်အောင်ပြုခွင့်မပေး၊ ထိုးထွင်းသိဖို့
လျော်စွာသိဖို့ မဖောက် မပြန်သိဖို့ ခွင့်မပေး ခွင့်မပြုတာ အဝိဇ္ဇာပါ။

လူမိုက်ဖြစ်အောင်လုပ်

မစူးမစမ်း မဆင်မခြင် မိုက်မဲစွာပြုတဲ့ ပညာမရှိသူ လူမိုက်ဖြစ်
လာအောင် ပြုတတ်တာ အဝိဇ္ဇာပါ။ “မရှိလေ ကောင်းလေ” ဆိုတဲ့
မကောင်းမှုတွေ ရရှိလာစေတာ၊ “ရှိလေ ကောင်းလေ” ဆိုတဲ့ ကောင်းမှု
တွေကို မရရှိစေတဲ့ သဘောဟာလည်း မိုက်မဲတဲ့ အဝိဇ္ဇာရဲ့သဘော
ပါပဲ။

ယခုဘဝမှာ မိကောင်းဖကောင်းဆရာသမားကောင်းတွေနဲ့
တွေ့နေကြုံနေရလို့ အခိုက်အတန့်အနေနဲ့လူကောင်းသူကောင်းသူ
တော်ကောင်းတွေ ဖြစ်နေကြပေမဲ့ အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်တတ်တဲ့
အဝိဇ္ဇာကို မပယ်ရသေးရင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ လူဆိုးတစ်ယောက်
ဖြစ်သွားနိုင်ပါသေးတယ်။

ဆိုးသွမ်းမိုက်မဲနေသူတစ်ယောက်ဟာ မသိမှုအဝိဇ္ဇာကို
ပယ်နိုင်လိုက်တာနဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပါ
တယ်။ အဝိဇ္ဇာရှိခြင်းနဲ့ မရှိခြင်းဟာ အဲဒီလောက်အထိ လူ့ဘဝမှာ
အရေးပါတယ်လို့ နားလည်သဘောပေါက်နေရမှာပါ။

သံသရာရှည်စေတတ်

အဝိဇ္ဇာသံယောဇဉ်ကို မပယ်ဖြတ်နိုင်သူ ကျင်လည်ရမယ့် သံသရာဟာ ရှည်လျားလှပါတယ်။ ဘယ်ကစလို့ အဝိဇ္ဇာစတင်ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ အစွန်းအစကိုတောင် မမြင်လောက်အောင် ရှိရပါတယ်။

“ရဟန်းတို့၊ ဤမည်သောမင်း၊ ဤမည်သောဘုရားရှင်ရဲ့လက်ထက် တော်မှ ရှေးဦးအဝိဇ္ဇာသည် မဖြစ်ပေါ်ခဲ့သေး။ ထိုမည်သော မင်း၊ ထိုမည်သော ဘုရားရှင်၏လက်ထက်တော်မှ နောက်ပိုင်းကာလ၌သာစ၍ဖြစ်ခဲ့ပြီဟု ဤသို့လျှင် အဝိဇ္ဇာ၏ရှေးဦးဖြစ်သော အစွန်းအစ အပိုင်းအခြားသည် မထင်ရှားပေ” လို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် မိန့်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

ကုသိုလ်စိတ်တွေ လုယက်ခံရ

လမ်းခရီးမှာ ထကြွသောင်းကျန်း လုယက် တိုက်ခိုက်တတ်တဲ့ ခိုးသားဓားပြတွေလို ကုသိုလ်စိတ်တွေကို တိုက်ခိုက်လုယူတတ်လို့ အဝိဇ္ဇာဟာ ခိုးသားဓားပြနဲ့ တူပါတယ်။

ကုသိုလ်ပြုသူမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ကုသိုလ်စိတ်တွေဟာ အဝိဇ္ဇာဟာ ခိုးသားဓားပြဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရတာနဲ့ ဘာတစ်မျှ မကျန်အောင် ပျောက်ပျက်ကုန်ပါတယ်။

စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းတွေ၊ ကောင်းကျိုးလိုလားတဲ့ အပြောအဆို အပြုအမူတွေဟာ အဝိဇ္ဇာဟာ ခိုးသားဓားပြတိုက်ခိုက်လုယူလိုက်တာနဲ့ အကုန်လုံးပါသွားပါတော့တယ်။

မင်းတုင် ကလန့်နဲ့တူ

အိမ်တံခါး၊ ခြံတံခါး၊ မြို့တံခါးတွေမင်းတုင်ထိုးကလန့်ချထားရင် အထဲကလူ အပြင်ထွက်လို့မရ၊ အပြင်ကလူ အထဲဝင်လို့ မရအောင် ပိတ်ဆို့သွားလို့ အဝိဇ္ဇာဟာ မင်းတုင်၊ ကလန့်နဲ့ တူပါတယ်။

အသွားအလာ အဝင်အထွက်တွေ ပြတ်စဲစေတတ်တဲ့ မင်းတုင်၊ ကလန့်လိုပဲ အဝိဇ္ဇာဟာလည်း နိဗ္ဗာန်ကို ဝင်ရောက်တတ်တဲ့ဉာဏ်ကို ပြတ်စဲရပ်တန့် သွားစေတတ်ပါတယ်။

မစင်နဲ့ ကစားသူများ

ဆင်းရဲဒုက္ခကို ဖြစ်စေတတ်တဲ့ အကုသိုလ် မှန်သမျှဟာ အဝိဇ္ဇာကြောင့် ဖြစ်ရပါတယ်။ မကောင်း မှု မကောင်းကျိုးမှန်သမျှဟာ အဝိဇ္ဇာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတာချည်းပါပဲ။ မစင်နဲ့ကစားသူတွေ လောကမှာကျင်လည်နေကြတဲ့ သတ္တဝါတို့ဟာ မကောင်းကျိုးပေးတတ်တဲ့ ကာမဂုဏ်ကို အပြစ်မမြင်တဲ့အတွက်၊ အကောင်းမြင်တဲ့အတွက် မစင်နဲ့ ကစားတဲ့ ကလေးသူငယ်တွေလို ဖြစ်ကြရပါတယ်။

ညစ်ပတ်နံ့ဇော်တဲ့ မစင်နဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကိုင်တွယ်ဆော့ကစားချင်တာဟာ ကလေးသူငယ်ရဲ့မသိနားမလည်မှုပါ။ နှစ်သက်ဖွယ်မဟုတ်တဲ့အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိဆိုတဲ့ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတွေကို တစိုက် မတ်မတ် တရှိုက်မက်မက် မက်မောခုံမင် နှစ်သက်နေတာဟာ အဝိဇ္ဇာ ဖုံးလွှမ်းခံထားရတဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့မသိ နားမလည်မှုပါ။

တစ်ကိုယ်လုံး ပေရေညစ်ပတ်လို့ မတင့်မတယ် ရွံစဖွယ်ဖြစ်ရတဲ့ မစင်ဆော့တဲ့ ကလေးငယ်လို ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲဆိုတဲ့ ဆင်းရဲ

၁၀၆ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ယုညိဿရ

ပေါင်းစုံတွေ့ကြုံပြီး ခုရောနှောင်ပါ နှစ်ဖြာဘဝမှာ မကောင်းကျိုးတွေ
ဆင့်ကာဆက်ကာရရှိနေတာဟာ အဝိဇ္ဇာပိတ်ဖုံးခံရတဲ့ လောကသံသရာ
ကျင်လည်ရတဲ့ သတ္တဝါတွေပါ။

ဒီအဖြစ်ဆိုးတွေက ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့အတွက် အဝိဇ္ဇာသံယောဇဉ်
ကြိုးကို အမြန်ဆုံးဖြတ်ချိုးကြရမှာပါ။ အဝိဇ္ဇာအနှောင်အဖွဲ့ကို သတိရှိရှိနဲ့
ဖြေနေကြရမှာပါ။

သံယောဇဉ်ပယ်သတ်နည်းပေး

သံယောဇဉ်ပယ်ဖြတ်နိုင်ဖို့အတွက် မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ္တန်မှာ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားထားတာ ရှိပါတယ်။

“ရဟန်းတို့၊ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မျက်စိကိုလည်း သိ၏။ အဆင်းတို့ကိုလည်း သိ၏။ ထိုနှစ်ပါးစုံကိုစွဲ၍ သံယောဇဉ်ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း သိ၏။ မဖြစ်သေးသော သံယောဇဉ်၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ ဖြစ်ပြီးသော သံယောဇဉ်၏ ပယ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ ပယ်ပြီးသော သံယောဇဉ်၏ နောင်အခါ မဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။”

“နားကိုလည်း သိ၏။ အသံတို့ကိုလည်း သိ၏။ ထိုနှစ်ပါးစုံကိုစွဲ၍ သံယောဇဉ်ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း သိ၏။ မဖြစ်သေးသော သံယောဇဉ်၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ ဖြစ်ပြီးသော သံယောဇဉ်၏ ပယ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ ပယ်ပြီးသော သံယောဇဉ်၏ နောင်အခါ မဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။”

“နာခေါင်းကိုလည်းသိ၏။ အနံ့တို့ကိုလည်း သိ၏။ထိုနှစ်ပါးစုံကို စွဲ၍သံယောဇဉ်ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း သိ၏။မဖြစ်သေးသော သံယောဇဉ်၏ ဖြစ်ကြောင်းကို လည်းသိ၏။ ဖြစ်ပြီးသောသံယောဇဉ်၏ ပယ်ကြောင်း ကိုလည်း သိ၏။ ပယ်ပြီးသောသံယောဇဉ်၏ နောင်အခါ မဖြစ်ကြောင်း ကိုလည်း သိ၏။”

“လျှာကိုလည်း သိ၏။ အရသာတို့ကိုလည်း သိ၏။ထိုနှစ်ပါးစုံကိုစွဲ၍ သံယောဇဉ်ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း သိ၏။ မဖြစ်သေးသော သံယောဇဉ်၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ ဖြစ်ပြီးသောသံယောဇဉ်၏ ပယ်ကြောင်း ကိုလည်း သိ၏။ ပယ်ပြီးသောသံယောဇဉ်၏ နောင်အခါ မဖြစ်ကြောင်းကို လည်းသိ၏။”

“ကိုယ်ကိုလည်း သိ၏။ အတွေ့အထိတို့ကို လည်းသိ၏။ထိုနှစ်ပါးစုံ ကိုစွဲ၍ သံယောဇဉ်ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း သိ၏။ မဖြစ်သေးသော သံယောဇဉ် ၏ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ ဖြစ်ပြီးသော သံယောဇဉ်၏ ပယ်ကြောင်း ကိုလည်း သိ၏။ ပယ်ပြီးသောသံယောဇဉ်၏ နောင်အခါ မဖြစ်ကြောင်း ကိုလည်း သိ၏။”

“စိတ်ကိုလည်း သိ၏။ သဘောတရားတို့ကိုလည်း သိ၏။ထိုနှစ်ပါးစုံ ကိုစွဲ၍ သံယောဇဉ်ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း သိ၏။ မဖြစ်သေးသော သံယောဇဉ် ၏ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ ဖြစ်ပြီးသော သံယောဇဉ်၏ ပယ်ကြောင်း ကိုလည်း သိ၏။ ပယ်ပြီးသော သံယောဇဉ်၏ နောင်အခါ မဖြစ်ကြောင်း ကိုလည်း သိ၏။” လို့ ဟောတော်မူခဲ့ပါတယ်။

သံယောဇဉ်တွေ ဘယ်လိုဖြတ်

သံယောဇဉ် ဘယ်နေရာမှာ ဖြစ်သလဲဆိုတာကို သိချင်ရင် နေ့စဉ် ဘဝမှာ “လူသားတွေ ဘာတွေ လုပ်နေကြသလဲ” လို့ ကြည့်ရပါမယ်။

မျက်စိနဲ့ကြည့်တဲ့အလုပ်၊ နားနဲ့နားထောင်တဲ့အလုပ်၊ နှာခေါင်းနဲ့ နှမ်းရှူတဲ့အလုပ်၊ လျှာနဲ့အရသာခံတဲ့အလုပ်၊ ကိုယ်နဲ့ ထိတွေ့တဲ့အလုပ်၊ စိတ်နဲ့ ကြံစည်စိတ်ကူးတဲ့အလုပ်လို့ အလုပ်ခြောက်မျိုးသာ လုပ်ကြပါတယ်။ မွေးကတည်းက သေတဲ့အထိ အလုပ်ခြောက်ခုနဲ့သာ အလုပ်ရှုပ်နေကြရတာပါ။

မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်ခြောက်မျိုးကိုသာ အလုပ်အကျွေးပြုနေကြရတဲ့ မပြီးနိုင် မဆုံးနိုင်တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်နေရတာပါ။ ဒီအလုပ်တွေ လုပ်ရင်းနဲ့ သံယောဇဉ်တွယ်နေကြတာပါ။ သံယောဇဉ်ဖြတ်ချင်ရင်လည်း ဒီအလုပ်တွေ လုပ်ရင်းနဲ့ သံယောဇဉ်ဖြတ်ကြရမှာပါ။

“မဖြစ်သေးသော သံယောဇဉ်၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ ဖြစ်ပြီးသော သံယောဇဉ်၏ ပယ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏” လို့ ဟောတော်

၁၁၀ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိယာရ

မူရာမှာသံယောဇဉ်၏ဖြစ်ကြောင်းဆိုတာအယောနိသောမနသိကာရ-
နလုံးသွင်းမှားခြင်းပါပဲ။

မသင့်မတော် မမှန်မကန် နလုံးသွင်းတာကို အယောနိသော
မနသိကာရ-နလုံးသွင်းမှားလို့ ဆိုပါတယ်။ လွယ်လွယ်နဲ့နားလည်
အောင်ပြောရရင်တော့ ရှုမှတ်မှုမပါ၊ သတိမပါတာကို အယောနိသော
မနသိကာရလို့ ပြောရမှာပါ။ ဒါကြောင့် ရှုမှတ်မှုမပါ၊ သတိမပါရင်
သံယောဇဉ်တွေ ဖြစ်လာတယ်လို့ ပြောရပါမယ်။

ဖြစ်ပြီးသော သံယောဇဉ်၏ ပယ်ကြောင်းကတော့ ယောနိသော
မနသိကာရ-နလုံးသွင်းမှန်ပါ။ သင့်တော်မှန်ကန်စွာ နလုံးသွင်းတာကို
ယောနိသော မနသိကာရ-နလုံးသွင်းမှန်လို့ ဆိုပါတယ်။ ရှုမှတ်မှု
သတိအမြဲရှိနေတာ အမြဲဖြစ်နေတာကို ယောနိသော မနသိကာရ လို့
ပြောရမှာပါ။ ဒါကြောင့် ရှုမှတ်မှုသတိပါရင် သံယောဇဉ်တွေ ပြတ်တယ်လို့
ပြောနိုင်ပါတယ်။

အဆင်းကိုမြင် သတိဝင်

အဆင်းကိုမြင် သတိဝင် သံယောဇဉ်ကိုပယ်နိုင်သည်

သံယောဇဉ်ပယ်လိုသူဟာ ကြည့်တဲ့နေရာမှာလည်းသတိတရား ပါနေရပါမယ်။ ကြည့်တိုင်းကြည့်တိုင်းမှာ သတိတရားပါသွားရင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ကြည့်ရာရောက်ပါတယ်။ သံယောဇဉ်မတွယ်အောင် ကြည့်ရာလည်းရောက်ပါတယ်။

“မျက်စိကိုလည်းသိ၏။ အဆင်းတို့ကိုလည်း သိ၏။ ထိုနှစ်ပါးစုံ ကိုစွဲ၍သံယောဇဉ်ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း သိ၏။ မဖြစ်သေးသောသံယောဇဉ် ၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ ဖြစ်ပြီးသော သံယောဇဉ်၏ပယ်ကြောင်း ကိုလည်း သိ၏။” လို့ ဟောတော်မူတဲ့အတွက်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်လို့ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာဖြစ်စေ၊ တမင်တကာ ကြည့်ချင်လို့ ကြည့်နေတဲ့ အခါမှာဖြစ်စေ အဆင်းတစ်ခုခုကို မြင်လိုက်ရင် သတိဝင်ဖို့လိုပါတယ်။

ကြည့်ချင် မြင်ချင်လို့ ကြည့်လိုက်တယ်ဆိုရင် ကြည့်ချင်တဲ့ စိတ် မြင်ချင်တဲ့စိတ်ကို “နာမ်” လို့ ရှုရပါမယ်။ ကြည့်လို့ မြင်နေတွေ့နေ

၁၁၂ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ရတာတွေက ရုပ်တရားပါ။ ကြည့်လို့ မြင်လိုက်ရတဲ့ အဖြူ၊ အစိမ်း၊ အနီ၊ အဝါ၊ အညို၊ အနက်စတဲ့ အရောင်အဆင်းတွေကို ရုပ်လို့ ရှုရပါတယ်။

မကြည့်ချင်မမြင်ချင်ပေမဲ့ မျက်စိအောက်ကိုရောက်လာလို့ တစ်ခုခု တစ်ယောက်ယောက်ကို မြင်တယ်ဆိုရင်လည်း ရုပ်လို့ ရှုရပါတယ်။ မကြည့်ပေမဲ့ မြင်နေတွေ့နေရတာတွေကလည်း ရုပ်တရားပါပဲ။ မြင်တယ်ဆိုတာ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ယောက်ျားမိန်းမကို မြင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အဖြူ အစိမ်း အနီအဝါ အညို အနက်စတဲ့ အရောင်တွေကို မြင်ရတာပါ။ မြင်ရတဲ့ အရောင်အဆင်းမျိုးစုံ အရောင်အသွေးမျိုးစုံက ရုပ်တရားပါ။

တစ်စုံတစ်ခုကို၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်လို့ အရောင်အဆင်းတစ်ခုခုကို မြင်တယ်ဆိုရင် ရုပ်လို့ ရှုရပါတယ်။ ရုပ် - ရုပ်လို့ ဆက်ကာဆက်ကာ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ မြင်တွေ့ရတာတွေကို သိတဲ့ စိတ်တွေဟာ နာမ်တရားပါ။ “နာမ်” လို့ ရှုရပါမယ်။ ဆက်ကာဆက်ကာ သိနေရင် ဆက်ကာဆက်ကာ “နာမ်” လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

မြင်ရာမှာ သတိကောင်ရင်

ရုပ်နာမ်တရားရှုမှတ်တယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ရှုမှတ်နိုင်ဖို့ သတိလိုအပ်ပါတယ်။ မြင်ရာမှာ ရပ်ပြီး ရှုမှတ်ဖို့ အတော်ကြီး သတိထားရပါတယ်။ သတိထားပြီး မရှုနိုင်ရင် မြင်ရာကတစ်ဆင့် သံယောဇဉ်တွေ ဝင်လာပါတယ်။

ရုပ်နာမ်လို့သာ မရှုနိုင်ရင် “ဘယ်သူလဲ... ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား၊ ရန်သူလား၊ မိတ်ဆွေလား၊ ချစ်စရာကောင်းလား၊ မုန်းစရာကောင်းလား” လို့ မြင်ရာကနေ အတွေးတွေ ဆင့်ပွားသွားတဲ့အတွက် -

၁။ ကြည့်လိုက် မြင်လိုက်ချိန်မှာ ချစ်တဲ့သူ နှစ်သက်စရာကောင်းတဲ့သူဆိုရင် ကာမရာဂသံယောဇဉ် (ချစ်ခြင်း အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၂။ ကြည့်လိုက်မြင်လိုက်ချိန်မှာ မချစ်တဲ့သူ မုန်းတဲ့သူဆိုရင် ပဋိပသံယောဇဉ် (မုန်းခြင်းအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၃။ မြင်ရတဲ့ဘဝမြင်နိုင်တဲ့ဘဝလေးကိုကျေနပ်နှစ်သက်နေရင်ဘဝ သံယောဇဉ် (ဘဝအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၄။ မြင်တွေ့နေသူကို ကိုယ်နဲ့နှိုင်းယှဉ်ပြီး ကိုယ်ကသာတယ်၊ ကိုယ်တော်တယ်လို့ မာန သံယောဇဉ် (မာန်မာန အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၅။ မြင်နေရသူကို ရုပ် နာမ်လို့မမြင်ဘဲ ငါ သူတစ်ပါး ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ယောက်ျားမိန်းမလို့မြင်တဲ့အတွက် ဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ် (အယူမှားအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၆။ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မြင်နေတာဟာ အကျင့်တရားမပါ အရှုအမှတ်လွတ်နေတာမို့ သီလဗ္ဗတပရမာသ သံယောဇဉ် (အကျင့်မှားအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၇။ မရှုမမှတ်တာဟာ ဘုရားစကားတော်ကို မလိုက်နာရတာနာသုံးပါး၊ ကံကံရဲ့အကျိုးတရားကိုယုံမှားသံသယဖြစ်ရာရောက်တာမို့ဝိစိကိစ္ဆာ သံယောဇဉ် (သံသယအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၈။ မြင်ရသူက ကိုယ့်ထက်သာရင် မနာလိုတာမို့ ဣဿာ သံယောဇဉ် (မနာလိုခြင်းအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၉။ မြင်တွေ့ရသူကိုမပေးနိုင်မကမ်းနိုင်နှမြောတွန့်တိုမှုဝင်လာရင် မစ္ဆရိယ သံယောဇဉ် (နှမြောဝန်တိုခြင်းအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၁၀။ မြင်ရာမှာ မရှုမှတ်မိ အမှန်ကိုမသိလို့အဝိဇ္ဇာ သံယောဇဉ် (မသိခြင်းအနှောင်အဖွဲ့) တို့ဖြစ်လာပါတယ်။

အသံကြားရင် သတိဝင်

အသံကြားရင် သတိဝင် သံယောဇဉ်ကိုပယ်နိုင်သည်

မျက်စိကမှ မကြည့်ချင်ရင် မှိတ်ထားပြီး မပတ်သက်အောင်နေလို့ ရပါသေးတယ်။ နားကတော့ အသံမျိုးစုံကို နားထောင်ချင်သည် ဖြစ်စေ၊ နားမထောင်ချင်သည်ဖြစ်စေ ကြားနေရပါတယ်။ ကြားရာမှလည်း သံယောဇဉ်မဝင်အောင် ကြားရတဲ့ အသံမှန်သမျှကိုလည်း တရား ဖြစ်အောင်သတိထားနေရမှာပါ။ ဝိပဿနာဖြစ်အောင် သတိကပ်ရှုမှတ် နေရမှာပါ။

“နားကိုလည်း သိ၏။ အသံတို့ကိုလည်း သိ၏။ ထိုနှစ်ပါးစုံကိုစွဲ၍ သံယောဇဉ်ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း သိ၏။ မဖြစ်သေးသော သံယောဇဉ်၏ ဖြစ်ကြောင်းကို လည်းသိ၏။ ဖြစ်ပြီးသော သံယောဇဉ်၏ ပယ်ကြောင်း ကိုလည်း သိ၏” လို့ ဟောတော်မူတာမို့ နားနဲ့အသံကို ကြားတဲ့အခါမှာ ရှုကွက်သုံးခု သတိပြုရှုမှတ်နိုင်ပါတယ်။

၁။ ကြားရတဲ့ အသံမျိုးစုံ သဒ္ဒါရုံကို ရုပ်လို့ရှုပါ။

၂။ ကြားတတ်တဲ့သောတပညာဒ - နားကိုရုပ်လို့ရှုပါ။

၃။ ကြားရချိန်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကြားသိ စိတ်ကို နာမ်လို့ ရှုမှတ်ပါ။

သတိတရားနဲ့ဆင်ခြင် နားမထောင်ရင်

နားကနေ ဝင်ရောက်လာတဲ့ အသံတွေဟာ ရုပ်တရားပါ။ အသံတွေကို ကြားတတ်၊ နားထောင်တတ်တဲ့သောတပညာဒ နားဆိုတာ ကိုယ်ထဲပါတာမို့ ရုပ်တရားပါ။ ရုပ်လို့ရှုရပါမယ်။

ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းဖြစ်တဲ့ နားကတစ်ဆင့် ကြားရတဲ့အသံ အားလုံးဟာ ကိုယ်နဲ့ဆက်စပ်တာမို့ ရုပ်တရား ဖြစ်ပါတယ်။ ငိုသံ ရယ်သံ သီချင်းဆိုသံ တရားဟောသံ စကားပြောသံ အော်သံ ဟစ်သံ၊ နားခံသာတဲ့အသံ၊ နားမခံသာတဲ့အသံ အားလုံးဟာ ရုပ်တရားတွေပါ။ ရုပ်လို့ရှုရပါမယ်။

အသံနဲ့နားထိခိုက်မိတဲ့အချိန်မှာ၊ အသံရုပ်ကသောတပညာဒရုပ်ကို လာရောက် ထိခတ်တဲ့ အချိန်မှာ အသိစိတ် ဖြစ်ပေါ်ပါတယ်။ “ဘယ်က အသံပဲ၊ ဘာသံပဲ” လို့ သိပါတယ်။ အဲဒီလို ကြားလို့သိလာတဲ့ အသိစိတ် ကြားသိစိတ်ဟာ နာမ်တရားပါ။ နာမ်လို့ ရှုမှတ်ရပါမယ်။

၁။ အသံကို ကြားလိုက်လို့ ကြိုက်တယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ချစ်သူရဲ့ အသံ၊ နှစ်သက်စရာကောင်းတဲ့သူရဲ့အသံဆိုရင် ကာမရာဂသံယောဇဉ် (ချစ်ခြင်းအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၂။ အသံကို ကြားလိုက်လို့ မကြိုက်ဘူး၊ မကောင်းဘူး၊ မချစ်တဲ့သူ၊ မုန်းတဲ့သူရဲ့အသံဆိုရင် ပဋိယသံယောဇဉ် (မုန်းခြင်း အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၁၁၆ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

၃။ ဝီဝိသသ ကြည်ကြည်လင်လင်ကြားရတဲ့ဘဝကြားနိုင်တဲ့ဘဝလေးကို ကျေနပ်နှစ်သက်နေရင် ဘဝသံယောဇဉ် (ဘဝ အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၄။ ပြောနေသူကို ကိုယ်နဲ့နှိုင်းယှဉ်ပြီး ကိုယ်ကသာတယ်၊ ကိုယ်တော်တယ်လို့ ထင်မြင်နိုင်ယှဉ်နေရင် မာန သံယောဇဉ် (မာန်မာန အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၅။ ပြောနေသူကို ရုပ် နာမ်လို့မမြင်ဘဲ ငါ သူတစ်ပါး ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ယောက်ျား မိန်းမလို့ မြင်တဲ့အတွက် ဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ် (အယူမှား အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၆။ ကြားရာမှာ သတိနဲ့မရှုရင် အကျင့်တရားမပါ အရှုအမှတ်လွတ် နေတာမို့ သီလဗ္ဗတပရာမာသ သံယောဇဉ် (အကျင့်မှား အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၇။ ရတနာသုံးပါး၊ ကံ ကံရဲ့အကျိုးတရားကို ယုံမှားသံသယ ဖြစ်တာမို့ ဝိစိကိစ္ဆာ သံယောဇဉ် (သံသယအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၈။ ပြောနေသူက ကိုယ့်ထက်သာရင် မနာလိုတာမို့ ကုဿာ သံယောဇဉ် (မနာလိုခြင်း အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၉။ ပြောနေသူကို မပေးနိုင်မကမ်းနိုင်နှမြောတွန့်တိုမှု ဝင်လာရင် မစ္ဆရိယ သံယောဇဉ် (နှမြောဝန်တိုခြင်း အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၁၀။ ကြားရာမှာ မရှုမှတ်မိ အမှန်ကိုမသိလို့ အဝိဇ္ဇာ သံယောဇဉ် (မသိခြင်း အနှောင်အဖွဲ့) တို့ဖြစ်လာပါတယ်။

နားချမ်းသာတယ်ဆိုတာ

အသံကို ကြားလို့ အသံကို ရုပ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ ကြားတတ်တဲ့သဘောကို ရုပ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ ကြားသိစိတ်ကို နာမ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်သည် ဖြစ်စေ နားချမ်းသာသွားပါတယ်။

ရုပ် ရုပ်၊ နာမ် နာမ်လို့သာ ရှုမှတ်နေတဲ့အတွက် နားချမ်းသာသွားပါတယ်။ ဘယ်လိုအသံမျိုးပဲဖြစ်နေပါစေ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ရှုမှတ်နေသူဟာ နားတွေ မပူဘဲ အစဉ်အမြဲ နားအေးနေပါတယ်။

ရှုမှတ်နေသူအတွက် ဆဲသံ၊ ဆိုသံ၊ ငိုသံ၊ ညည်းသံ၊ ဆူညံ အော်ဟစ်သံတွေဟာ ရှုစရာတွေ ဖြစ်လာတာမို့ လောကအလယ်မှာ စိတ်အေးချမ်းသာစွာ နေရပါတယ်။

အနံ့ရှူရင် သတိဝင်

အနံ့ရှူရင် သတိဝင် သံယောဇဉ်ကိုပယ်နိုင်သည်

လူတိုင်းလူတိုင်း အနံ့မျိုးစုံကို ကြုံရင်ကြုံသလို နမ်းရှူကြတာဟာ နှာခေါင်းနဲ့ နမ်းရှူကြတာပါ။ သံယောဇဉ်ဖြတ်ချင်သူဟာ နမ်းရှူရာမှာလည်း သတိတရားပါရပါမယ်။

နှာခေါင်းကနမ်းရှူတဲ့ အလုပ်ကို အမြဲလုပ်နေတာဆိုတော့ နမ်းရှူရာမှာရှုမှတ်မှုပါတဲ့ နမ်းရှူမှုနဲ့ အရှုအမှတ် မပါတဲ့နမ်းရှူမှုလို့ နှစ်မျိုးခွဲနိုင်ပါတယ်။ ရုပ် နာမ်လို့ ဆင်ခြင် သတိထားပြီး နမ်းရင် ရှုမှတ်မှု ပါဝင်ပါတယ်။ ရုပ်နာမ်ကို သတိထားဆင်ခြင်မှုမရှိရင် အရှုအမှတ် မပါပါဘူး။

“နှာခေါင်းကိုလည်းသိ၏။ အနံ့တို့ကိုလည်း သိ၏။ ထိုနှစ်ပါးစုံကို စွဲ၍သံယောဇဉ်ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း သိ၏။ မဖြစ်သေးသော သံယောဇဉ်၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ ဖြစ်ပြီးသောသံယောဇဉ်၏ ပယ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏” လို့ ဟောတော်မူတာမို့အရှုအမှတ်ပါအောင် နမ်းရှူမယ်ဆိုရင် -

- ၁။ အနံ့မျိုးစုံ ဂန္ဓာရုံကို ရုပ်လို့ ရှုရပါမယ်။
 ၂။ နှမ်းတဲ့ နှာခေါင်း ယာနပသာဒကို ရုပ်လို့ ရှုရပါမယ်။
 ၃။ နှမ်းရှူချိန်မှာ ဖြစ်လာတဲ့ နံသိစိတ်ကို နှမ်းလို့ရှုရပါမယ်။
 ရှုစရာသုံးမျိုးထဲက တစ်မျိုးမျိုးကို ရှုမှတ်ရင်းနဲ့နှမ်းဖို့လိုပါတယ်။

နှာခေါင်းထဲ အနံ့တွေဝင်လာရင်

အနံ့တွေ လက်ခံတတ်၊ နှမ်းရှူတတ်တဲ့ယာနပသာဒ နှာခေါင်းဟာ ကိုယ်နဲ့ ဆက်စပ်နေလို့ ရုပ်တရားပါ။ ရုပ်လို့ ရှုရပါမယ်။

လူရဲ့နှာခေါင်းပေါက်ထဲ ဝင်ရောက်လာတဲ့ အမျိုးမျိုးသောအနံ့တွေဟာ ရုပ်တရားပါ။ ရုပ်လို့ ရှုရပါမယ်။

အနံ့ရယ် နှာခေါင်းရယ် ပေါင်းဆုံမိတဲ့အချိန်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ နံသိစိတ်က နှာခေါင်းပါ။ နှာခေါင်းလို့ ရှုရပါမယ်။

စားသောက်ဖွယ်ရာအဖြာဖြာကပေါ်ထွက်လာတဲ့ထမင်းနဲ့ ဟင်းနဲ့၊ မုန့်ပဲသရေစာနဲ့တွေ့ဟာရုပ်တရားပါ။ အလှ အပအသုံးအဆောင် သနပ်ခါး၊ ရေမွှေး၊ ပေါင်ဒါ၊ ပန်းစတာတွေရဲ့အနံ့ကလည်း ရုပ်တရားပါ။

ထမင်းဝိုင်း ထိုင်လို့ ထမင်း၊ ဟင်းနဲ့ရလာရင် ရုပ်လို့ ရှုရပါမယ်။ သနပ်ခါး၊ ပေါင်ဒါလိမ်းရင်း၊ ပန်းပန်ရင်း သနပ်ခါးနဲ့ပေါင်ဒါနဲ့တွေ့ ရရင် ရုပ်လို့ ရှုရပါမယ်။ နှာခေါင်းထဲ ဝင်လာသမျှမွှေးတဲ့အနံ့၊ သင်းပျံ့တဲ့အနံ့၊ တူးခြစ်တဲ့အနံ့၊ ပုပ်သိုးတဲ့အနံ့စတဲ့ အနံ့မျိုးစုံဟာ ရုပ်တရားတွေပါ။ ရုပ်လို့ရှုရပါတယ်။

သံယောဇဉ်ပယ်ချင်သူဟာ နှမ်းချင်လို့ နှမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ မရှူချင် မနှမ်းချင်ဘဲ နှာခေါင်းထဲဝင်လာလို့ဖြစ်စေ ဘယ်လိုအနံ့ကို ရ-ရ...ရုပ်လို့ ရှုရပါတယ်။

၁၂၀ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

“ဘာအနံ့ပဲလို့” သိတဲ့စိတ် ပေါ်တာနဲ့သိစိတ်ကို အလွတ်မပေးဘဲ နာမ်လို့ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဓမ္မာတယ်၊ နံတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ မကောင်းဘူး၊ ကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်ဘူးလို့ မခွဲခြားဘဲ အနံ့မှန်း သိလိုက်တာနဲ့နာမ်လို့ ရှုလိုက်ရပါမယ်။

နံတဲ့နေရာတွင် သတိမပါရင်

၁။ အနံ့တစ်မျိုးရလိုက်လို့ ကြိုက်တယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ချစ်သူရဲ့ အနံ့၊ နှစ်သက်စရာကောင်းတဲ့ အနံ့ဆိုရင် ကာမရာဂသံယောဇဉ် (ချစ်ခြင်းအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၂။ အနံ့တစ်မျိုးရလိုက်လို့ မကြိုက်ဘူး၊ မကောင်းဘူး၊ မနှစ်သက်ဘူးဆိုရင် ပဋိဃသံယောဇဉ် (မှန်းခြင်းအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၃။ သဘောကျတဲ့ အနံ့လေးကို စိတ်တိုင်းကျ နာမ်းရှုရတဲ့ဘဝ၊ ခံစားနိုင်တဲ့ဘဝလေးကို ကျေနပ်နှစ်သက်နေရင် ဘဝသံယောဇဉ် (ဘဝအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၄။ သူမှာရှိတဲ့အနံ့နဲ့ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့အနံ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ကိုယ်ကသာတယ်၊ ကိုယ့်ဟာကသာကောင်းတယ်လို့ ထင်မြင်နှိုင်းယှဉ်နေရင် မာနသံယောဇဉ် (မာန်မာန အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၅။ အနံ့တွေနဲ့ အနံ့ရှိရာတွေကို ရုပ် နာမ်လို့မမြင်ဘဲ ငါ သူတစ်ပါး ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ယောကျ်ား မိန်းမလို့ မြင်တဲ့အတွက် ဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ် (အယူမှားအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၆။ သတိနဲ့မနမ်းရှုရင် အကျင့်တရားမပါ အရူအမှတ်လွတ်နေတာမို့ သီလဗ္ဗတပရာမာသ သံယောဇဉ် (အကျင့်မှား အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၇။ မရှုမမှတ်တာဟာ ဘုရားစကားတော်ကို မလိုက်နာ ရတနာ သုံးပါး၊ ကံ ကံရဲ့အကျိုးတရားကို ယုံမှားသံသယဖြစ်တာမို့ ဝိစိကိစ္ဆာ သံယောဇဉ်(သံသယ အနှောင်အဖွဲ့)ဖြစ်လာပါတယ်။

၈။ အခြားသူပိုင်ဆိုင်တဲ့အနံ့တွေက ကိုယ့်ထက်သာရင် မနာလို တာမို့ ကုဿာ သံယောဇဉ်(မနာလိုခြင်း အနှောင်အဖွဲ့)ဖြစ်လာပါတယ်။

၉။ အနံ့ကို အကြောင်းပြုပြီး နှမြောတွန့်တိုမှုဝင်လာရင် မစ္ဆရိယ သံယောဇဉ်(နှမြောဝန်တိုခြင်း အနှောင်အဖွဲ့)ဖြစ်လာပါတယ်။

၁၀။ နမ်းရှူရာမှာ မရှုမှတ်မိ အမှန်ကိုမသိလို့အဝိဇ္ဇာ သံယောဇဉ် (မသိခြင်း အနှောင်အဖွဲ့)တို့ဖြစ်လာပါတယ်။

အစာစားရင် သတိဝင်

အစာစားရင် သတိဝင် သံယောဇဉ်ကိုပယ်နိုင်သည်

စားသောက်တဲ့ရာမှာ အရှုအမှတ် မလွတ်အောင် စားသောက် တတ်ဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ ရုပ်နာမ်တရားတွေကိုရှုမှတ်ရင်းစားသောက် တာဟာ သံယောဇဉ်မတွယ်ဘဲ စားသောက်ရာ ရောက်ပါတယ်။

စားသောက်ရာမှာ ရှုမှတ်ဖို့အတွက် “လျှာကိုလည်း သိ၏။ အရသာတို့ကိုလည်း သိ၏။ ထိုနှစ်ပါးစုံကိုစွဲ၍ သံယောဇဉ်ဖြစ်ခြင်း ကိုလည်း သိ၏။ မဖြစ်သေးသော သံယောဇဉ်၏ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ ဖြစ်ပြီးသောသံယောဇဉ်၏ ပယ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏” လို့ ဟောထားပါတယ်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စားသောက်နေကြတဲ့ ချို၊ ချဉ်၊ စပ်၊ ငန့်၊ ခါး၊ အဖန် ခြောက်တန်သော အရသာတွေဟာ ရုပ်တရားပါ။ အစားအစာတွေရဲ့ အရသာကို ခံစားတတ်တဲ့ ဇီဝါပသာဒလျှာဟာလည်း ရုပ်တရားပါ။ ချိုတယ်၊ ချဉ်တယ်၊ ငန့်တယ်လို့ သိတဲ့အသိ၊ စားသိစိတ်ကတော့ နာမ်တရားပါ။

အစားအသောက်တွေကို စားသောက်တဲ့ နေရာမှာ ကောင်းတယ်၊ မကောင်းဘူး၊ မြိန်တယ်၊ မမြိန်ဘူး၊ ပေါ့တယ်၊ ငန်တယ်၊ အရသာ ရှိတယ်၊ မရှိဘူးလို့ ခွဲခြားမှု မပြုဘဲ ရုပ်နာမ်ကိုသာ အာရုံစိုက် ခွဲခြားရှုမှတ် စားတတ်ရပါမယ်။

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒ

ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး သက်တော်ထင်ရှားရှိ စဉ်ကအစား အသောက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တပည့်တို့အား ဩဝါဒပေးရာမှာ “သူများမြှောက်ပေးတိုင်း နင်းကန် မစားရဘူး။ ငါတို့တော့အစာနဲ့ ပတ်သက်လို့ဘယ်တော့မျှသူများမြှောက်တာ မခံဘူး။ ကွင်းကောက်က ငါ့ဒကာကြီး ဦးကျော်စိန်ကို သတိရတယ်။ တို့ကွင်းကောက်မှာ ဥပုသ်နေ့မှာ ဥပုသ်သည်တွေ ဆွမ်းချိုင့်တွေနဲ့ ခုံမှာ ဆွမ်းဟင်းချိုင့်တွေ အပြည့်ပဲ။ ဒကာ ဒကာမတွေက “တပည့်တော်တို့ ဟင်းတွေ ဘုဉ်းပေး ပါဦး” ဆိုပြီး လျှောက်နေကြတာ။

ငါတို့က မှတ်သင့်တာမှတ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုထောက်ပြ ပြောဆို ပေးတဲ့လူဆို ကျေးဇူးတင်တယ်။ ငါတို့ရဲ့ဆရာပဲဆိုပြီး ကျေးဇူးရှင် အနေနဲ့ ကျေးဇူးတင်တယ်။ အခုခုံဝိုင်းမှာ ဟင်းအပြည့်နဲ့ ဘုဉ်းပေးရတာ လည်း ဘုန်းကြီးတို့ နှစ်ပါးဘဲ။ ဘုန်းကြီးက ကိုယ်နဲ့သင့်တင့်တဲ့ အစာကိုပဲ စားလေ့ရှိတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ သူများတွေက အနားမှာ ဘုဉ်းပေးပါပြောလဲ အားမနာဘူး။ မဟုတ်ရင် ကိုယ်ပဲ ဒုက္ခရောက်မှာ။

ဒကာကြီးက အနားမှာနေပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ “ဘုန်းကြီးနော်၊ ဒကာမတွေမြှောက်ပေးတိုင်း မဘုဉ်းနဲ့တဲ့။ ဒီကျောင်းမှာ ဒကာမတွေ မြှောက်ပေးလို့ အကုန်စားတဲ့ဘုန်းကြီး သုံးပါး ပျံလွန်တော်မူပြီ”တဲ့။ အဲဒါအစားနဲ့ပတ်သက်ပြီး မဆင်ခြင်လို့ပဲ။

၁၂၄ ♦ မဃဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

အစားငမ်းလို့၊ အစားလွန်လို့၊ အစားနဲ့ပတ်သက်ပြီး သေတာ ဟန်မကျပါဘူး။ ပြီးတော့အစားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကျန်းမာဖြစ်တာ တော်တော်ရုက်စရာကောင်းတယ်။ တချို့အစားလောဘကြီးတယ်။ အစားဆိုငမ်းငမ်းတက်ပဲ။ ကိုယ်နဲ့တည့်တယ်။ မတည့်တယ်ကိုမဆင်ခြင် တော့ဘူး။ ငါတို့ငယ်ဆရာတော် တစ်ပါး ဒကာမကြီးတစ်ယောက် ဒီလိုပဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဆရာတော်ကို အစားဆင်ခြင်ဘို့ပြောရင် “ဘာမျှ လာမပြောနဲ့ နင်က ဆရာလား၊ ငါကဆရာလား” ဆိုပြီး ကျွေးသမျှ အကုန်မဆင်မခြင်စားတာ။ မတည့်တဲ့ အစာတွေစားပြီး ပျံလွန်တော်မူ တာပဲ။ ဒကာမကြီးတစ်ယောက်လည်း ဒီလိုပဲ။ “အစားနဲ့ပတ်သက်ပြီး လာမတားနဲ့။ အစာမဝင်ရင်လည်း တုတ်နဲ့ထိုးချမယ်” တဲ့။ အဲဒါ သေတာပဲ။

ဒါကြောင့်အစားဟာ အသက်ရှည်ဖို့စားပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့သင့်တဲ့ အစာကိုပဲ စားရမယ်။ စားတဲ့အချိန်မှာလည်း ဝမ်းကိုချင့်ပြီးစားရ တယ်။ စားတာကလည်း အမျိုးမျိုးရှိသေးတယ်။ နေပွင့်တဲ့အချိန်မှာ ဗိုက်တင်းအောင်စားလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ မိုးအေးတဲ့အချိန်မှာဆိုရင် အစားလျော့စားရတယ်။

အပြင်ကလည်း အေးတယ်။ အအေးပတ်ပြီး အစာမကြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒါကုရခက်တယ်။ ငါတို့တော့ မဝတဝဲ စားတယ်။ လျော့စားရတယ်။ အထဲမှာ အစာမရှိရင် ထုတ်စရာမလိုဘူး။ အထဲမှာ အစာအများကြီးရှိပြီး အစာမကြေဖြစ်ရင် ထုတ်စရာလိုတယ်။ ဒါကြောင့်စားတဲ့အခါမှာ ကြိုက်တိုင်း၊ ကောင်းတိုင်း၊ ကြုံတိုင်း၊ ဆုံတိုင်း အလွန်အကျွံမစားရဘူးတဲ့။ ကိုယ်နဲ့သင့်တင့်တဲ့အစာတောင်မှ ချင့်ပြီး မျှတရုံစားရမယ်။ မသင့်တဲ့အစာဆိုရင် မစားဘဲ နေတာအကောင်းဆုံးပဲ။ ရေသောက်နေလိုက်ပြီးတာပဲ။

တို့ဆို တရားလျှောက်ဟောရင်းနဲ့ မနက်မှာ ဆွမ်းစားများသွားရင် နေ့လယ်မှာ ဆွမ်းမစားတော့ဘဲ ငှက်ပျောသီးလို သရေစာလောက်နဲ့ပဲ တော်ပြီ။ တစ်ခါတလေ ဘာမျှမစားတော့ဘဲ ညနေကျမှ ဖျော်ရည်တွေနဲ့ ပြီးသွားတယ်။ အစာနည်းလို့ ဘာမျှမဖြစ်ဘူး။ အစာများလို့ဖြစ်တာ။ ဒါကြောင့် မိုးအေးတဲ့အခါ အစာလျော့ပြီးမျှတရုံစားရတယ်။ အလွန် ဝအောင်မစားရဘူး” ဟု ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

တရားဟောရာမှာလည်း မကြာခဏဆိုသလို “အရှုအမှတ်နှင့် စားရင် စားရင်းသောက်ရင်းနှင့် ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်း၊ “အစာလည်းဆေး ဆေးလည်းအစာ” “တန်ဆေးလွန်ဘေး” ဖြစ်တာမို့ ကျန်းမာရေးအတွက် သတိထားဆင်ခြင်စားသောက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးခဲ့ပါတယ်။

စားတဲ့နေရာတွင် သတိမပါရင်

၁။ အစားအစာတစ်မျိုးရလိုက်လို့ ကြိုက်တယ်၊ ကောင်းတယ်၊ နှစ်သက်တယ်ဆိုရင် ကာမရာဂသံယောဇဉ် (ချစ်ခြင်း အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၂။ အစားအစာတစ်မျိုးမျိုးကို ရလိုက်လို့ မကြိုက်ဘူး၊ မကောင်း ဘူး၊ မနှစ်သက်ဘူးဆိုရင် ပဋိဿသံယောဇဉ် (မုန်းခြင်း အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၃။ သဘောကျတဲ့ အစားအစာတွေကို စိတ်တိုင်းကျ စားသောက် ရတဲ့ဘဝ၊ စားသောက်ခံစားနိုင်တဲ့ဘဝလေးကို ကျေနပ်နှစ်သက်နေရင် ဘဝသံယောဇဉ် (ဘဝ အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၄။ သူ့မှာရှိတဲ့ အစားအစာနဲ့ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အစားအစာကို နှိုင်းယှဉ်ပြီး ကိုယ်ကသာတယ်၊ ကိုယ့်ဟာကသာကောင်းတယ်လို့

၁၂၆ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ထင်မြင်နှိုင်းယှဉ်နေရင် မာန သံယောဇဉ် (မာန်မာန အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၅။ အစားအစာတွေကို ရုပ် နာမ်လို့မမြင်ဘဲ ငါ သူတစ်ပါး ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ယောက်ျား မိန်းမနဲ့ဆက်စပ်လို့ မြင်တဲ့အတွက် ဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ် (အယူမှားအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၆။ သတိနဲ့မစားမသောက်ရင်အကျင့်တရားမပါအရှူအမှတ်လွတ် နေတာမို့သီလဗ္ဗတပရာမာသ သံယောဇဉ် (အကျင့်မှား အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၇။ မရှုမမှတ် စားတာဟာ ဘုရားစကားတော်ကို မလိုက်နာ ရတနာသုံးပါး၊ ကံ ကံရဲ့အကျိုးတရားကို ယုံမှားသံသယဖြစ်တာမို့၊ ဝိစိကိစ္ဆာ သံယောဇဉ် (သံသယ အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၈။ အခြားသူပိုင်ဆိုင်တဲ့အစားအစာတွေက ကိုယ်စားနေတဲ့ အစားအစာနဲ့စာရင် ပိုကောင်းနေတာကို မနာလိုတာမို့၊ ဣဿာ သံယောဇဉ် (မနာလိုခြင်းအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၉။ အစားအစာကို အကြောင်းပြုပြီး နှမြောတွန့်တိုမှု ဝင်လာရင် မစ္ဆရိယ သံယောဇဉ် (နှမြောဝန်တိုခြင်းအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၁၀။ စားသောက်ရာမှာ မရှုမှတ်မိ အမှန်ကို မသိလို့အဝိဇ္ဇာ သံယောဇဉ် (မသိခြင်းအနှောင်အဖွဲ့) တို့ဖြစ်လာပါတယ်။

ကိုယ်နဲ့ထိရင် သတိဝင်

ကိုယ်နဲ့ထိရင် သတိဝင် သံယောဇဉ်ကိုပယ်နိုင်သည်

ကိုယ်နဲ့ဆက်စပ်တာကို ရှုမှတ်တဲ့နည်းကို မြတ်စွာဘုရားက “ကိုယ်ကိုလည်းသိ၏။အတွေ့အထိတို့ကိုလည်းသိ၏။ထိုနှစ်ပါးစုံကိုစွဲ၍ သံယောဇဉ် ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း သိ၏။ မဖြစ်သေးသော သံယောဇဉ်၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းသိ၏”လို့ ဟောပြပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှုမှတ်ရာမှာလည်း သုံးမျိုးသုံးဌာန မှာရှုလို့ရပါတယ်။

၁။ အထိအတွေ့မျိုးစုံ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကို ရုပ်လို့ ရှုရပါမယ်။

၂။ ထိတွေ့တတ်တဲ့ ကာယပဿာဒ ကိုယ်ကို ရုပ်လို့ရှုရပါမယ်။

၃။ ထိတွေ့ချိန်မှာဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ထိသိစိတ်ကို နာမ်လို့ ရှုရပါမယ်။

မိမိရဲ့ခန္ဓာကိုယ် တစ်နေရာရာနဲ့ တစ်စုံတစ်ခုတို့ထိခိုက်တဲ့အခါမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကြမ်းအနု အပူအအေးစတာတွေဟာ ရုပ်တရားပါ။ ရုပ်လို့ ရှုရပါမယ်။

၁၂၈ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပဋိဿရ

အပူအအေး၊ အကြမ်းအနုသဘောတွေနဲ့ ထိမိတွေ့မိတာက ကာယ ပသာဒ ရုပ်တရားပါ။ ကိုယ်မှာ ပေါ်လာတဲ့သဘောပါ။ ရုပ်လို့သာ ရှုရပါမယ်။

ထိတွေ့ချိန်မှာ ပူတဲ့အေးတဲ့သဘောနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ထိချိန်မှာ ပူတယ်အေးတယ်လို့ သိတဲ့စိတ်က နာမ်တရားပါ။ နာမ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ကြမ်းတမ်းစွာ ထိခိုက်မိချိန်မှာ ကြမ်းတယ်လို့ သိတဲ့စိတ်၊ နူးညံ့တာနဲ့ ထိတွေ့မိချိန်မှာ နူးညံ့တယ်လို့ သိတဲ့စိတ်က နာမ်တရားပါ။ နာမ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ပြင်ပက ထိတွေ့နိုင်တဲ့ အာရုံတို့ ထိခိုက်ပေါင်းဆုံမိတဲ့ အချိန်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ထိသိစိတ်၊ ကာယဝိညာဏ် စိတ်ကို နာမ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ထိတွေ့ရာတွင် သတိမပါရင်

၁။ တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ ထိတွေ့လိုက်လို့ ထိတွေ့မှုကို ကြိုက်တယ်၊ သဘောကျတယ်၊ နှစ်သက်တယ်ဆိုရင် ကာမရာဂသံယောဇဉ် (ချစ်ခြင်း အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၂။ တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ ထိတွေ့လိုက်လို့ ထိတွေ့မှုကို မကြိုက်ဘူး၊ သဘောမကျဘူး၊ မနှစ်သက်ဘူးဆိုရင် ပဋိဿသံယောဇဉ် (မုန်းခြင်း အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၃။ သဘောကျတဲ့ အထိအတွေ့တွေကို စိတ်တိုင်းကျ ခံစားရတဲ့ ဘဝ၊ ခံစားနိုင်တဲ့ ဘဝလေးကို ကျေနပ်နှစ်သက်နေရင် ဘဝသံယောဇဉ် (ဘဝအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၄။ သူ့မှာရှိတဲ့ အထိအတွေ့နဲ့ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အထိအတွေ့ကို

နှိုင်းယှဉ်ပြီး ကိုယ်ကသာတယ်၊ ကိုယ့်ဟာကသာကောင်းတယ်လို့ ထင်မြင်နှိုင်းယှဉ်နေရင် မာန သံယောဇဉ် (မာန်မာန အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၅။ ထိတွေ့ရတာတွေကို ရုပ် နာမ်လို့မမြင်ဘဲ ငါ သူတစ်ပါး ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ယောက်ျား မိန်းမနဲ့ ဆက်စပ်လို့ မြင်တဲ့အတွက် ဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ် (အယူမှားအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၆။ အထိအတွေ့မှာ သတိမပါရင် အကျင့်တရားမပါ အရှူအမှတ် လွတ်နေတာမို့ သီလဗ္ဗတပရာမာသ သံယောဇဉ် (အကျင့်မှား အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၇။ အထိအတွေ့ကို မရှုမမှတ်တာဟာ ဘုရားစကားတော်ကို မလိုက်နာ ရတနာသုံးပါး၊ ကံ ကံရဲ့အကျိုးတရားကိုယုံမှားသံသယဖြစ် တာမို့ ဝိစိကိစ္ဆာ သံယောဇဉ် (သံသယ အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၈။ အခြားသူပိုင်ဆိုင်ခံစားရတဲ့အထိအတွေ့တွေက ကိုယ့်မှာ ရှိတာနဲ့စာရင် ပိုကောင်းနေတာကို မနာလိုတာမို့ ကုဿာ သံယောဇဉ် (မနာလိုခြင်းအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၉။ အထိအတွေ့ကို အကြောင်းပြုပြီး နှမြောတွန့်တိုမှု ဝင်လာရင် မစ္ဆရိယ သံယောဇဉ် (နှမြောဝန်တိုခြင်းအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၁၀။ ထိတွေ့ရာမှာ မရှုမှတ်မိ အမှန်ကိုမသိလို့ အဝိဇ္ဇာ သံယောဇဉ် (မသိခြင်းအနှောင်အဖွဲ့) တို့ဖြစ်လာပါတယ်။

စိတ်ကကြံရင် သတိဝင်

စိတ်ကကြံရင် သတိဝင် သံယောဇဉ်ကိုပယ်နိုင်သည်

စိတ်ကိုရှုမှတ် သံယောဇဉ်ဖြတ်မယ်ဆိုရင်တော့ “စိတ်ကိုလည်း သိ၏။ သဘောတရားတို့ကိုလည်း သိ၏။ ထိုနှစ်ပါးစုံကိုစွဲ၍ သံယောဇဉ်ဖြစ်ခြင်းကိုလည်းသိ၏။ မဖြစ်သေးသော သံယောဇဉ်၏ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းသိ၏” လို့ ဟောတော်မူတဲ့အတွက် စိတ်နဲ့ဆက်စပ်တာ အားလုံးကို ရှုမှတ်ရမှာပါ။

စိတ်ဟာအာရုံတွေကိုတွေ့တတ်ကြံတတ်သိတတ်ပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ပေါ်တာ၊ စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတာ၊ စိတ်နဲ့မှတ်သားတာ အားလုံးဟာ နာမ်တရားတွေပါ။ နာမ်လို့ရှုရပါတယ်။ မြင်သိစိတ်၊ ကြားသိစိတ်၊ နံသိစိတ်၊ စားသိစိတ်၊ ထိသိစိတ်အားလုံးကို နာမ် နာမ်လို့ ရှုရပါတယ်။

တွေ့တော့မှု၊ အောက်မေ့မှု၊ သတိရမှု၊ လွမ်းဆွတ်မှု၊ ကြေကွဲမှု၊ ဝမ်းသာမှု၊ ဝမ်းနည်းမှုအားလုံးဟာ စိတ်နဲ့ ဆက်စပ်တဲ့ နာမ်တရားပါ။ နာမ်လို့ ရှုပါ။ မေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်၊ မုဒိတာစိတ်တွေဟာလည်း

နာမ်တရားတွေပါ။ ကောင်းတဲ့စိတ်၊မကောင်းတဲ့စိတ်၊ လောဘစိတ်၊ ဒေါသစိတ် အားလုံးဟာလည်း နာမ်တရားတွေပါပဲ။ နာမ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

သံယောဇဉ်တွေဟာခင်ရမှာလား၊ ဖြတ်ရမှာလားဆိုရင် ဖြတ်ရမှာပါ။တွယ်ရမှာလား၊ပယ်ရမှာလားဆိုရင်ပယ်ရမှာပါ။ပြန်စဉ်းစား နေရမှာလား၊ ရှုနေရမှာလားဆိုရင် ရှုမှတ်နေရမှာပါ။ သတိရတယ်လို့ စိတ်ကရောက်ရင် ရောက်တဲ့စိတ်ကို နာမ်လို့ရှုရမှာပါ။ ဒီအတိုင်းစိတ်ကို မျှောမထားရပါဘူး။ နာမ်လို့ရှုလိုက်ရမှာပါ။ အောက်မေ့တယ် ဆိုလည်း နာမ်လို့ ရှုလိုက်ပါ။ရှေးကအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောင်း တွေးနေမိမယ် ဆိုရင်လည်း နာမ်လို့ ရှုလိုက်ရပါမယ်။ သံယောဇဉ်ဟာ ရှုမှတ်နေတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာ ပြတ်နေပါတယ်။ ရှုမှတ်မှုများတဲ့ အခါကျတော့လုံးလုံး ပြတ်သွားပါတယ်။

ဓမ္မာနုပဿနာနည်းအရ ရှုမှတ်နည်းအချုပ်ကို ပြောရရင်တော့ ကိုယ်ထဲပေါ်တာကို ရုပ်၊ စိတ်ထဲပေါ်တာကို နာမ်လို့ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ကိုယ်မှာ ဖြစ်ရင် ရုပ်၊ စိတ်မှာ ဖြစ်ရင် နာမ်လို့ရှုမှတ်ရပါတယ်။ကိုယ်နဲ့ ဆက်စပ်တာ ရုပ်၊ စိတ်နဲ့ ဆက်စပ်တာနာမ်လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

တွေးကြံသိရာတွင် သတိမပါရင်

၁။ နှစ်သက်သဘောကျတဲ့ အာရုံကို တွေးနေ ကြံနေ သိနေခံစား နေတယ်ဆိုရင် ကာမရာဂသံယောဇဉ် (ချစ်ခြင်း အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၂။ မနှစ်သက်သဘောမကျတဲ့ အာရုံကို တွေးနေကြံနေသိနေ ခံစားနေတယ်ဆိုရင် ပဋိယသံယောဇဉ် (မုန်းခြင်း အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၁၂၂ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

၃။ သဘောကျစရာတွေကို စိတ်တိုင်းကျ တွေးနိုင် ကြံနိုင်သိနိုင် ခံစားရတဲ့ဘဝ၊ ခံစားရတဲ့ဘဝလေးကိုကျေနပ်နှစ်သက်နေရင် ဘဝ သံယောဇဉ် (ဘဝအနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၄။ သူများထက်ကို ကိုယ့်အတွေးအကြံတွေက ပိုကောင်းတယ် ပိုသာတယ်လို့ ထင်မြင်နိုင်ယှဉ်နေရင် မာန သံယောဇဉ် (မာန်မာန အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၅။ အာရုံကို တွေးနေ ကြံနေ သိတွေကို ရုပ် နာမ်လို့မမြင်ဘဲ ငါသူတစ်ပါး ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ယောက်ျား မိန်းမနဲ့ဆက်စပ်လို့ မြင်တဲ့ အတွက် ဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ် (အယူမှား အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၆။ အတွေးအကြံအသိမှာ သတိမပါရင် အကျင့်တရားမပါ အရှူ အမှတ်လွတ်နေတာမို့ သီလဗ္ဗတပရာမာသ သံယောဇဉ် (အကျင့်မှား အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၇။ အတွေး အကြံအသိတွေကိုမရှုမမှတ်တာဟာဘုရားစကား တော်ကို မလိုက်နာ ရတနာသုံးပါး၊ ကံရဲ့အကျိုးတရားကို ယုံမှား သံသယဖြစ်တာမို့ ဝိစိကိစ္ဆာ သံယောဇဉ် (သံသယ အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၈။ အခြားသူရဲ့အတွေး အကြံအသိတွေက ကိုယ့်နဲ့စာရင် ပိုကောင်းနေတာကို မနာလိုတာမို့ ကုဿာ သံယောဇဉ် (မနာလိုခြင်း အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၉။ တွေးမှုကြံမှုသိမှုကို အကြောင်းပြုပြီး နှမြောတွန့်တိုမှုဝင်လာ ရင် မစ္ဆရိယ သံယောဇဉ် (နှမြောဝန်တိုခြင်း အနှောင်အဖွဲ့) ဖြစ်လာပါတယ်။

၁၀။ တွေးကြံသိရာမှာ မရှုမှတ်မိ အမှန်ကိုမသိလို့ အဝိဇ္ဇာ သံယောဇဉ် (မသိခြင်း အနှောင်အဖွဲ့) တို့ဖြစ်လာပါတယ်။

အနှောင်အဖွဲ့တွေ ပြတ်ချင်ရင်

ချည်နှောင်ရစ်ပတ်တတ်တဲ့နွယ်တွေကြိုးတွေကိုဖြတ်တောက်ချင်ရင် ဓားနဲ့ခုတ်မှ ပြတ်တာပါ။ လက်နဲ့ဆွဲဖြတ်လို့ မလွယ်ပါဘူး။ ဓားထက်ထက်နဲ့ ဖြတ်မှ ပြတ်သွားတာပါ။

သံယောဇဉ်ကြိုးတွေကို ဖြတ်တောက်တဲ့ နေရာမှာလည်း ပညာဆိုတဲ့ဓားလိုပါတယ်။ ရုပ်ကို ရုပ်မှန်း နာမ်ကိုနာမ်မှန်းသိနေတာ ပညာပါ။ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ပညာဓားက တုံးနေတယ်ဆိုရင်လည်း မပြတ်နိုင်သေးပါဘူး။ ထက်အောင်သွေးပြီးအားစိုက်ဖြတ်မှပြတ်မှာပါ။ ထက်ထက်မြက်မြက် သွက်သွက်လက်လက်ဖြစ်တဲ့ ပညာဉာဏ်နဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ ကြိုးစားပြီးတော့ ဖြတ်ရမှာပါ။

ဓားကလည်း ထက်ပါတယ်။ ဖြတ်စရာလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထပြီးတော့ မဖြတ်ဘူး၊ ကြိုးစားပြီးမဖြတ်ဘူးဆိုရင် မပြတ်ပါဘူး။ မပြတ်ပြတ်အောင် ကြိုးစားရမယ့် ဝိရိယဆိုတာလည်း လိုပါတယ်။

ဝဋ်ဆင်းရဲက မလွတ်နိုင်အောင် ချည်နှောင်ထားတဲ့ တရားတွေကို မြတ်စွာဘုရားက ပယ်ဖြတ်ဖို့ ဟောတော်မူတော့ အနှောင်အဖွဲ့

၁၃၄ ❖ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

သံယောဇဉ်တွေကို ပယ်နိုင်ဖို့အတွက် တရားရှုမှတ်ရမယ်လို့ သဘောပေါက်ရမှာပါ။

သံယောဇဉ်ကိုပယ်ဖို့တရားရှုမှတ်မယ်ဆိုရင် ကြည့်ကြမြင်ကြရာမှာ ရှုကွက်သုံးမျိုးတွေရပါမယ်။

၁။ မြင်ရတဲ့ အဆင်းမျိုးစုံ ရှုပါရုံကို ရုပ်လို့ ရှုပါ။

၂။ မြင်တတ်တဲ့ စက္ခုပသာဒမျက်စိကို ရုပ်လို့ ရှုပါ။

၃။ မြင်လိုက်ချိန်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ မြင်သိ စိတ်ကိုနာမ်လို့ ရှုပါ။

မျက်စိနဲ့ ရှုပါရုံကို မြင်ရစဉ်က ရှုကွက်သုံးမျိုးတွေရသလို နားနဲ့ အသံကို ကြားတဲ့အခါမှာ ရှုကွက်သုံးခု ဖော်ထုတ်ရှုမှတ်နိုင်ပါတယ်။

၁။ ကြားရတဲ့ အသံမျိုးစုံ သဒ္ဒါရုံကို ရုပ်လို့ရှုပါ။

၂။ ကြားတတ်တဲ့သောတပသာဒ - နားကိုရုပ်လို့ရှုပါ။

၃။ ကြားရချိန်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကြားသိ စိတ်ကိုနာမ်လို့ ရှုမှတ်ပါ။

နမ်းရှူချိန်မှာ ရုပ်နာမ်သဘောအရ ရှုကွက်ရှာကြည့်ရင် -

၁။ အနံ့မျိုးစုံ ဂန္ဓာရုံကို ရုပ်လို့ ရှုရပါမယ်။

၂။ နမ်းတဲ့ နှာခေါင်း ယာနပသာဒကို ရုပ်လို့ ရှုရပါမယ်။

၃။ နမ်းရှူချိန်မှာ ဖြစ်လာတဲ့ နံသိစိတ်ကို နာမ်လို့ရှုရပါမယ်။

စားသောက်မှုရာမှာလည်း ကျန်အာရုံတွေနည်းတူသုံးမျိုး ခွဲခြား မြင်ရပါမယ်။

၁။ အချိုအချဉ်စတဲ့ အရသာရသာရုံကို ရုပ်လို့ရှုပါ။

၂။ အရသာခံတတ်တဲ့ ဇိဉ္ဇာပသာဒ လျှာကို ရုပ်လို့ရှုပါ။

၃။ စားသောက်ချိန်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စားသိစိတ် ကိုနာမ်လို့ ရှုပါ။

ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှုမှတ်ရာလည်း သဘောပေါက်နိုင်ပါပြီ။

၁။ အထိအတွေ့မျိုးစုံ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကို ရုပ်လို့ ရှုရပါမယ်။

၂။ ထိတွေ့တတ်တဲ့ ကာယပသာ ကိုယ်ကို ရုပ်လို့ရှုရပါမယ်။

၃။ ထိတွေ့ချိန်မှာဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ထိသိစိတ်ကို နာမ်လို့ ရှုရပါမယ်။

စိတ်နဲ့ဆက်စပ်တာကို ရှုမယ်ဆိုရင်တော့ -

၁။ တွေးစရာ၊ ကြံစရာ၊ သိစရာ အာရုံတွေက ရုပ်ဖြစ်နေရင်ရုပ် လို့ ရှုမှတ်ပါ။

၂။ တွေးစရာ၊ ကြံစရာ၊ သိစရာ အာရုံတွေက နာမ်ဖြစ်နေရင် နာမ်လို့ ရှုမှတ်ပါ။

၃။ တွေးတတ်ကြံတတ်သိတတ်တဲ့သဘောကို နာမ်လို့ရှုပါ။

ရှုနိုင်တဲ့ ရှုကွက်သုံးမျိုးစီဖြစ်ပေမဲ့ အရှုခံကရုပ်နာမ် နှစ်ပါးပါပဲ။
ရုပ်ကို ဖြစ်စေ၊ နာမ်ကို ဖြစ်စေ၊ နှစ်မျိုးလုံးကို ဖြစ်စေ ရှုမှတ်နိုင်ပါတယ်။
ဘာကို ရှုမှတ်ရှုမှတ် တစ်မျိုးမျိုးကို ရှုမှတ်နေတယ်ဆိုရင် သံယောဇဉ်ကို
ပယ်နေသူ အနှောင်အဖွဲ့တွေဖြတ်နေသူ ဖြစ်သွားပါတယ်။

သံယောဇဉ်ပြတ်သူများ

သံယောဇဉ်ပယ်ဖြတ်ဖို့ဆိုတာ အပြောလွယ် သလောက် အလုပ် ခက်ပါတယ်။ တကယ်တမ်း သံယောဇဉ်ပြတ်ဖို့ နေနေသာသာ သံယောဇဉ်တွေ ဖြတ်ချင်စိတ်ပေါ်ဖို့တောင် မလွယ်ပါဘူး။

တစ်သံသရာလုံးမှာ သံယောဇဉ်တွေနဲ့သာ နေလာခဲ့ကြတော့ သံယောဇဉ်နဲ့သာ ပျော်ပါတယ်။ သံယောဇဉ်ကိုသာ အဖော်လုပ်ချင်ပါတယ်။ သာမန် လူသား ပုထုဇဉ်များအနေနဲ့ သံယောဇဉ်ရဲ့နှောင်ဖွဲ့မှုကို လွတ်အောင်အတော်ကြိုးကို ကြိုးစားနိုင်မှ ဖြတ်တောက်နိုင်ပါမယ်။

အမှန်တကယ် သံယောဇဉ်ပြတ်သူများလို့ ပြောနိုင်တာက မြတ်စွာဘုရားနဲ့ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေပါပဲ။ ဘုရားရဟန္တာမဖြစ်သေးရင် သံယောဇဉ်အငွေ့အသက်တွေ ကြွင်းကျန်နေပါသေးတယ်။ ဆက်လက် ပြီး ကြိုးစားရှုမှတ် ပယ်သတ်ရမဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးမျှင်တွေ ကျန်နေပါ သေးတယ်။

ပုထုဇဉ်အဆင့်ကနေ အရိယာအဆင့်ကို ကူးတက်ဖို့အတွက် သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးတွေကို ဖွတ်တိုးပြီး တစ်ဆင့်တစ်ဆင့်စီ ဖြတ်တောက်ရမှာပါ။ ပုထုဇဉ်ကနေ ပထမဆုံး အရိယာအဆင့်ဖြစ်တဲ့ သောတာပန်ဖြစ်အောင် တရားရှုမှတ်ပြီး သံယောဇဉ် ဖြတ်ရမှာမို့

ရှုမှတ်ရမယ့် တရားအစဉ်နဲ့ ပယ်ဖြတ်ရမယ့် သံယောဇဉ်တွေကို ဆက် - စပ်ပြောပြ သွားပါမယ်။

(၁) ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ သီလဗ္ဗတပရာမာသ၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ - ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ် (၅) ပါးတို့ကို သောတာပတ္တိမဂ်နဲ့ အကြွင်းမဲ့ပယ်နိုင်ပါတယ်။ သောတာပန်ဟာ သံယောဇဉ် (၅) ပါးဖြတ်နိုင်ပါတယ်။

(၂) ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော ကာမရာဂ သံယောဇဉ်နှင့် ပဋိယ သံယောဇဉ်တို့ကို သကဒါဂါမိမဂ်နဲ့ အကြွင်းမဲ့ ပယ်နိုင်ပါတယ်။ သကဒါဂါမိဟာ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော ကာမရာဂ သံယောဇဉ်နှင့် ပဋိယသံယောဇဉ်တို့ကို ဖြတ်နိုင်ပါတယ်။

(၃) သိမ်မွေ့သော ကာမရာဂ သံယောဇဉ်နှင့် ပဋိယသံယောဇဉ် တို့ကို အနာဂါမိမဂ်နဲ့ အကြွင်းမဲ့ပယ်နိုင်ပါတယ်။ အနာဂါမိဟာ ကာမရာဂ သံယောဇဉ်နှင့် ပဋိယသံယောဇဉ်တို့ လုံးဝမရှိတော့ပါဘူး။

(၄) မာနသံယောဇဉ်၊ ဘဝရာဂသံယောဇဉ်၊ အဝိဇ္ဇာ သံယောဇဉ် တို့ကို အရဟတ္တမဂ်နဲ့ အကြွင်းမဲ့ပယ်နိုင်ပါတယ်။ ရဟန္တာအရှင်မြတ် တွေဟာ သံယောဇဉ်မှန်သမျှ ဘာတစ်ချို့မကျန်အောင် အားလုံးကို ပယ်သတ်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ္တန်မှာ “ပယ်ပြီးသော သံယောဇဉ်၏ နောင်အခါမဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။” လို့ ဟောတော်မူခဲ့ပါတာဟာ သောတာပန် သကဒါဂါမိ အနာဂါမိ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေ ပယ်ထားပြီး ဖြတ်ထားပြီးတဲ့ သံယောဇဉ်တွေကို ပြောတာပါ။

မဂ်နဲ့ ပယ်ထားပြီးတဲ့ သံယောဇဉ်တွေဟာ နောင်ကို ဘယ်တော့မျှ ပြန်ဖြစ်မလာတော့ပါဘူး။ အပြီးတိုင် ပြတ်သွားပါပြီ။

မသိရင်တွယ် သိရင်ပယ်

သံယောဇဉ်သဘာဝကို ဝီဝိပြင်ပြင်ဖော်ပြနိုင်တဲ့ ရှေးပညာ
ရှိများ မိန့်ကြားသွားတဲ့စကားတစ်ခွန်းရှိပါတယ်။

“မသိရင်တွယ် သိရင်ပယ်

တွယ်ပြန်ကဘေး ပယ်ရင်အေး” တဲ့။

တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ လိုရင်းကို ထိမိတဲ့အဆုံးအမပါပဲ။

သံယောဇဉ်ဟာ မသိရင်တွယ်ပါတယ်။ သိရင်ပယ်နိုင်ပါတယ်။
မသိလို့တွယ်နေကြတာပါ။ သိရင်ပယ်ဖို့ကြိုးစားကြမှာပါ။

ဒါကြောင့် သံယောဇဉ်ရဲ့ သဘောသဘာဝ သရုပ်သကန်တွေကို
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ သံယောဇဉ် အမျိုးအစားနဲ့ အရေအတွက်တွေကို
လည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောခဲ့ပါတယ်။

သံယောဇဉ်ဖြစ်ကြောင်းနဲ့ သံယောဇဉ်ပယ်ကြောင်းကိုလည်း ပြောခဲ့
ပြီးပါပြီ။ သံယောဇဉ်ကိုပယ်ရှားနိုင်ဖို့အတွက် ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်
ရမဲ့နည်းလမ်းတွေကိုလည်း အသေးစိတ် ပြောပြီးပါပြီ။

သံယောဇဉ် ဖြစ်လာပြီဆိုတာနဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခက ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာပါတယ်။ တွယ်လိုက်မိတာနဲ့ ဘေးဒုက္ခကျရောက်ပါတယ်။ ရှေးတုန်းကလူတွေလည်း သံယောဇဉ်တွေကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကြရပါတယ်။ အခုခေတ်လူတွေလည်း သံယောဇဉ်တွေကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကြရပါတယ်။ နောင်ခေတ်နောင်အခါမှာလည်း သံယောဇဉ်တွေကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကြရဦးမှာပါ။ ဒါကြောင့် သံယောဇဉ်အမျိုးမျိုးကြောင့် ဘေးသင့်ကြရတာကိုလည်း သိနားလည်လောက် ကြပါပြီ။

“နောင်အခါ မဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိရမယ်” လို့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူတာကြောင့် ပုထုဇဉ်အဆင့်ကနေ အရိယာသူတော်စင် အဆင့်ကို တက်လှမ်းနိုင်ဖို့အတွက် အဆင့်ဆင့်ပယ်ရမယ့် သံယောဇဉ် တွေနဲ့ ရရှိလာမယ့် မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် အဆင့်ဆင့်ကို လည်း သိသွားကြပါပြီ။

သံယောဇဉ်တွေကို နောင်ပြန်မဖြစ်အောင် အပြီးတိုင်ပယ်ဖြတ် နိုင်ကြတဲ့ သောတာပန် သကဒါဂါမ် အနာဂါမ် ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေဟာ သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့တွေကင်းရှင်း လွတ်လပ်ခြင်းတွေရကြလို့ နိဗ္ဗာန်ကို ဝင်စံသွားနိုင်ကြပါတယ်။ အပူဘေးတွေကင်းဝေးလို့ ငြိမ်းအေး သွားကြပါတယ်။

သံယောဇဉ်ကို ဘေးလို့သိမြင် လွတ်မြောက်ချင်လာရင် ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးပြီး သတိထားကြိုးစား ရှုမှတ်ရုံမှတစ်ပါး အခြားဘာမျှ မရှိဘူးလို့ သိနားလည်ကာ ကြိုးစားကျင့်ကြံ နိုင် ကြပါစေ။ ကြိုးစားကျင့်ကြံ အားထုတ်နိုင်ကြသဖြင့် သံယောဇဉ်ကြိုးတွေကင်းပြတ်ကာ လွတ်လပ် ကြပါစေ။ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာလွယ်ကူစွာရနိုင်ကြ ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

သံယောဇဉ်နိဂုံး

လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ကာလ တောင်စွန်း၊ ဓမ္မဒူတတောရတွင် နေစဉ်ကပင် သန္ဓေတည်ခဲ့သော သံယောဇဉ်ကို ယခုမှပင်ချောချော မောမော အောင်အောင်မြင်မြင် မွေးဖွားသန့်စင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဆယ်ရက်စခန်းတစ်ခုတွင် နှစ်ရက်ဆက်တိုက် ဟောပြီးနောက် တရားနာသော၊ တရားကျင့်သောသူများအတွက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ် အောင် ပြန်ရေးမည်ဟု နှလုံးသွင်းအာရုံပြုထားသော်လည်း တရား တိပ်ခွေမှ လက်ရေးစာမူကြမ်း၊ လက်ရေးစာမူကြမ်းမှ ကွန်ပျူတာစာမူ ကြမ်း ဖြစ်သည့်တိုင်အောင်ပင် အတော်ကြန့်ကြာသွားပါသည်။

ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုဆိုသောကာလသည် အပြောင်းအလဲများစွာကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သံယောဇဉ်ကို ရင်တွင် ပိုက်ထားမိသော မိမိသည် ဆယ်နှစ်ခန့်ကာလအတွင်း တောင်စွန်း ဓမ္မဒူတတောရကျောင်းတိုက်မှ ပဲခူးမြို့ဆယ်မိုင်ကုန်း၊ ဓမ္မဒူတတောရ သာသနာ့ရိပ်သာသို့ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ဖြစ်ခဲ့သလိုပရိယတ္တိအဓိကပဋိပတ္တိ

ဆောင်ရွက်နေရာမှ ပဋိပတ္တိအဓိက ပရိယတ္တိသို့လည်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါသည်။

အချိန်ကာလ၊ နေရာဌာန၊ အလုပ်အကိုင်တွေ ပြောင်းလဲသွားသော်လည်း သံယောဇဉ်စာမူကိုတော့ မပျောက်ပျက်အောင် သိမ်းဆည်းထားကာရေးဖြစ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ သူ့နောက်မှဟောဖြစ်ရေးဖြစ်သောတရားစာအုပ်များတစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ်ပြီးသွားသော်လည်း သံယောဇဉ်ကတော့ မပြီးနိုင်ဘဲ တွယ်ကပ်နေပါသည်။

စာမူကြမ်းကို ထပ်ဖြည့်လိုက် အတော်ကြာကြာ ပစ်ထားလိုက်နှင့် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် အချိန်ကုန်သွားသော်လည်း ပြီးဆုံးခြင်းသို့ မရောက်ခဲ့ပါ။ “ပြီးအောင် ရေးတော့မည်၊ ပြီးအောင်ရေးမှ ဖြစ်တော့မည်” ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကြိမ်ကြိမ်သတိပေးဖြစ်သော်လည်း များစွာသော လုပ်ငန်းကိစ္စများကြောင့် အပြီးမသတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

စာမျက်နှာ ၁၀၀ကျော်လောက်နှင့်ပင် ရှေ့မတက်ဘဲ ရပ်နေသည်မှာလည်း သုံးနှစ်မျှကြာသွားပြန်ပါသည်။ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ္တန်တွင် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း “သံယောဇဉ်၊ သံယောဇဉ် ဖြစ်ကြောင်း၊ သံယောဇဉ်၏ ပယ်ကြောင်း၊ ပယ်ပြီးသော သံယောဇဉ်၏ နောင်အခါ မဖြစ်ကြောင်း” တို့ကို သေသေချာချာ သိစေလိုသဖြင့် သံယောဇဉ်ဆယ်ပါးကို တစ်ပါးစီရေးပြီးသော်လည်း ဆက်ရေးရန်နှောင့်နှေးနေပြန်ပါသည်။

အကြောင်းအားလျော်စွာပင် ရန်ကုန်မြို့၊ စမ်းချောင်း၊ ကံမြင့်ကျောင်းတိုက် ဓမ္မသဘင်စီစဉ်သူ ဒကာများက ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် မေလတွင် (၇) ရက်တရားဟောကြားပေးပါရန်လျှောက်ထားကြပါသည်။ သံယောဇဉ်တရားဟောကြားကာ “နှောင်ဖွဲ့မမြင်သံယောဇဉ်” စာအုပ်ကို

၁၄၂ ♦ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

အပြီးသတ်ရေးသားရန် စိတ်ကူးမိသောကြောင့် (၆)ညတိုင်တိုင် ဟောရင်းရေးရင်းဖြင့် အထူးပင် ဇွဲလုံ့လစိုက်အားထုတ်လိုက်သဖြင့် တရားပွဲနောက်ဆုံးနေ့တွင် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ပါသည်။

“ရေးရဦးမည်၊ ရေးရဦးမည်” ဟု စိတ်ထဲတွင် တင်ရှိနေသော အလုပ်ကြွေးကို အပြီးသတ် ပေးဆပ်နိုင်သဖြင့် စိတ်ထဲရှင်းလင်းကာ ကျေနပ်ဝမ်းသာခြင်းများ များစွာဖြစ်ရပါသည်။

ငြိတွယ်နေသော သံယောဇဉ်ကြိုးလေးတစ်ချောင်းဖြေဖြတ်နိုင်ရုံမျှ ဖြင့် ဤမျှစိတ်အေးချမ်းရပါလျှင်ရှုပ်ထွေးရစ်ပတ် တင်းကျပ်နေသော သံယောဇဉ်ကြိုးအားလုံးကို အပြီးတိုင် ပယ်ဖြတ်နိုင်ပါက အဘယ်မျှ အေးငြိမ်းချမ်းသာပါမည်နည်းဟုလည်း လှမ်းမျှော် ခံစားကြည့်မိပါသည်။

သံယောဇဉ်ကို မီးလို့သိမြင် ငြိမ်းသတ်ချင်သူများ၊ သံယောဇဉ်ကို ကြိုးလို့သိမြင် ပယ်ဖြတ်ချင်သူများအတွက် ဤစာအုပ်လေးက အနည်း အပါး အထောက်အကူရပါသည်ဆိုလျှင်ပင် ပင်ပင်ပန်းပန်း အားထုတ် ရေးသားရကျိုးနပ်သည်ဟု ကျေနပ်မိမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

(ဓမ္မကထိကဗဟုဇနဟိတဓရ၊မဟာဂန္ထ ဝါစကပဏ္ဍိတ)

B.A (Myanmar), M.A (Sri Lanka), Ph.D (India)

သာသနဓဇဓမ္မာစရိယ၊သာသနဇောတိပါလဓမ္မစရိယ၊သာသနဟိတဂဏဝါစကဓမ္မာစရိယ

၁၃၇၂ ခုနှစ်၊ နယုန်လဆန်း(၁၄)ရက်

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရာဘိဝံသ၏
ဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရငွေပဒေသာပင်
ဓမ္မဒါန အလှူရှင်များ

ကျပ် ဆယ့်ငါးသိန်းနှင့် အထက်အလှူရှင်

- ၁။ (ဦးကံစိန်) ဒေါ်သိန်းနှင့် သမီးမနုရီစိန်၊ သားကိုနိုင်အောင်၊
သိန်းမင်းသင်္ကန်းတိုက်၊ ကျုံပျော်မြို့။
- ၂။ ဦးထွန်းကြိုင် + ဒေါ်ကျင်မိသားစု၊ ၁၃၄၊ မင်းလမ်း၊ မုဒုံမြို့။

ကျပ် ဆယ့်တစ်သိန်းနှင့် အထက်အလှူရှင်

- ၁။ (ဒေါ်ခင်နှင်းရီ)အား ရည်စူး၍ ဦးသန်းလွင်၊ သမီးမခင်ခင်စု၊
နှင်းစာပေရတနာ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ်ဆယ်သိန်းအလှူရှင်

- ၁။ နှစ်ဖက်သောမိဘများအားအမှူးထား၍
ဦးမြင့်ထွန်း + ဒေါ်ခင်မာရွှေ၊ သမီးဆုပြည့်စုံထွန်းမိသားစု၊
ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ၊ ရန်ကုန်မြို့။

- ၂။ ဦးအောင်ဇော် + ဒေါ်သန်းစိန်မိသားစု
အမှတ် (၂၆၆)၊ (၃၃) လမ်း၊ ပဲခူးမြို့။

ကျပ် ရှစ်သိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်

- ၁။ ဒေါ်ခင်နုနှင့် ဦးမြညွန့် + ဒေါ်ခင်မော်မိသားစု၊
သိန်းတစ်ရာ - ဆီစက်နှင့်ပွဲရုံ၊ ရေနီမြို့။

ကျပ် ခုနစ်သိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဦးငွေအောင် + ဒေါ်ခင်သီတာ၊
သမီးအေးငွေအောင်၊ သားအောင်ငွေဟိန်း
မိသားစု၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် ဩက်သိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဦးဝင်းသန်း + ဒေါ်မြင့်မြင့်အုန်း၊ မင်းလမ်း၊ သထုံမြို့။
၂။ ဦးတင်အောင် + ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်း
မိုး - ချိုချည်မိသားစု၊ ညောင်လေးပင်မြို့။
၃။ မသင်းသင်းမြတ်၊ ကျိုက်ကော်။
၄။ ဒေါ်ကျင်နုမိသားစု၊ ဟိန်းထက်စတိုး
ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် ငါးသိန်းနှင့်အထက်အလှူရှင်များ

- ၁။ (ဦးကျော်ဝင်း) ဒေါ်မော်မော်ဦးမိသားစု
အမှတ် (၈၄)၊ လသာလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
၂။ ဦးတင့်လွင် + ဒေါ်လှိုင်းယဉ်မိသားစု၊ ဟင်္သာတမြို့။

- ၃။ ဦးတင်ဝင်း + ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ခိုင်မိသားစု၊
ရွှေရတနာလမ်း၊ ရှစ်မိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၄။ ဦးသန်းလွင် + ဒေါ်ရီရီမြင့်မိသားစု၊
ဆစ်ဒနီမြို့၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံ။
- ၅။ ခမည်းတော်ဦးကျော်လှိုင် + မယ်တော်ဒေါ်မြင့်ကြည်၊
ကြံတိုင်းမြင့်ရွှေဆိုင်၊ သထုံမြို့။
- ၆။ လှိုင် - ကမာရွတ်ဆရာ / ဆရာမများနှင့် စေတနာရှင်များ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၇။ ဦးသိန်းဇော် + ဒေါ်ခင်လှ၊ သမီးမသွယ်သွယ်ထက်၊
သိန်းဇော်ဆန်ရောင်းဝယ်ရေး၊ ၈၆ လမ်း၊ မန္တလေးမြို့။
- ၈။ ဒေါ်ကင်း၊ ဒေါ်အေးအေး၊ ဒေါ်ထွေးထွေး၊ ဒေါ်ဘေဘီဝင်း၊
တပင်ရွှေထိလမ်း၊ တောင်ငူမြို့။
- ၉။ ဦးသိန်း + ဒေါ်ခင်အုံး၊
အမှတ် ၁၀၇၊ ဝေဇယန္တာလမ်း၊
(၃) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် ငါးသိန်း အလှူရှင်များ

- ၁။ (ဦးခင်မောင်လွင်) + ဒေါ်စန်းစန်းမြင့်မိသားစု၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂။ ဦးမင်းလွင် + ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်၊ သမီးရည်ဝင်းထက်
(ဆရာကြီးရွှေဆိုင်)၊ တောင်စွန်းမြို့။
- ၃။ ဖခင်ဦးကြွက်နှင့် မိခင်ကြီး ဒေါ်ကျင်ယုတို့အား ရည်စူး၍
သမီး မသီတာဝင်း၊ သောင်ကြီးကျေးရွာ၊ ကျုံပျော်မြို့။
- ၄။ ကိုသိန်း + မခင်အုန်း (သမီး) သဲအိအိဝါ၊
ပြည့်ပြည့်ဖြိုး မိသားစု (ရွှေပြည့်စုံသင်္ကန်းတိုက်)
တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် သုံးသိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဒေါက်တာအိမ်ဟိုး + ဒေါက်တာခင်သန်းကြွယ်
ဆစ်ဒနီမြို့၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံ။
- ၂။ ဦးအောင်ဇော် + ဒေါ်နန်းကျော့၊
ဆစ်ဒနီမြို့၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံ။
- ၃။ ဦးမြင့်သိန်း + ဒေါ်သန်းသန်းဝင်း၊ သမီးယုလဲ့မြင့်၊
သားဉာဏ်လင်းမြင့်၊ စပါယ်ရုံလမ်း၊ ရွာမ၊ အင်းစိန်။
- ၄။ မသန်းသန်းစိုး၊ မမြင့်မြင့်ဦး၊ သန်းစိုးစတိုး၊
ပတ္တမြားလမ်း၊ ကျိုက်ထိုမြို့။
- ၅။ ဦးသာထွန်း + ဒေါ်အုံးခင်၊ သမီးခိုင်ခိုင်ထွန်းဖြူ၊ လှိုင်လှိုင်ထွန်းဖြူ၊
ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့။
- ၆။ ပါမောက္ခဒေါက်တာရဲမြင့်ကျော် + ဒေါ်ခင်ရည်မွန် မိသားစု၊
စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၇။ ဦးအောင်မြင့်သိန်း + ဒေါ်ခင်မိုးရွှေ၊ သားမင်းသူဟိန်း၊
မှော်ကန် (၈) လမ်း၊ ပဲခူးမြို့။
- ၈။ ဒေါက်တာဝါဝါ၊ သင်္ချာဌာန၊ ပုသိမ်တက္ကသိုလ်။

ကျပ် သုံးသိန်းအလှူရှင်များ

- ၁။ ဒေါ်အေးအေးဝင်း၊ ညီမ ဒေါ်သဲသဲ၊
တူ ကိုအောင်လှိုင်၊ ကျုံပျော်မြို့။

ကျပ် နှစ်သိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဒေါ်တင့်မာမိသားစု၊ ၃၃၊ ကုသိနာရုံလမ်း၊ ပုသိမ်မြို့။
- ၂။ ဦးသန်းဦး + ဒေါ်စန်းစန်းမော်၊ သမီးမေသဲဦး၊
ဝင်းလဲ့လဲ့အောင်၊ ၂၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

- ၃။ ဒေါ်ခင်တိုးရီ၊ ဒေါ်ခင်နုရီ၊
လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်၊ အမေရိကန်။
- ၄။ (ဦးခင်အောင်) ဒေါ်ပို့ပို့မိသားစု၊
ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၅။ ကိုသန့်ဇင် + မဝင်းဝင်းဖြိုးမိသားစု၊
တော်ဝင်ထွန်းသစ်စက်နှင့် ရေသန့်၊ ရေနီမြို့။
- ၆။ ဦးဘထက် + ဒေါ်အေးမြင့်မိသားစု
မြင့်ရတနာရွှေဆိုင်၊ အင်းစိန်ဈေးကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၇။ (ဦးငွေသိန်း) ဒေါ်ခင်မေ၊ ရွှေဆိုင်၊ ကျိုက်ထိုမြို့။
- ၈။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဌေးလွင်(ငြိမ်း) + ဒေါ်အေးအေးမြင့်၊
ရွှေဟင်္သာစတိုး၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၉။ ဒေါ်ခင်ရီမွေးနေ့အလှူ။
မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်း၊ ကန်တော်လေး၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၀။ ဦးဘုန်းမော်ရွှေ + ဒေါ်စန်းစန်းမြင့်၊
သမီးစုနှင့်ရွှေမိသားစု၊ မကွေးမြို့။
- ၁၁။ ဒေါ်အေးအေးမြင့်၊ ဒေါ်ခင်ခင်လေး၊ ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၂။ ဦးသောင်ဇင် + ဒေါ်တင်တင်နွဲ့၊
အစ်မ ဒေါ်တင်တင်အေး၊
သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သယံဇာတကျွန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် တစ်သိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဦးကိုကို + ဒေါ်လေးငယ်နှင့်
ကိုဇော်မင်း + မဇင်မာမိသားစု၊ တောင်ငူမြို့။
- ၂။ ဦးဘသီး + ဒေါ်ခင်ခင်လှ၊ မြသပိတ်လမ်း၊ သထုံမြို့။
- ၃။ ဦးမြတ်ထွန်း၊ မလေးရှား။

- ၄။ ဦးထွန်းထွန်းဦး + ဒေါ်သိန်းသိန်းဌေးမိသားစု
၁၀ - အေ (၁) လမ်း၊ လှိုင်ရတနာမွန်အိမ်ရာ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၅။ ဦးကိုကို + ဒေါ်ခင်နွဲ့နွဲ့၊ ရွှေရတနာလမ်း (၈) မိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၆။ ဦးဒယ်ရစ်တင်လေး၊ အမှတ် (၄၆၇)၊
ဗဟိုလမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၇။ ဦးမောင်စိန်၊ သမီး မမြင့်မြင့်အေး၊
အာရှမိတ္တူ၊ အမှတ် (၈၄)၊ လသာလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၈။ ဦးကျင်ဇေ + ဒေါ်ကျင်နု၊ သမီး ဒေါ်တူပို့၊
မြို့မ၊ တောင်စွန်း။
- ၉။ မောင်ထင်ကျော် + မမြရတနာဖြိုး၊ ရေနီမြို့။
- ၁၀။ (ဒေါ်သန်း) ညီမ ဒေါ်သန်းညွန့်၊ တူမ မအေးမြင့်၊
ပြသတိုက်ရွာ၊ တွံတေးမြို့နယ်။
- ၁၁။ ဦးမိုးနိုင် + ဒေါ်ငြိမ့်ငြိမ့်ကျော်၊ သမီး အိမ်ဖူးဖူး
ခတ္တာလမ်း၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၂။ ဒေါက်တာဦးစံကျော် + ဒေါ်ညိုညို၊ သမီး မမေဖြူစံကျော်၊
ပန်းသီးဆေးခန်း၊ အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၃။ ဟိန်းထက်ပညာရေး၊ လှဥယျာဉ်၊ ဥက္ကံမြို့။
- ၁၄။ မောင်ဟိန်းသန့်ဇော်၊ မောင်သူဟန်စိုး၊
သီရိရွှေစင်ရွှေဆိုင်၊ မန္တလေးမြို့။
- ၁၅။ သူငယ်ချင်း (၁၂) ယောက်၊ ပဲခူးမြို့။
- ၁၆။ ဦးလှမြင့် + ဒေါ်စောပုမိသားစု၊ မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၇။ ဦးအောင်ဇော်မိုး + ဒေါက်တာနီနီကျော်၊
(မျက်စိအထူးကု)၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၈။ ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်း (ဗဟိုတရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)၊
လိပ်ပြာကန်အိမ်ရာ၊ ပဲခူးမြို့။

၁၉။ ဦးအောင်သိန်း + ဒေါ်ရှုတင်မိသားစု၊

ဖူဂျီဓာတ်ပုံတိုက်၊ ပဲခူးမြို့။

၂၀။ ဦးသိန်းဝင်း + ဒေါ်သန်းသန်းအေး

နှင်းဆီမွှေးစတိုး၊ ကေတုမတီ၊ တောင်ငူမြို့။

၂၁။ ဒေါ်ခင်စန်းမြင့် + ဒေါ်တင်အေးဆင့်၊

မြေးမင်းထူးမွန်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၂၂။ ဒေါက်တာမျိုးသိုက်၊ ကလေးဆေးရုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

၂၃။ ဗိုလ်ချုပ်ခင်မောင်ထွန်း +

ဗိုလ်ကြီးဒေါ်တင်တင်အေးမိသားစု၊

နေပြည်တော်။

၂၄။ ဦးစိုးသိန်း + ဒေါ်ခင်(သမီး) ဒေါ်သန်းသန်းဌေး၊

ဦးသန်းစိုး + ဒေါ်ဌေးဌေးရီ၊ မကွေးမြို့။

၂၅။ ဒေါက်တာဝင်းအောင် + ဒေါက်တာဝင်းဝင်း

သမီး နှင်းသီတာအောင်၊ သား ဉာဏ်လင်းအောင်

ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရာဘိဝံသ

၏

ရေးသားထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

၁။ တရားနှင့်နေပါ	ဒု-ကြိမ်
၂။ တရားမရခြင်းအကြောင်းရင်း	ဒု-ကြိမ်
၃။ အပါယ်တံခါးပိတ်ထားကြစို့	ပ-ကြိမ်
၄။ လမ်းညွှန်တရားဆောင်ပုဒ်များ	ဒု-ကြိမ်
၅။ မဝိသေသမိသားစု	ပ-ကြိမ်
၆။ လိုရင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ	ဒု-ကြိမ်
၇။ တရားဘယ်လိုကျင့်ရမလဲ	ပ-ကြိမ်
၈။ How To Pratise Meditation	ပ-ကြိမ်
၉။ လိုအင်ဆန္ဒတွေပြည့်ပါစေ	ပ-ကြိမ်
၁၀။ ဘာသာမဲ့သူလေး	ပ-ကြိမ်
၁၁။ သေဘေးဆင်ခြင်ကြိုတင်ကာပြင်	ပ-ကြိမ်
၁၂။ တရားချစ်တဲ့သူ	ပ-ကြိမ်
၁၃။ တစ်နေ့ကုန်သွားရင်	ပ-ကြိမ်
၁၄။ တရားကျင့်သူနှင့် မကျင့်သူ	ပ-ကြိမ်
၁၅။ နမောတဿ ဘုရားရှိခိုး	ပ-ကြိမ်
၁၆။ ဘဝစစ်တမ်း	ပ-ကြိမ်
၁၇။ ပေါင်းစုတူယှဉ်နိဗ္ဗာန်ဝင်	ပ-ကြိမ်
၁၈။ ပေးဆပ်ရမည့်အကြွေး	ပ-ကြိမ်

ဝေဠုတရားစဉ်

ဝေဠုတရား

ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

B.A (Myanmar), M.A (SriLanka), Ph.D (India)

သာသနဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဇောတိပါလဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝါစက ဓမ္မာစရိယ
ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဓရ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ

နိဗ္ဗာန်လမ်းဆီသို့